DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

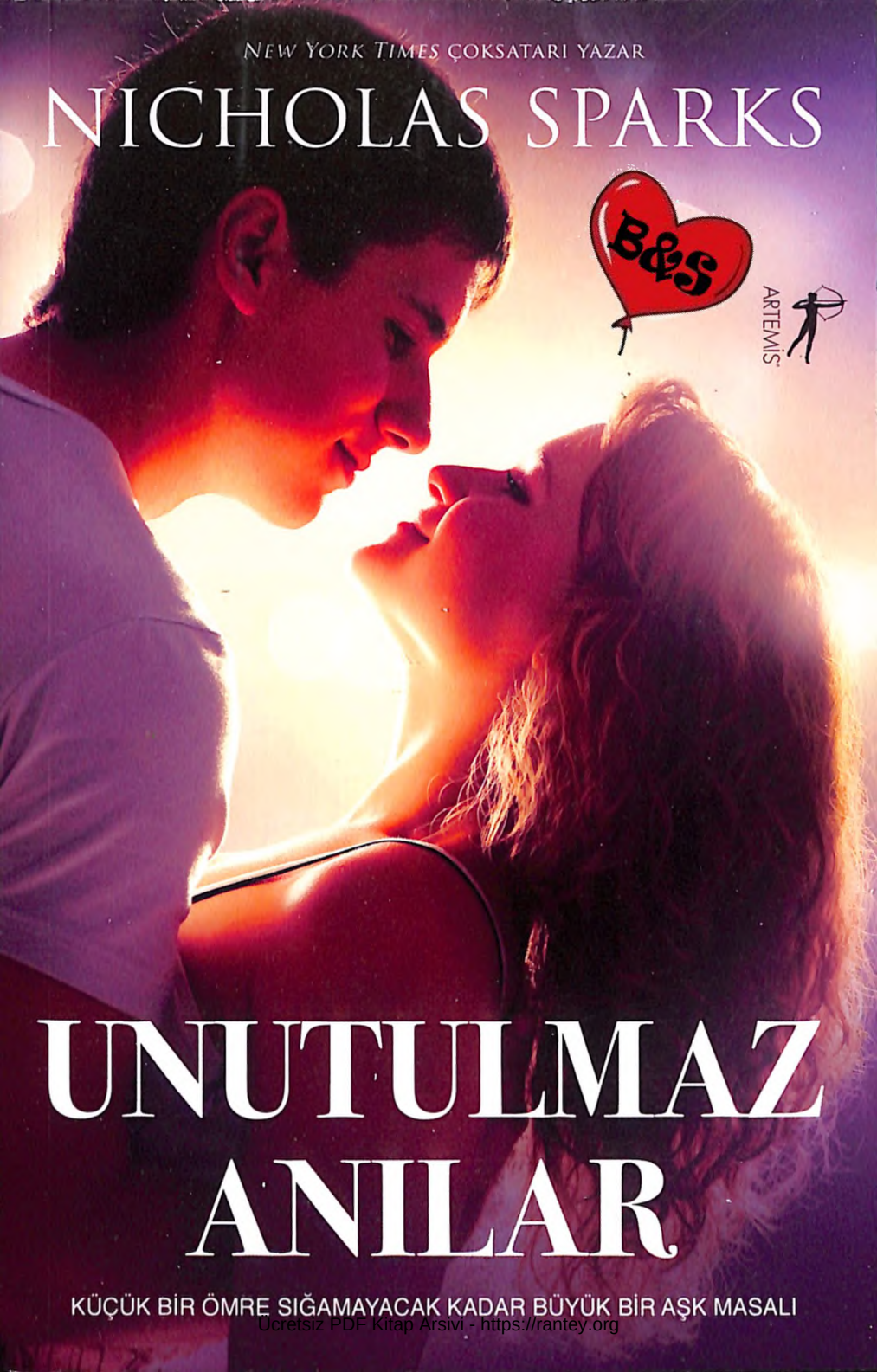

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

O, BU DÜNYAYA AİT DEĞİLDİ.
FAKAT SEVGİSİ
BU DÜNYADAKİ HERKESİ DEĞİŞTİREBİLİRDİ.

Bir zamanlar dünya daha güzeldi. Beaufort, Kuzey Carolina'da kadınlar güzel elbiseler giyer, erkekler şapka takardı. Her nisanda rüzgâr denizin ve leylakların kokusunu taşıdığında Landon Carter, 1958 senesine, Beaufort Lisesindeki son yılına gidiyordu. On yedi yaşındaki Landon daha önce bir iki kızla çıkmıştı. Bir keresinde âşık olduğuna bile yemin edebilirdi. Gönlünü kaptıracağı son kız Jamie olurdu herhalde. Kasabanın din görevlisinin çekingen, görünmez kızı Jamie...

Fakat Landon neye inanırsa inansın kaderin söyleyecek bir sözü vardı. Okul dansına birlikte gitmek zorunda kalan iki genç kaçınılmaz bir aşk yolculuğuna çıkacak, yaşlarından büyük bir kaybın zorluğuyla yüzleşeceklerdi. İnsan kalbinin derinliklerini, sevinci ve acıyı birlikte öğrenen iki kalbin atacağı unutulmaz adımlar ellerini sonsuza dek bağlamaya yetecek miydi?

"Olağanüstü bir roman. Dokunaklı ve sarsıcı. Kolay kolay unutmayacağınız bir hikâye."
– New York Post

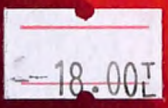

Artemis Severler
artemiskitap
artemisyayinlari

ISBN 978-605-304-551-9

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

© CNS photo / Alan Markfield, Warner Bros.'un İzniyle

NICHOLAS SPARKS

Dünyanın en çok okunan yazarlarından biri. Bütün kitapları *New York Times* çoksatar listesine ilk sıralardan girdi ve toplamda yüz milyonun üzerinde okura ulaştı. Eserleri ellinin üzerinde dile çevrildi ve birçoğu sinemaya uyarlandı. Sparks, Kuzey Carolina'da yaşıyor. www.nicholassparks.com adresinden yazarla ilgili daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

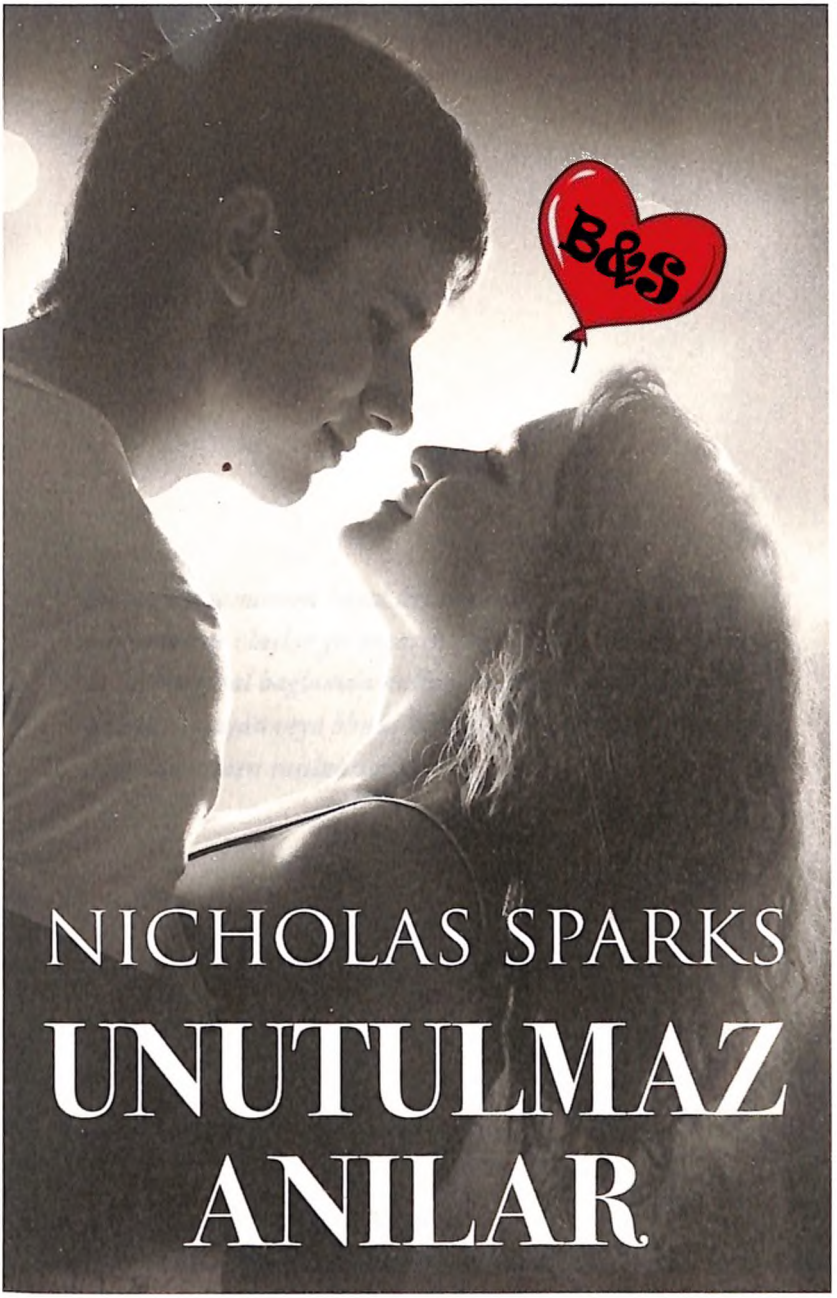

İngilizceden Çeviren: Seyhan Dönmez

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAYIN NO: 2106

UNUTULMAZ ANILAR
Nicholas Sparks
Orijinal Adı: *A Walk To Remember*

Çeviren: Seyhan Dönmez
Editör: Yeliz Üslü
Kapak Tasarım: Asmin Ayşe Gündoğdu
Sayfa Tasarım: Merve Ece Aras

1. Basım: Mart 2020
ISBN: 978 - 605 - 304 - 551 - 9
Sertifika No: 43949

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

•

Bu roman tamamen hayal ürünüdür. İsimler, karakterler, mekânlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bağlamda kullanılmıştır. Gerçek olaylarla, yerlerle, yaşayan veya ölmüş kişilerle kurulabilecek benzerlikler tamamen rastlantısaldır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem ve babamın anısına, sevgiyle
Patrick Michael Sparks (1942-1996)
Jill Emma Marie Sparks (1942-1989)
Ve kardeşlerim Micah Sparks ve
Danielle Sparks'a en içten sevgilerimle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önsöz

On yedi yaşındayken hayatım ebediyen değişti.

Bunu söylediğim zaman meraka kapılanlar olduğunu biliyorum. On yedi yaşındayken ne yaşamış olabileceğimi tahmin etmeye çalışır gibi tuhaf tuhaf yüzüme baksalar da genelde açıklama yapmıyorum. Hayatımın büyük bölümünü burada geçirdiğim için içimden geldiği gibi anlatamayacaksam açıklama yapmam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum, zaten içimden geldiği gibi anlatmaya kalksam çoğu kişi anlatacaklarımı dinlemeye yetecek kadar zaman ayırmak istemeyecek. Benim hikâyem iki üç cümleyle özetlenebilecek gibi değil, insanların hemen anlayabileceği açık ve basit bir anlatıma indirgenemez. Aradan geçen kırk yıla rağmen hâlâ burada yaşayan ve beni o zamanlardan tanıyan insanlar açıklama yapmamamı sorgulamıyorlar. Benim hikâyem biraz da onların hikâyesi, çünkü anlatacağım olayları hep birlikte yaşadık.

Yine de hikâye en çok beni ilgilendiriyor.

Elli yedi yaşındayım ama şimdi bile o yıl olanları en küçük detaylarına kadar hatırlıyorum. Kafamda o yılı sık sık tekrar yaşıyor, olanları gözümün önüne getiriyorum ve bunu ne zaman yapsam kederle sevinç karışımı tuhaf bir duyguya kapılıyorum. Bazen zamanı geri alıp bütün kederlerden kurtulmak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kanitey.org

istiyorum ama bunu yaparsam o sevinci de kaybedecekmişim gibi geliyor. Ben de hatıraları olduğu gibi kabullenip bana yol göstermelerine izin veriyorum. Bu tahmin edemeyeceğiniz kadar sık oluyor.

Bugün 12 Nisan, milenyumdan bir önceki yıldayız, evimden çıkarken etrafıma göz atıyorum. Gökyüzü gri ve kapalı ama sokakta yürürken kızılcıklarla açelyaların çiçek açtığını görüyorum. Ceketimin fermuarını biraz çekiyorum. Hava soğuk ama birkaç haftaya havanın ılınacağını ve gri gökyüzünün yerini Kuzey Carolina'yı dünyanın en güzel yerlerinden biri yapan günlere bırakacağını biliyorum.

İçimi çekerek bütün hatıralarımın bana geri döndüğünü hissediyorum. Gözlerimi kapatınca yıllar ters yöne işleyen bir saat gibi geriye gitmeye başlıyor. Başka birinin gözünden bakıyormuş gibi gittikçe gençleştiğimi görüyorum, kır saçlarımın kahverengiye dönüşmesini izliyorum, gözlerimin etrafındaki kırışıklıkların yok olduğunu, kollarımda ve bacaklarımda adalelerin belirdiğini hissediyorum. Yaşlandıkça hayattan çıkardığım dersler silinip giderken o olaylı yılın belirmesiyle birlikte masumiyetim geri dönüyor.

Sonra dünya da tıpkı benim gibi değişmeye başlıyor. Yollar daralıyor ve bazıları çakıllı hale geliyor, çarpık banliyö evleri yerini çiftlik arazilerine bırakıyor, kent merkezindeki sokakları dolduran insanlar Sweeney'nin fırınının ve Palka'nın kasap dükkânının yanından geçerken vitrinlere bakıyor. Adamlar şapka takıyor, kadınlar elbiseler içinde. Caddenin yukarısındaki adliye binasından çan sesleri geliyor.

Gözlerimi açıp duruyorum. Baptist kilisesinin önündeyim, üçgen çatıya bakarken kim olduğumun tamamen farkındayım.

Adım Landon Carter, on yedi yaşındayım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bu benim hikâyem, size her şeyi anlatacağıma söz veriyorum.

Önce gülümseyecek, sonra ağlayacaksınız... Demedi demeyin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. Bölüm

1958'de Kuzey Carolina'da, Morehead City yakınlarında küçük bir kıyı şehri olan Beaufort da tıpkı diğer güney şehirleri gibiydi. Yazlar o kadar nemli geçerdi ki gelen mektupları almak için evden posta kutusuna kadar yürüdüğünüzde bile duş alma ihtiyacı hissederdiniz. Çocuklar nisandan ekime kadar İspanyol yosunuyla kaplı meşe ağaçlarının altında yalınayak dolaşırlardı. İnsanlar tanıdık tanımadık yolda gördükleri herkese arabalarının camından el sallardı, havada Carolina'ya özgü o çam, tuz ve deniz karışımı koku vardı. Şehirde yaşayanların çoğu Pamlico Sound'da balık tutarak ya da Neuse Nehri'nde yengeç avlayarak geçinirlerdi ve Intracoastal Waterway, demir atmış teknelerle dolu olurdu. Televizyonda yalnızca üç kanal vardı, gerçi orada büyüyenlerimiz için televizyon hiçbir önem taşımazdı. Hayatımızın merkezini, sayıları sırf şehir sınırları içinde on sekizi bulan kiliseler oluşturuyordu. Bu kiliselerin Kardeşlik Hristiyan Kilisesi, Bağışlananlar Kilisesi, Kefaret Günü Kilisesi gibi isimleri vardı, Baptist kiliselerini de unutmamak lazım tabii. Ben çocukken Baptistlik açık arayla en yaygın mezhepti, şehrin hemen hemen her köşesinde bir Baptist kilisesi vardı ve bunların her biri, diğerlerinden üstün olduğunu düşünür-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahley.org

dü. Her tür Baptist kilisesine rastlanıyordu. Hür Baptistler, Güneyli Baptistler, Kongregasyonal Baptistler, Misyoner Baptistler, Bağımsız Baptistler... Sanırım anlamışsınızdır.

O zamanlar yılın en önemli etkinliğini şehir merkezindeki Baptist kilisesi ile -gerçekten bilmek istiyorsanız Güneyli Baptistler- yerel lise birlikte düzenliyordu. Her yıl Noel gösterisini Beaufort Tiyatrosu'nda sergiliyorlardı, sergilenen de Musa, Kızıldeniz'i ikiye ayırdığından beri kilisede papazlık yapan Hegbert Sullivan tarafından yazılmış bir oyundu. Tamam, belki Hegbert o kadar yaşlı değildi ama yine de neredeyse derisinin içini görebileceğiniz kadar yaşlıydı. Hegbert'ün teni her zaman terli ve yarı saydamdı -çocuklar kanının damarlarında akışını gördüklerine yemin ederlerdi- saçları da Paskalya zamanı evcil hayvan mağazalarında gördüğünüz tavşanlar kadar beyazdı.

Her neyse, Hegbert, *Noel Meleği* adlı bu oyunu Charles Dickens'ın klasik *Bir Noel Şarkısı*'nı sahnelemek istemediği için yazmıştı. Ona göre Scrooge kâfirin tekiydi ve melekleri değil hayaletleri görerek günahlarından arınmıştı, peki o hayaletleri Tanrı'nın gönderdiğini kim söyleyebilirdi ki? Ve eğer hayaletler cennetten gönderilmediyse Scrooge'un eski günahkâr alışkanlıklarına geri dönmeyeceğinin garantisi var mıydı? Oyun hayaletlerin nereden geldiğini tam olarak söylemiyordu -bir bakıma Tanrı inancını destekleyerek sona eriyordu- ama Hegbert, Tanrı tarafından gönderilmeyen hayaletlere güvenmiyordu, oyunla ilgili en büyük sorunu da hayaletlerin kimin tarafından gönderildiğinin açık bir dille belirtilmemiş olmasıydı. Birkaç yıl önce Hegbert oyunun sonunu kendi versiyonuyla değiştirmişti, oyunun sonunda Scrooge vaiz oluyor, İsa'nın bir zamanlar din âlimlerini eğittiği yeri bulmak için Kudüs'e gidiyordu. Ne var ki oyun bu haliyle pek tutmamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi | https://kanteyorg/

Gözlerini kocaman açarak piyesi izleyen kilise cemaati bile oyunu beğenmemişti ve gazetelerde, "İlginç olmasına rağmen alışık olduğumuz ve sevdiğimiz oyun değildi..." türü yazılar çıkmıştı.

Bunun üzerine Hegbert kendi oyunlarını yazmaya karar verdi. Hayatı boyunca vaazlarını kendi yazmıştı ve kabul etmek gerekir ki bunlardan bazıları, özellikle de "Zina edenlerin Tanrı'nın gazabına uğrayacağından" bahsettiği vaazlar, gerçekten ilgi çekiciydi. Zinadan bahsederken gerçekten de adamın tepesi atıyordu. Bu konuda çok hassastı. Küçükken sokakta Hegbert'ün geldiğini görünce arkadaşlarımla birlikte ağaçların arkasına saklanıp "Zina düşkünü Hegbert!" diye bağırır, sonra da dünyanın en kıvrak zekâlı yaratıkları bizmişiz gibi aptal aptal kıkırdardık.

İhtiyar Hegbert birden durup kulaklarını dikerdi -yemin ederim kulakları gerçekten hareket ederdi- sonra benzin içmiş gibi kıpkırmızı kesilir, boynunun dışarı fırlayan iri yeşil damarları *National Geographic*'teki Amazon Nehri haritalarına dönerdi. Bizi bulmaya çalışırken iyice kısılıp çizgi haline gelen gözlerini bir yandan bir yana çevirir, sonra birden gözlerimizin önünde rengi yeniden solmaya başlar, teni eski donukluğuna dönerdi. Dostum, o hali kesinlikle görülmeye değerdi.

Biz ağacın arkasında saklanırken Hegbert (İnsan çocuğuna neden Hegbert ismini koyar ki hem?) durup ortaya çıkmamızı beklerdi. Bizi aptal sanıyordu herhalde. Yüksek sesle gülmemek için elimizle ağzımızı kapatırdık ama Hegbert her defasında bizi bulurdu. Bir sağına bir soluna bakındıktan sonra durur, küçük gözleri ağacı delip geçercesine tam üstümüze dikilirdi. "Kim olduğunuzu biliyorum, Landon Carter," derdi, "Tanrı da biliyor." Bir dakika kadar durup bekledikten sonra yoluna devam eder, o hafta sonu vaazda gözlerini bize

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://manicy.org

dikip, "Tanrı çocuklara karşı merhametlidir ama çocukların da bu merhameti hak etmesi gerekir," gibi sözler ederdi. Oturduğumuz yerde büzülürdük, utandığımızdan değil, saklanıp yeniden kıkırdamak için. Hegbert bizi hiç anlamazdı, kendisi de bir çocuk sahibi olduğundan bu gerçekten tuhaftı. Gerçi onun kızı vardı ama bundan daha sonra bahsedelim.

Neyse, dediğim gibi Hegbert o yıl *Noel Meleği*'ni yazdı ve sahnelemeye karar verdi. Doğrusu oyun hiç de kötü değildi, sahnelendiği ilk yıl herkesi şaşırtmıştı. Birkaç yıl evvel karısını kaybetmiş bir adamın hikâyesini anlatıyordu. Tom Thornton adındaki bu adam önceden dindar biriymiş ama karısı doğum yaparken ölünce Thornton'ın inancı sarsılmış. Küçük kızını tek başına büyütüyor ve pek de iyi bir baba değil. Küçük kız Noel için üstünde melek kabartması olan özel bir müzik kutusu istiyor, bu müzik kutusunun resmini eski bir katalogdan kesmiş. Adam hediyeyi bulmak için çok çaba sarfediyor ama bir türlü bulamıyor. Noel arifesine geldiklerinde adam hâlâ müzik kutusunu arıyor, mağazalara bakarken daha önce hiç görmediği bir kadınla karşılaşıyor ve kadın hediyeyi bulması için adama yardım edeceğine söz veriyor. Ama önce evsiz bir adama yardım ediyorlar (O zamanlar böylelerine berduş deniyordu), sonra bir yetimhanedeki çocukları görmeye gidiyorlar ve ardından Noel arifesini yalnız geçirmek istemeyen yaşlı bir kadını ziyaret ediyorlar. Sonra gizemli kadın Tom Thornton'a Noel'de ne istediğini soruyor, o da karısını geri istediğini söylüyor. Kadın adamı şehrin ortasındaki havuza getiriyor, suya bakmasını, aradığını suda bulacağını söylüyor. Adam suya bakınca küçük kızının yüzünü görüyor ve oracıkta ağlamaya başlıyor. Adam hıçkırıklara boğulurken gizemli kadın kaçıp gidiyor, Tom Thornton ne kadar arasa da kadını bulamıyor. Sonunda evin yolunu tutuyor, o akşam aldığı dersler aklını

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kanteyorg

kurcalıyor. Küçük kızının odasına giriyor, uyuyan çocuğunu görünce karısından ona kalan tek şeyin kızı olduğunu anlıyor ve tekrar ağlamaya başlıyor çünkü kızına yeterince iyi babalık edemediğini biliyor. Ertesi sabah müzik kutusu bir mucize olmuş gibi ağacın altında duruyor ve üzerindeki melek kabartması da bir gece önce gördüğü kadına benziyor.

Oyun gerçekten de kötü değildi yani. Gerçeği söylemek gerekirse her izleyen hüngür hüngür ağlardı. Oyunun sergilendiği her sene tüm biletler satılıyordu, Hegbert bu kadar rağbet gördüğü için sonunda oyunu kiliseden daha çok koltuğu olan Beaufort Tiyatrosu'na taşımak zorunda kaldı. Ben lise sondayken oyunun iki sahnelenişinde de tiyatronun tıklım tıklım dolu olması, oyuncuların kimler olduğu göz önüne alındığında gerçekten büyük başarıydı.

Hegbert oyunu gençlerin oynamasını istiyordu ama tiyatro oyuncularının değil, lise son sınıf öğrencilerinin. Üniversiteye başlayıp zina edenlerle karşı karşıya kalmadan önce oyunun son sınıf öğrencileri için iyi bir öğrenme deneyimi olacağını düşünüyordu herhalde. Bizi hep şeytana uymaktan alıkoymaya çalışırdı. Evimizden uzakta bile olsak Tanrı'nın bizi izlediğini, Tanrı'ya inanırsak sonumuzun iyi olacağını öğretmek isterdi. Hegbert'ten değilse bile zamanla hayattan öğrendiğim bir dersti bu.

Daha önce de dediğim gibi, Beaufort da güneydeki diğer şehirlerin sahip olduğu tipik özellikleri taşıyordu, bununla birlikte ilginç bir tarihe sahipti. Korsan Karasakal'ın bir zamanlar burada bir evi vardı ve gemisi *Queen Anne's Revenge*'ın kıyının biraz açığında kuma gömülü olduğu sanılıyordu. Son zamanlarda birkaç arkeolog ya da oşinograf ya da bu tür şeylerle her kim ilgileniyorsa onlardan birileri gemiyi bulduğunu söylediyse de gemi batalı iki yüz elli yıldan fazla oldu ve tor-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rahley.org

pidodaki ruhsata bakıp da kimin gemisi olduğunu öğrenmek gibi bir şansınız yok, o yüzden geminin Karasakal'ın gemisi olup olmadığı kesinlik kazanamadı. Beaufort 1950'lerden bu yana çok yol kat etmiş olsa da hâlâ büyük bir metropol sayılmaz. Beaufort her zaman küçüktü ve öyle kalmaya da devam edecek ama benim çocukluğumda neredeyse haritalarda bile yer almayacak kadar önemsiz bir yerdi. Daha iyi anlaşılması için şöyle söyleyeyim, Beaufort'u da içeren seçim bölgesi eyaletin doğusunu tamamıyla kaplıyordu -yaklaşık elli bin kilometre karelik bir alan- ve nüfusu yirmi beş binden fazla tek bir şehir yoktu. Bu şehirlerle karşılaştırıldığında bile Beaufort küçük kalıyordu. Raliegh'in doğusu ve Wilmington'un kuzeyinden Virginia sınırına kadar olan bölgeyi babam temsil ediyordu.

Herhalde babamın adını duymuşsunuzdur. Şimdi bile efsane gibidir. Adı Worth Carter, hemen hemen otuz yıl kongre üyeliği yaptı. İki senede bir yapılan seçimlerde hep "Worth Carter ...'yı temsil ediyor" sloganını kullanırdı ve noktalı yere yaşadığınız şehrin adını yazardınız. Onun gerçek bir aile babası olduğunu göstermek için annemle birlikte katıldığımız gezileri hatırlıyorum. Bu gezilerde Otway, Chocawinity ve Seven Springs gibi isimlerle basılmış tampon çıkartmaları görürdük. Bugün olsa bu tür tanıtımlar işe yaramaz ama o zamanlar epey etkili bir propaganda yoluydu. Babam bunu şimdi yapmaya kalksa ona karşı olanlar o boşlukları küfürlerle doldururlardı ama biz böyle bir şeye hiç tanık olmadık. Tamam, belki bir kez. Duplin bölgesinden bir çiftçi boş alana *bok* yazmıştı, annem yazıyı görünce gözlerimi kapatıp zavallı cahil piçin bağışlanması için dua etmişti. Tam olarak böyle söylememişti ama ben ne demek istediğini anlamıştım.

ÜCRETSİZ PDF KİTAP ARŞİVİ - https://rahley.org

Yani babam Bay Kongre Üyesi, kodaman biriydi ve herkes ama herkes, ihtiyar Hegbert de dahil, bunu bilirdi. Babam şehirde olduğu zamanlar Hegbert'ün kilisesine gittiği halde, dürüst olmak gerekirse bu o kadar da sık olmazdı, o ve Hegbert hiç geçinemezlerdi. Hegbert zina yapanların cehennemde tuvalet temizleyeceği yönündeki inancının yanı sıra komünizmin "insanı putperestlik âlemine sürükleyen bir illet" olduğunu düşünüyordu. Putperestlik âlemi diye bir şey olmasa da -çünkü sözlüklerin hiçbirinde bulamıyorum- kilise cemaati Hegbert'ün ne demek istediğini anlıyordu. Ayrıca Hegbert'ün bu sözlerle direkt gözlerini kapatıp oturarak dinlemiyormuş gibi yapan babamı hedef aldığını da biliyorlardı. Babam ulusal savunma, yükseköğrenim, hatta tütün yetiştiriciliği de dahil yaşamın her alanına sızdığı iddia edilen "Kızıl etkisini" inceleyen parlamento komitesindeydi. Tansiyonun hayli yüksek olduğu ve biz Kuzey Carolina'lıların tansiyonu düşürecek bir şeye ihtiyaç duyduğumuz soğuk savaş döneminden bahsettiğimi unutmayın. Babam sürekli Hegbert gibi insanların ilgisini çekmeyen gerçekleri bulmaya çalışırdı.

Babam kiliseden eve döndüğünde, "Peder Sullivan bugün formundaydı. Umarım Kutsal Kitap'ta İsa'nın yoksullardan bahsettiği bölümü duymuşsunuzdur..." türünden şeyler söylerdi.

Evet baba, elbette...

Babam mümkün olduğunca tansiyonu düşürmeye çalışırdı. Galiba Kongre'de bu kadar uzun süre kalmasının nedeni de buydu. En çirkin bebekleri bile öper ve onlara söyleyecek güzel şeyler bulurdu. Bebeğin kocaman bir kafası varsa, "Ne hoş bir çocuk," derdi ya da yüzü boydan boya doğum lekesiyle kaplıysa, "Bahse girerim bu dünyanın en tatlı kızı." Bir defasında tekerlekli sandalyede bir çocukla birlikte bir ha-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

nım gelmişti. Babam çocuğa bakıp, "Sen kesin sınıfın en zeki çocuğusun," demişti. Ve öyleydi! Evet, babam bu konularda gerçekten iyiydi. Herkesle iyi geçinmeyi becerirdi. Öyle kötü bir adam da değildi, özellikle beni hiç dövmediğini falan düşünürseniz...

Ama ben büyürken yanımda değildi. Bunu söylemekten nefret ediyorum çünkü günümüzde insanlar ebeveynleri yanlarında olsa bile bu tür iddialarda bulunuyor, böylece davranışlarını mazur göstermeye çalışıyorlar. *Babam... beni hiç sevmedi... bu yüzden striptizci olup The Jerry Springer Show'a çıktım...* Ben bunu mazeret olsun diye söylemiyorum, gerçek bu olduğu için söylüyorum. Babam yılın dokuz ayı evde olmaz, neredeyse beş yüz kilometre uzakta, Washington'da bir dairede kalırdı. Annem onunla gitmezdi çünkü ikisi de "onların yetiştiği gibi" yetişmemi istiyordu.

Tabii kendi babası babamı ava ve balık tutmaya götürmüş, ona top oynamayı öğretmiş, doğum günlerine katılmıştı, bütün bu küçük şeyler çocukken büyük önem taşır. Babam ise benim için bir yabancıydı, çok az tanıdığım biriydi. Hayatımın ilk beş yılı bütün babaların başka bir yerde yaşadığını sanıyordum. Ta ki anaokulundayken en yakın arkadaşım Eric Hunter bana dün akşam bize gelen adamın kim olduğunu sorana kadar, o zaman bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım.

"Babam," dedim gururla.

"Aa," dedi Eric beslenme çantamı karıştırıp Milky Way'imi aranırken, "Baban yok sanıyordum."

Suratıma yumruk yemiş gibi olmuştum.

Yani beni annem büyüttü. Kendisi hoş bir kadındı, tatlı ve nazikti, herkesin düşleyeceği türden bir anneydi. Ama üzerimde bir erkeğin yaratabileceği etkiyi yaratmadı, yaratamaz-

Çözüm PDF Kitap Arşivi - https://ranetyorg

dı da ve bu gerçek, babam konusunda gözümün gitgide açılmasıyla birleşince daha küçük yaşta asileşmeme neden oldu. Ama unutmayın ki kötü bir asi değildim. Ben ve arkadaşlarım arada bir gece geç vakit dışarı sıvışıp arabaların camlarına sabunla yazılar yazar ya da kilisenin arkasındaki mezarlıkta haşlanmış yerfıstığı yerdik ama ellilerde diğer ana babalar bu tür şeyler yüzünden başlarını iki yana sallar ve çocuklarına, "O Carter denen oğlana özeneyim deme. Yakında hapishaneyi boylayacak," diye fısıldarlardı.

Ben. Kötü çocuk. Mezarlıkta haşlanmış yerfıstığı yediğim için. Şu işe bakın.

Her neyse, babam ve Hegbert anlaşamıyorlardı ama bunun tek sebebi politika değildi. Hayır, babam ve Hegbert birbirlerini çok eskiden beri tanıyorlardı. Babamdan yirmi yaş kadar büyük olan Hegbert papaz olmadan önce babamın babası için çalışıyormuş. Büyükbabam -babamla çok vakit geçirmiş olsa da- tam bir pislikmiş. Bu arada aile servetini yapan kişi de büyükbabammış ama onu kendini çalışmaya vermiş, sebatla çalışarak işini büyüten ve zamanla refaha kavuşan bir adam olarak düşünmenizi istemiyorum. Büyükbabam çok daha kurnazmış. Para kazanma yöntemi basitmiş, işe içki kaçakçılığıyla başlamış, içki yasağı döneminde Küba'dan içki getirerek zenginleşmiş. Sonra arazi satın almaya başlamış ve arazileri işlemesi için ortakçılar tutmuş. Ortakçıların tütün mahsulünden kazandığı paranın yüzde doksanını alıyor, ortakçılar ihtiyaç duyduğunda akıl almaz faiz oranlarıyla onlara borç para veriyormuş. Elbette borçlarını tahsil etmek gibi bir niyeti hiç olmamış, onun yerine ortakçıların arazilerine ya da mallarına el koyuyormuş. Sonra kendi deyişiyle "bir ilham anında" Carter Banking and Loan adında bir banka kurmuş. Bölgedeki diğer tek banka gizemli şekilde yanmış ve büyük

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rankey.org

bunalımın başlamasıyla bir daha da açılamamış. Herkes gerçekte ne olduğunu biliyormuş ama kimse korkudan ağzını açıp tek laf edemiyormuş ve korkmakta da haklılarmış. Gizemli şekilde yanan tek bina banka değilmiş.

Uyguladığı faiz oranları çok yüksek olduğundan insanlar borçlarını ödeyemedikçe büyükbabam yavaş yavaş daha fazla arazi ve mal mülk toplamaya başlamış. Ekonomik bunalım ağırlaştıkça bölgedeki düzinelerce ipotekli işletmeyi haczedip işyeri sahiplerini maaşlı çalışanı haline getirmiş, ödediği maaşlar borçluların ne uzamasına ne kısalmasına yarıyormuş ama gidecek başka yerleri yokmuş. Büyükbabam ekonomi düzelince işletmelerini onlara geri satacağını söylüyor, herkes de ona inanıyormuş.

Ama sözünü tutmamış. Gitgide bölge ekonomisinin büyük bölümünü kontrol eder olmuş ve nüfuzunu akla gelebilecek her şekilde kötüye kullanmış.

Büyükbabamın sonunda korkunç bir şekilde öldüğünü söylemek isterdim ama hiç de öyle olmadı. Cayman Adaları açıklarında metresiyle birlikte yatında uyurken öldüğünde son derece yaşlıydı. Eşlerinden de tek oğlundan da daha uzun yaşadı. Böyle bir adamın hiç de hak etmediği bir son. Hayat hiç adil değil. Okulda bir şey öğretilecekse bence bu olmalı.

Hikâyeye dönersek... Hegbert, büyükbabamın nasıl bir pislik olduğunu anlayınca onun için çalışmayı bırakıp papaz olmuş, sonra da Beaufort'a dönüp bizim gittiğimiz kilisede papazlık yapmaya başlamış. İlk birkaç yılını açgözlülüğün kötülüğü üzerine aylık vaazlar vererek cehennem azabından dem vuran ateşli konuşmalar yapmakta ustalaşarak geçirmiş, bu yüzden başka şeylere pek vakti kalmamış. Kırk üç yaşından sonra evlenmiş, kızı Jamie Sullivan doğduğunda kırk beş yaşındaymış. Kendisinden yirmi yaş küçük olan ufak tefek ve

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kanteyl.org

narin yapılı karısı, Jamie doğmadan önce altı kez düşük yapmış, kadın Jamie'yi doğururken ölünce Hegbert, kızını tek başına büyütmesi gereken bir dul olarak yalnız kalmış.

Bundan sonrası da oyunun arkasında yatan hikâyeyi oluşturuyor elbette.

Oyun daha sergilenmeden herkes hikâyeyi biliyordu. Hegbert ne zaman bir bebeği vaftiz etmeye ya da bir cenazeye gitse hikâye kulaktan kulağa anlatılırdı. Bence Noel oyununu izleyenlerin duygusallığa kapılmalarının sebebi de buydu. Oyunun gerçek bir olaya dayandığını, bunun da ona özel bir anlam kattığını biliyorlardı.

Jamie Sullivan da benim gibi lise son sınıf öğrencisiydi ve melek rolü için ondan başkası düşünülmemişti. Bu da o yıl oyunu daha da özel hale getiriyordu. Muhteşem bir performans olacaktı, belki de şimdiye dek sahnelenenlerin en iyisi olacaktı, en azından Bayan Garber öyle düşünüyordu. Bayan Garber tiyatro öğretmeniydi ve daha ilk tiyatro dersinde kendini oyunla ilgili olasılıkların heyecanına kaptırmıştı bile.

Aslında o yıl tiyatro dersi almayı planlamıyordum. Gerçekten planlamıyordum ama ya Tiyatro ya da Kimya II alacaktım. Ama diğer seçeneğimle karşılaştırdığımda tiyatro derslerinin daha hafif olacağını sanıyordum. Protonlarla nötronları ezberlememi ve elementleri doğru formüllerle birleştirmemi gerektiren ödevler, sınavlar ve tablolar yoktu. Lise sonda okuyan bir öğrenci için daha iyi ne olabilirdi ki? Böyle olacağına kesin gözüyle bakıyor, derse yazıldığımda sınıfta bol bol uyuyabileceğimi sanıyordum, geç saatlerde yerfıstığı yeme tutkum göz önüne alındığında bu o zamanlar benim için bir hayli önem taşıyordu.

İlk tiyatro dersinde sınıfa en geç gelenlerden biri de bendim, zil çalmadan sadece birkaç saniye önce gelmiş, arka sıra-

Ücretsiz PDF kitap Arşivi - https://rantey.org

lardan birine oturmuştum. Bayan Garber'ın sırtı sınıfa dönüktü, kim olduğunu bilmiyormuşuz gibi tahtaya büyük harflerle ve bitişik el yazısıyla adını yazmakla meşguldü. Herkes onu tanıyordu, tanımamak imkânsızdı. İri yarı bir kadındı, en az bir seksen beş boyundaydı, kıpkırmızı saçları ve çillerini ön plana çıkaran solgun bir teni vardı, kırklarında gösteriyordu. Ayrıca fazla kiloluydu -yüz kilonun üstünde olduğunu söyleyebilirim- ve parlak çiçek desenli elbiseler giymeye bayılıyordu. Kalın camlı, koyu renk, kemik çerçeveli gözlükler takıyor, herkesi son heceyi şarkı söyler gibi uzatarak, "Merhabaaa," diye selamlıyordu. Bayan Garber'ın türünün tek örneği olduğu su götürmezdi, dahası bekârdı. Kaç yaşında olursa olsun bir erkek ona ancak acıma duyabilirdi.

Adının altına o yıl gerçekleştirmek istediği hedefleri yazdı. İlk sırada "özgüven" vardı, sonra "öz farkındalık" geliyordu, üçüncüsü de "öz tatmin"di. Bayan Garber bu "öz" meselesine kendini fazla kaptırmıştı, bu da onu psikoterapi alanında çağının ötesine taşıyordu ama o zamanlar kendisi muhtemelen bunun farkında değildi. Bayan Garber bu alanda bir öncüydü. Belki görünüşü yüzünden böyleydi, belki de kendini daha iyi hissetmeye çalışıyordu.

Neyse, konudan iyice saptım.

Ders başlayana kadar bir tuhaflık olduğunu fark etmedim. Beaufort Lisesi büyük bir okul olmadığı halde kız ve erkek öğrencilerin sayıca yarı yarıya olduğunu biliyordum, sınıfın yüzde doksanını kızların oluşturduğunu görünce şaşırmamın sebebi de buydu. Sınıfta benden başka sadece bir erkek öğrenci vardı ve bence bu iyi bir şeydi, bir an heyecana kapılıp, "Herkes ayağını denk alsın, ben geliyorum," dedim içimden. Kızlar, kızlar, kızlar... Bunu düşünmeden edemiyordum. Kızlar ve kızlar, görünürde sınav kâğıtları falan da yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rahoy.org

Tamam, okuldaki en ileri görüşlü genç ben değilmişim.

Bayan Garber, Noel oyunundan bahsedip o yıl melek rolünü Jamie Sullivan'ın oynayacağını söyledi. Ardından da hemen alkışlamaya başladı. Bayan Garber da kilise üyesiydi ve pek çok kişi onun Hegbert'ü romantik yönden etkilemeye çalıştığını düşünüyordu. Bunu ilk duyduğumda, *neyse ki birlikte olsalar bile çocuk sahibi olamayacak kadar yaşlılar* diye düşündüğümü hatırlıyorum. Çilli ve yarı saydam tenli bir çocuk düşünebiliyor musunuz? Herkes aynı düşünceyle ürperse de elbette kimse bunun hakkında tek söz etmiyordu, en azından Bayan Garber'la Hegbert'ün duyabileceği mesafede. Dedikodu başka şey, kırıcı dedikodu başka şeydir; liseye giderken bile *o kadar* acımasız değildik.

Bayan Garber bir süre tek başına alkışlamaya devam etti, sonunda hepimiz ona katıldık çünkü bunu istediği ortadaydı. "Ayağa kalk Jamie," dedi. Jamie ayağa kalkınca Bayan Garber gerçek bir film yıldızının karşısında duruyormuş gibi daha da hızlı alkışlamaya başladı.

Jamie Sullivan güzel bir kızdı. Gerçekten güzeldi. Beaufort küçük bir yer olduğundan sadece bir ilkokul vardı, yani hayat boyu Jamie'yle aynı sınıfta olmuştuk ve onunla hiç konuşmadım dersem yalan söylemiş olurum. İkinci sınıftayken bütün bir sene tam yanımdaki sırada oturmuştu ve birkaç kez konuştuğumuz olmuştu ama bu o zaman bile boş zamanlarımda onunla takıldığım anlamına gelmiyordu. Okulda görüştüklerimle okul dışında görüştüklerim farklıydı ve Jamie'yle okul dışında hiç görüşmemiştim.

Jamie'nin çekici olmadığını söylemeye çalışmıyorum, beni yanlış anlamayın. Öyle gudubet bir şey falan değildi. Neyse ki annesine benziyordu, fotoğraflardan gördüğüm kadarıyla annesi pek fena bir kadın değildi, evlendiği kişiye fazla bile

Ücretsiz Tek Kitap Aşkı - https://hanley.org

sayılırdı. Ama Jamie benim çekici anlayışıma tam olarak uymuyordu. İnce yapılı, bal sarısı saçlı, açık mavi gözlü olmasına karşın genelde görünüşü... *sadeydi* ve çoğunlukla hiç göze çarpmazdı. Jamie dış görünüşe pek önem vermezdi çünkü hep "iç güzellik" gibi şeyler arardı, herhalde sade görüntüsünün sebeplerinden biri de buydu. Onu bildim bileli -hayli eskiden tanıdığımı da unutmayın- saçlarını hep evde kalmış kızlar gibi sıkı sıkı topuz yapardı ve yüzünde makyajın zerresine rastlanmazdı. Sürekli giydiği kahverengi hırkası ve ekose desenli eteğiyle kütüphanede iş görüşmesine gidiyormuş gibi görünürdü. Bunun geçici bir dönem olduğunu ve büyüdüğünde değişeceğini düşünürdük ama hiç de öyle olmadı. Lisedeki ilk üç yılımız boyunca Jamie en ufak değişiklik göstermedi. Değişen tek şey giysilerinin bedeniydi.

Sadece görünüşü değil, davranışları da Jamie'yi farklı kılıyordu. Jamie asla Cecil's Diner'da takılmaz, diğer kızlarla pijama partilerine katılmazdı ve eminim hayatında hiç erkek arkadaşı da olmamıştı. Eğer olsaydı ihtiyar Hegbert muhtemelen kalp krizi geçirirdi. Hegbert bir biçimde buna izin vermiş olsaydı bile fark etmezdi gerçi. Jamie nereye gitse İncil'ini de yanında götürdüğünden Jamie'nin bakışları ve Hegbert oğlanları uzak tutmaya yetmezse İncil tek başına bu işi görürdü.

Ergen bir oğlan İncil'i ne kadar severse ben de o kadar seviyordum ama Jamie bana tuhaf gelen bir biçimde İncil'den zevk alıyor gibiydi. Her ağustosta kilisenin yaz okuluna gitmekle kalmıyor, okulda öğle arasında bile İncil okuyordu. Bence papazın kızı bile olsa bu hiç normal değildi. Kim ne derse desin Pavlus'un Efeslilere yazdığı mektupları okumak flört etmenin zevkiyle karşılaştırılamazdı bile, ne demek istediğimi anlamışsınızdır sanırım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://manteyorg

Ama Jamie bu kadarla da kalmıyordu. İncil'de okudukları yüzünden, belki Hegbert'ün de tesirinde kalarak, başkalarına yardım etmenin önemine inanıyordu ve hayatını başkalarına yardım ederek geçiriyordu. Morehead'deki yetimhanede gönüllü olarak çalıştığını biliyordum ama Jamie için bu kadarı yeterli değildi. Sürekli yardım amaçlı çalışmalarda yer alıyor, izcilerden Kızılderililere kadar herkese yardım ediyordu, on dört yaşındayken yaz tatilinin bir kısmını yaşlı bir komşusunun evini boyamakla geçirdiğini bilirim. Jamie kimse söylemeden birinin bahçesindeki yabani otları yolacak ya da küçük çocuklar karşıya geçsin diye trafiği durduracak türden bir kızdı. Harçlıklarını ya biriktirip yetimlere yeni bir basketbol topu alır ya da pazar günü kilisenin bağış çanağına atardı. Başka bir deyişle hepimizi kötü gösterecek türden bir kızdı, ne zaman bana doğru baksa yanlış bir şey yapmadığım halde elimde olmadan kendimi suçlu hissederdim.

Jamie iyiliklerini insanlarla da sınırlamazdı. Örneğin yaralı bir hayvana rastlasa ona da yardım etmeye çalışırdı. Keseli sıçan, sincap, köpek, kedi, kurbağa... hiç fark etmezdi. Veteriner Rawlings, Jamie'yi sima olarak tanır, onun yine içinde hayvan bulunan karton bir kutuyla kapıya yaklaştığını görünce başını iki yana sallardı. Jamie zavallı hayvanı nasıl bulduğunu ve hayvanın başına ne geldiğini açıklarken Rawlings gözlüklerini çıkarıp mendiliyle silerdi.

"Araba çarpmış Bay Rawlings. Bence onu bulup kurtarmamı Tanrı planladı. Bana yardım edersiniz, değil mi?"

Jamie'ye göre her şey Tanrı'nın planına göre gerçekleşiyordu. Bu da onun başka bir özelliğiydi. Onunla konuştuğunuzda sohbetin konusu ne olursa olsun sözü hep Tanrı'nın planına getirirdi. Beyzbol maçı yağmur yüzünden ertelendi mi? Kesin daha kötüsünden sakınmak için Tanrı planlamıştır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranley.org

Sınıftaki herkes sürpriz trigonometri sınavından zayıf mı aldı? Bizi sınamak için Tanrı'nın planlarından biridir muhakkak. Neyse, ne demek istediğimi anladınız herhalde.

Sonra bir de Hegbert meselesi vardı ki bu da Jamie'ye hiç yardımcı olmuyordu. Papaz kızı olmak kolay olmasa gerekti ama Jamie bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi davranıyor ve kendini şanslı sayıyordu. Aynı bu şekilde de söylerdi. "Benimki gibi bir babaya sahip olduğum için çok şanslıyım." Ne zaman bunu söylese kafamızı iki yana sallayıp Jamie'nin hangi gezegenden geldiğini merak ederdik.

Yine de diğer bütün tuhaflıklarına karşın Jamie'de beni *gerçekten* deli eden şey, etrafında olup bitenlerden etkilenmeksizin her zaman son derece neşeli olmasıydı. Yemin ederim o kız hiçbir şey ve hiç kimse hakkında tek kötü söz etmemiştir, hatta kendisine iyi davranmayanlar için bile. Sokakta yürürken kendi kendine şarkılar mırıldanır, arabayla gelip geçen yabancılara el sallardı. Onun geçtiğini gören kadınlar bazen evlerinden dışarı fırlar, o gün ekmek pişirme günleriyse Jamie'ye bal kabaklı ekmek, hava çok sıcaksa da limonata ikram ederlerdi. Kasabadaki bütün yetişkinler ona tapıyor gibiydi. Jamie'nin adı ne zaman geçse, "Ne hoş kız," derlerdi. "Onun gibi daha fazla insan olsa dünya çok daha iyi bir yer olurdu."

Ama ben ve arkadaşlarım hiç de böyle düşünmüyorduk. Bize göre tek bir Jamie Sullivan bile çok fazlaydı.

İlk tiyatro dersinde Jamie önümüzde dikilirken bütün bunları düşünüyordum ve kabul etmeliyim ki onu görmek pek de umurumda değildi. Ama ilginçtir ki Jamie yüzünü bize döndüğünde neredeyse şok oldum, sanki çıplak bir elektrik kablosuna oturmuştum. Jamie ekose desenli bir etek, beyaz bir bluz ve milyonlarca kez gördüğüm kahverengi hırkasını giymişti ama göğsünde hırkanın gizleyemediği iki yeni

Ücretsiz PDF Kitap Ağı - https://kitap.org

çıkıntı vardı ve daha üç ay öncesine kadar onların orada olmadığına yemin edebilirdim. Asla makyaj yapmazdı ve yine yapmamıştı ama teninde bir bronzluk vardı, muhtemelen yaz okulunda yanmıştı ve ilk defa neredeyse güzel görünüyordu. Tabii bu düşünceyi kafamdan hemen attım ama Jamie sınıfa bakınırken beni görünce birden gülümsedi, benim de sınıfta olduğumu görmekten mutluluk duyduğu açıktı. Bunun sebebini daha sonra öğrenecektim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. Bölüm

Liseden sonra Kuzey Carolina Üniversitesine gitmeyi planlıyordum. Babam kimi kongre üyelerinin oğulları gibi Harvard'a ya da Princeton'a gitmemi istiyordu ama benim notlarımla bu imkânsızdı. Aslında kötü bir öğrenci değildim. Sadece derslere odaklanamıyordum ve notlarım Ivy League okullarına yetecek kadar yüksek değildi. Lisedeki son yılımda Kuzey Carolina Üniversitesine bile kabul edilip edilmeyeceğim belirsizdi, üstelik orası babamın mezun olduğu üniversiteydi, torpil için nüfuzunu kullanabileceği bir yerdi. Evde geçirdiği o nadir hafta sonlarının birinde babam bana avantaj sağlamanın bir yolunu buldu. Okuldaki ilk haftamı yeni tamamlamıştım, akşam yemeğine oturmuştuk. İşçi Bayramı dolayısıyla babam üç günlüğüne eve gelmişti.

"Bence öğrenci birliği başkanlığı için aday olmalısın," dedi. "Haziranda mezun oluyorsun, bana kalırsa bu tür bir şey dosyanda güzel durur. Hem annen de öyle düşünüyor."

Annem ağzındaki bezelyeleri çiğnerken başını salladı. Babam konuşurken söze fazla karışmazdı, yine de bana göz kırptı. Ne kadar tatlı da olsa bazen annemin kıvrandığını görmekten zevk aldığını düşünüyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kazanma şansım olduğunu sanmıyorum," dedim.

Büyük ihtimalle okuldaki en zengin çocuk bendim ama kesinlikle en popüler değildim. O şeref en iyi arkadaşım Eric Hunter'a aitti. Eric bir beyzbol topunu saatte yüz kırk kilometre süratle fırlatabilirdi ve oyun kurucu olarak okul takımını art arda şampiyonluklara taşımıştı. Kızlar ona bayılırdı. Adı bile havalıydı.

"Elbette kazanabilirsin," dedi babam çabucak. "Biz Carter'lar her zaman kazanırız."

Babamla vakit geçirmeyi sevmememin bir başka nedeni de buydu işte. Evde olduğu ender zamanlarda galiba beni kendisinin minyatür bir versiyonu haline getirmek istiyordu. Onsuz büyüdüğüm için etrafta olmasından da hoşlanmıyordum. Bu haftalardır yaptığımız ilk konuşmaydı. Benimle telefonda nadiren konuşurdu.

"Peki ya istemiyorsam?"

Babam hâlâ bir parça domuz pirzolasının takılı olduğu çatalını elinden bıraktı. Sert bakışlarla beni tepeden tırnağa süzdü. Evin içi yirmi yedi dereceden sıcak olduğu halde üzerinde takım elbise vardı ve bu onu daha da korkutucu yapıyordu. Bu arada babam hep takım elbiseyle gezerdi.

"Bence bu iyi bir fikir," dedi yavaşça.

Böyle konuştuğu zaman konunun kapandığını anlardım. Bizim ailede işler böyle yürüyordu. Babam ne derse o olurdu. Ama razı olduktan sonra bile aday olmak istemiyordum. Yılın geri kalanında her hafta öğleden sonralarımı okul dağıldıktan sonra –okul dağıldıktan sonra!– öğretmenlerle görüşme yaparak, okul dansları için temalar icat ederek ya da flamaların rengini kararlaştırmaya çalışarak harcamak istemiyordum. Bütün sınıf başkanları gerçekten bunları yapıyordu, en azından benim lisede okuduğum zamanlarda. Öğrencilerin gerçekten anlamlı bir şeye karar verme yetkisi yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rafiey.org

Babamın haklı olduğunu biliyordum. Kuzey Carolina Üniversitesine gitmek istiyorsam bir şey yapmak zorundaydım. Futbol ya da basketbol oynamıyordum, bir müzik aleti çalmıyordum, satranç ya da bovling kulübünde falan da değildim. Sınıfta da bir üstünlük gösteremiyordum, hiçbir şeyde üstünlük gösteremiyordum. Gitgide umutsuzluğa kapılarak yapabileceğim şeylerin listesini çıkarmaya başladım ama dürüst olmak gerekirse listede fazla bir şey yoktu. Sekiz farklı biçimde gemici düğümü atabiliyordum, sıcak asfaltın üstünde tanıdığım herkesten daha uzun süre çıplak ayakla yürüyebiliyordum, bir kalemi parmağımın üstünde otuz saniye boyunca dikey olarak tutabiliyordum... Ama bunlardan hiçbirinin üniversite başvurusunda dikkat çekeceğini sanmıyordum. Bütün gece yatakta uzanıp düşünürken beceriksizin teki olduğumu yavaş yavaş kabullenmeye başladım. Teşekkürler baba.

Ertesi sabah müdürün odasına gidip adımı adaylar listesine ekledim. Benden başka iki aday vardı, John Foreman ve Maggie Brown. John'un hiç şansı yoktu bir kere, bundan emindim. Sizinle konuşurken giysinizdeki iplikleri toplayan türden bir oğlandı. Ama iyi bir öğrenciydi. En önde oturur, öğretmen ne zaman soru sorsa muhakkak elini kaldırırdı. Öğretmen soruyu cevaplamasına müsaade ederse mutlaka doğru yanıt verir, sınıftaki eziklerden daha zeki olduğunu ispatlamak ister gibi yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle başını sağa sola çevirirdi. Öğretmen arkasını döndüğü zaman Eric'le birlikte John'a çiğnenmiş kâğıt topları atardık.

Maggie Brown başka bir âlemdi. O da iyi bir öğrenciydi. İlk üç yıl öğrenci konseyinde görev almış, bir yıl önce de sınıf başkanı olmuştu. Tek dezavantajı pek çekici olmamasıydı ve o yaz on kilo almıştı. Bir tek oğlanın bile ona oy vermeyeceğini biliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rahle.org

Rakiplerimi gördükten sonra belki de bir şansım olabileceğine karar verdim. Ne de olsa geleceğim söz konusuydu, ben de stratejimi geliştirdim. İlk ikna olan Eric'ti.

"Hiç dert değil, takımdaki bütün oğlanların sana oy vermesini sağlarım. Madem başkan olmak istiyorsun..."

"Kız arkadaşları da bana oy verse?"

Bütün kampanyam neredeyse bundan ibaretti. Elbette olması gerektiği gibi münazaralara da katıldım ve şu salak "Eğer başkan seçilirsem neler yapacağım" broşürlerinden dağıttım ama sonunda seçilmemi sağlayan büyük ihtimalle Eric olmuştu. Beaufort Lisesi'nde ancak dört yüz civarında öğrenci vardı, yani sporcuların oylarını almak büyük önem taşıyordu, zaten sporcuların çoğu da kime oy verdiklerini umursamıyordu. Sonuç olarak işler planladığım gibi gitti.

Oyların büyük çoğunluğunu alarak öğrenci birliği başkanı seçildim. Başıma nasıl bir dert açılacağı hakkında henüz hiçbir fikrim yoktu.

Bir önceki sene Angela Clark adında bir kızla çıkıyordum. Angela benim ilk gerçek kız arkadaşımdı ama ilişkimiz sadece birkaç ay sürmüştü. Yaz tatiline girmeden hemen önce beni Lew adlı, yirmi yaşında ve babasının araba tamirhanesinde çalışan bir çocuk için terk etmişti. Herifin en büyük özelliği çok güzel bir arabaya sahip olmasıydı. Her zaman beyaz tişört giyer, tişörtünün katlanmış kolunda bir paket Camel olurdu. Thunderbird'ünün kaputuna yaslanıp etrafına bakınır, yoldan geçen kızlara, "Selam bebek," gibi şeyler söylerdi. Kendini havalı zannetmesine rağmen zavallının biriydi.

Bu arada okul balosu yaklaşıyordu ve Angela'yla ayrıldığımız için baloya birlikte gidebileceğim bir kız arkadaşım yoktu. Öğrenci konseyindeki herkesin baloya katılması zorunluydu. Spor salonunun süslenmesine ve balodan sonraki gün yapı-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://manfey.org

lacak temizliğe de yardım etmem gerekiyordu, ayrıca balolar da genelde eğlenceli geçerdi. Tanıdığım birkaç kıza telefon ettim ama zaten çıktıkları birileri vardı, ben de başkalarını aradım. Onların da erkek arkadaşı vardı. Baloya bir hafta kala seçeneklerim iyice azalmıştı. Geriye sadece şişe dibi gözlüklü, peltek peltek konuşan kızlar kalmıştı. Beaufort zaten güzel kızlarla dolup taşmıyordu ama birini bulmak zorundaydım. Baloya yalnız başıma gitmek istemiyordum, herkes ne derdi? Şimdiye kadar okul balosuna yalnız katılan tek öğrenci birliği başkanı ben olurdum. Ya tüm gece meyve kokteyli içer ya da tuvalette kusmuk temizlerdim. Baloya yalnız gelenler genelde böyle yapardı.

Paniğe kapılarak bir yıl öncesinin okul yıllığını çıkardım, sayfaları tek tek çevirerek kimin sevgilisi olmayabilir diye aramaya koyuldum. Önce son sınıf öğrencilerinin bulunduğu sayfaları taradım. Çoğu üniversiteye başladığı için uzaklarda olsa da bazıları hâlâ şehirdeydi. Pek şansım olduğunu düşünmemekle birlikte yine de birkaç kıza telefon ettim ve beklenildiği üzere haklı çıktım. Kimseyi bulamadım, en azından benimle baloya gidebilecek kimseyi. Aslında reddedilmeye iyice alışmaya başlamıştım ama bu torunlarınıza anlatıp övüneceğiniz türden bir şey değildi. Annem neyin peşinde olduğumu biliyordu, sonunda odama gelip yatakta yanıma oturdu.

"Birini bulamıyorsan ben seninle seve seve gelirim," dedi.

"Teşekkürler anne," dedim üzgün bir ses tonuyla.

Annem odadan çıkınca kendimi eskisinden de kötü hissettim. Annem bile birini bulabileceğime ihtimal vermiyordu. Baloya annemle gitmek mi? Yüz yıl yaşasam bunun utancından kurtulamazdım.

Bu arada benim durumumda bir çocuk daha vardı. Carey Dennison saymanlığa seçilmişti ve onun da çıktığı bir kız

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://kitabey.org

yoktu. Carey kimsenin birlikte zaman geçirmek istemediği bir oğlandı ve seçilmesinin tek nedeni rakibinin olmamasıydı. Bu koşullar altında bile sanırım çok az oy almıştı. Carey bando takımında tuba çalıyordu ve vücudu çok orantısızdı, ergenliğin yarısında gelişimi durmuştu sanki. Kocaman göbeği, uzun ince kolları ve bacaklarıyla Hooville'deki Hoo'lara benziyordu. Ayrıca konuşurken sesi çok tiz çıkar -galiba iyi tuba çalmasının nedeni de buydu- ve durmadan sorular sorardı. "Geçen hafta sonu nereye gittin? Eğlenceli miydi? Kızlar da var mıydı?" Cevap bile beklemezdi ve soru sorarken bir taraftan da gezindiğinden onu takip etmek için başınızı sürekli çevirmek zorunda kalırdınız. Tanıdığım en sinir bozucu insandı. Eğer baloya birlikte gidebileceğim birini bulamazsam bütün akşam benimle birlikte bir kenarda duracak, kaçık bir savcı gibi beni soru yağmuruna tutacaktı.

Böylece üçüncü sınıfların sayfalarını gözden geçirmeye başladım ve Jamie Sullivan'ın fotoğrafını gördüm. Bir saniye durakladıktan sonra böyle bir şeyi aklımdan geçirdiğim için kendi kendime söylenerek sayfayı çevirdim. Sonraki bir saati az çok düzgün görünümlü birini bulmaya çalışarak geçirdimse de geriye kimsenin kalmadığını yavaş yavaş anlamaya başlamıştım. Sonunda dönüp tekrar Jamie'nin fotoğrafına baktım. Aslında kötü görünmüyordu, gerçekten sevimliydi. Onu çağırırsam büyük ihtimalle kabul ederdi.

Yıllığı kapattım. Jamie Sullivan mı? Hegbert'ün kızı? İmkânı yok. Kesinlikle olmaz. Arkadaşlarım beni diri diri yakar.

Ama yine de baloya annenizle gitmekten, kusmuk temizlemekten ya da Tanrı esirgesin Carey Dennison'la baş başa kalmaktan iyiydi.

Akşamın kalanını içinde bulunduğum acmazın artılarıyla eksilerini düşünerek geçirdim. Bir süre kararsız kaldıktan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi | https://ranitey.org

sonra başka çarem olmadığını kabullendim. Jamie'yi davet etmek zorundaydım, odada volta atarak ona nasıl teklif edeceğimi düşündüm.

O anda korkunç bir şey fark ettim, son derece dehşet verici bir şey. Muhtemelen Carey Dennison da şu anda benim yaptığım şeyi yapıyordu. Büyük ihtimalle o da okul yıllığına bakıyordu! Tuhaf biri olabilirdi ama kusmuk temizlemekten hoşlanacak hali yoktu ve annesini görseydiniz onun durumunun benden de beter olduğunu anlardınız. Ya Jamie'ye önce o teklif ederse? Jamie ona hayır demezdi ve Carey'nin tek seçeneği Jamie'ydi. Jamie'den başkası onunla hayatta bir yere gitmezdi. Jamie herkese yardım eder, asla ayrım yapmazdı. Muhtemelen Carey'nin cızırtılı sesini dinler, yüreğinden yayılan iyiliği görür ve hiç düşünmeden teklifini kabul ederdi.

Ya Jamie baloya benimle gelmezse diye ödüm koparak odamda oturuyordum. O gece hemen hemen hiç uyumadım ve şunu söyleyeyim ki bu başıma gelen en tuhaf şeylerden biriydi. Hâlâ cesaretim varken sabah ilk iş Jamie'yi baloya davet etmeye karar verdim ama Jamie okulda değildi. Her ay yaptığı gibi Morehead'deki yetimhanede olduğunu düşündüm. Birkaçımız bu bahaneyle okuldan kaytarmayı denemiştik ama Jamie bu yüzden cezalandırılmayan tek öğrenciydi. Müdür, Jamie'nin yetimlere kitap okuduğunu ya da onlarla birlikte el işi yaptığını ve oyun oynadığını biliyordu. Jamie okulu asıp sahile gitmez, Cecil's Diner'da falan takılmazdı. Böyle bir ihtimali düşünmek bile çok gülünçtü.

Ders arasında Eric, "Birini buldun mu?" diye sordu. Bulamadığımı bal gibi biliyordu ama en iyi arkadaşım da olsa arada bir bana eziyet etmeyi severdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Daha bulamadım," dedim, "ama çalışıyorum."

Koridorun ilerisinde Carey Dennison dolabından bir şeyler alıyordu. Bakmadığımı sandığı bir anda küçük gözleriyle ters ters beni kestiğine yemin ederim.

Berbat bir gün geçiriyordum.

Son derste zaman geçmek bilmiyordu. Eğer Carey'yle aynı anda çıkarsak Jamie'nin evine ondan önce varacağımı hesaplamıştım, Carey o hantal bacaklarıyla beni geçemezdi. Kendimi hazırlamaya başladım, zil çaldığı zaman tüm gücümle koşarak okuldan çıktım. Yüz metre kadar uçarcasına koştuktan sonra yorulmaya başladım, sonra da karnıma bir ağrı saplandı. Artık tek yapabildiğim yürümekti ama ağrı gerçekten canıma okuyordu, yürürken elimi yan tarafıma bastırıp öne doğru eğilmek zorunda kalıyordum. Beaufort sokaklarından iki büklüm geçerken *Notre Dame'ın Kamburu*'nun hırıltılı bir versiyonu gibi görünüyordum.

Arkamdan Carey'nin tiz kahkahasını duyar gibi oldum. Acımı azaltmak için parmaklarımı karnıma bastırarak arkama dönüp baktım ama onu göremedim. Belki de bahçelerin birine sapıp kestirmeden gitmişti! Ne sinsi yılandı o. Bir an bile güvenip arkanızı dönmeye gelmezdi.

Topallayarak daha da hızlı yürümeye başladım, çok geçmeden Jamie'nin oturduğu sokağa vardım. Ter içinde kalmıştım, gömleğim sırılsıklam olmuştu ve hâlâ hırıltıyla soluyordum. Neyse, evin kapısına vardım, bir an durup soluklandıktan sonra kapıyı çaldım. Koştur koştur gelmiş olmama rağmen karamsar yanım kapıyı Carey'nin açacağını söylüyordu. Gözlerinde zafer kazanmışçasına bir bakışla bana gülümseyeceğini hayal ediyordum, "Kusura bakma dostum, çok geç kaldın," diyen bir bakışla.

Ama kapıyı açan Carey değil Jamie'ydi ve ilk kez Jamie'nin sıradan biri gibi göründüğüne tanık oluyordum. Kırmızı bir

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranteyi.org

bluz ve blucin giymişti, saçlarını yine topuz yapmıştı ama her zamankinden daha normal görünüyordu. Aslında kendine bir şans tanısa gerçekten sevimli olabilirdi.

Kapıyı açık tutarken, "Landon," dedi, "bu ne sürpriz!" Jamie birini gördüğüne her zaman memnun olurdu, ben de dahil. Yine de görünüşümün onu ürküttüğünü düşündüm. "Spor yapıyordun herhalde."

"Pek sayılmaz," dedim alnımı silerek. Neyse ki karnımın ağrısı geçmeye başlamıştı.

"Gömleğin ter içinde kalmış."

"Ah, öyle mi?" Gömleğime baktım. "Önemli değil. Bazen fazla terliyorum da."

"Belki de bir doktora görünmelisin."

"Yok yok, birazdan geçer."

"Yine de senin için dua edeceğim," dedi Jamie gülümseyerek. Jamie her zaman birileri için dua ederdi. Demek kendisi için dua edilenler kulübüne ben de katılmıştım.

"Teşekkürler."

Jamie başını eğip ayağını hafifçe yere sürttü. "Seni içeri davet ederdim ama babam evde yok, evde olmadığı zaman oğlanların içeri girmesine izin vermiyor."

"Ya," dedim üzüntüyle, "Olsun, burada da konuşabiliriz herhalde." Bana kalsa bunu içeride yapardım ya, neyse.

"Otururken limonata içmek ister misin?" diye sordu Jamie. "Yeni yaptım."

"Harika olur."

"Hemen dönerim." Jamie eve girdi, kapıyı açık bıraktığı için içeriye çabucak bir göz attım. Ev küçük ama derli topluydu, duvarlardan birinin önünde bir piyano, diğerinin önünde bir kanepe vardı. Köşede küçük bir vantilatör çalışıyordu. Sehpanın üstünde *İsa'yı Dinlemek* ve *Çözüm İmanda* gibi ad-

Sorotsız PDF Kitap Arşivi - https://kitap.org

ları olan kitaplar duruyordu. Jamie'nin İncil'i de oradaydı ve Luka bölümü açıktı.

Az sonra Jamie limonatayla geri döndü, verandanın köşesindeki iki sandalyeye oturduk. Jamie'nin akşamları babasıyla burada oturduğunu biliyordum çünkü ara sıra evlerinin önünden geçerdim. Oturur oturmaz Jamie'lerin sokağın karşısındaki komşuları Bayan Hastings'in bize el salladığını gördüm. Jamie de kadına el sallarken Bayan Hastings yüzümü görmesin diye sandalyemi kenara kaydırdım. Jamie'yi baloya davet edecek olsam da çoktan Carey'nin teklifini kabul etmiş olmasından korkarak kimsenin -Bayan Hastings'in bile- beni orada görmesini istemiyordum. Jamie'yle baloya gitmek başka şeydi, Carey gibi bir oğlan yüzünden Jamie tarafından reddedilmek başka şey.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Jamie. "Sandalyen güneşte kalacak."

"Güneşi severim," dedim. Oysa haklıydı. Anında güneş ışınlarının gömleğimin içine işlediğini ve tekrar terlemeye başladığımı hissettim.

"Sen bilirsin," dedi Jamie gülümseyerek. "Ee, benimle ne konuşmak istiyordun?"

Jamie elini kafasına götürüp saçını düzeltmeye koyuldu. Bana kalırsa saçında hiçbir değişiklik olmamıştı. Derin bir nefes alıp kendimi toplamaya çalıştımsa da konuya giremedim.

"Bugün yetimhanedeydin galiba," dedim onun yerine.

Jamie bana tuhaf tuhaf baktı. "Hayır. Babamla doktora gitmiştik."

"Baban iyi ya?"

Jamie gülümsedi. "Turp gibi."

Başımı sallayıp sokağın karşı tarafına baktım. Bayan Hastings içeri girmişti, görünürde başka kimse de yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sonunda beklediğim an gelmişti ama ben hâlâ hazır değildim. "Ne güzel bir gün," dedim zaman kazanmak için.

"Evet."

"Hava da çok sıcak."

"Güneşin altında oturuyorsun da ondan."

İyice gerilerek etrafıma bakındım. "Gökyüzünde de tek bulut yok."

Jamie bu kez cevap vermedi, birkaç dakika hiç konuşmadan oturduk.

"Landon," dedi sonunda, "buraya hava durumundan bahsetmek için gelmedin, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

"Öyleyse neden geldin?"

Kader ânı gelip çatmıştı, hafifçe öksürerek boğazımı temizledim.

"Şey... okul balosuna gidecek misin diye soracaktım da."

"Ya," dedi Jamie. Sanki ilk kez balo diye bir şey duymuştu. Sandalyemde kıpırdanarak yanıtını bekledim.

"Aslında gitmeyi düşünmüyorum," dedi sonunda.

"Peki, biri davet etse gider miydin?"

Cevap vermesi için biraz zaman geçmesi gerekti.

"Bilemiyorum," dedi düşünceli bir tavırla. "İmkân olsa giderdim belki. Daha önce hiç okul balosuna gitmedim."

"Eğlenceli oluyor," diye atıldım hemen. "Öyle aman aman eğlenceli değil ama yine de eğlenceli." *Özellikle de diğer seçeneklerimle kıyasladığın zaman*, diye düşünsem de bunu söylemedim.

Konuşma tarzım Jamie'yi gülümsetti. "Önce babama sorardım, izin verirse giderdim herhalde."

Verandanın yanındaki ağaçta bir kuş, orada olmamam gerektiğini biliyormuş gibi gürültüyle ötmeye başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://ranteyorg

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak kuşun sesine odaklandım. Daha iki gün önce böyle bir şeyi aklımdan bile geçiremezdim ama işte birden olan olmuştu, kendimi sihirli sözleri söylerken dinliyordum.

"Peki, baloya benimle gelir misin?"

Jamie şaşırmış gibiydi. Herhalde başkası adına konuşmaya geldiğimi sanmıştı. Gençler bazen reddedilme olasılığına karşı "nabız yoklamak" için arkadaşlarını gönderirlerdi. Jamie diğer gençlere pek benzemese de hiç değilse teorik olarak böyle bir konseptin varlığından haberdar olmalıydı.

Yine de hemen cevap vermek yerine uzun süre uzaklara baktı. Hayır diyecek diye mideme ağrılar giriyordu. Annemin, kusmukların ve Carey'nin görüntüleri kafamın içinde dönüp duruyordu, birden yıllarca Jamie'ye o şekilde davranmış olduğum için büyük bir pişmanlık duydum. Onu kızdırdığım, babasına zina düşkünü dediğim ya da arkasından alay ettiğim zamanları hatırlayıp duruyordum. Bütün bunlar yüzünden kendimi berbat hissederek Carey'yi beş saat boyunca nasıl atlatacağımı düşünüyordum ki Jamie tekrar bana döndü. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

"Gelirim," dedi sonunda, "ama bir şartla."

Kendimi topladım, şartın *fazla* korkunç olmaması için dua ediyordum.

"Evet?"

"Bana âşık olmayacağına söz vereceksin."

Gülüşünden şaka yaptığını anlayınca elimde olmadan rahat bir nefes aldım. Jamie bazen gerçekten de çok iyi espriler yapıyordu.

Gülümseyerek ona söz verdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3. Bölüm

Genel bir kural olarak Güneyli Baptistler dans etmez. Ama Beaufort'ta bu sıkı sıkıya uygulanan bir kural değildir. Hegbert'ten önceki papaz -adının ne olduğunu bana hiç sormayın- büyüklerin gözetiminde olduğu sürece okul dansları hakkında esnek davranmış, böylece danslar gelenek haline gelmişti. Hegbert göreve geldiğinde âdetleri değiştirmek için artık çok geçti. Jamie şimdiye dek okul dansına hiç gitmemiş olan tek kişiydi ve aslına bakarsanız dans etmeyi bilip bilmediğini bile bilmiyordum. Ayrıca ona söylemesem de ne giyeceği konusunda endişelendiğimi de kabul etmem gerek. Hegbert tarafından teşvik edilen kilise etkinliklerine giderken Jamie genellikle eski bir hırka ve okulda her gün gördüğümüz ekose eteklerden birini giyerdi ama okul balosu özel olmalıydı. Kızların çoğu yeni elbise satın alır, erkekler de takım elbise giyerdi, ayrıca bu yıl fotoğraflarımızı çekmesi için bir de fotoğrafçı getirtiyorduk. Jamie'nin yeni elbise almayacağını biliyordum çünkü durumları pek iyi değildi. Papazlık mesleğinde çok para yoktu, zaten papazlar maddi kazançtan ziyade manevi hedefler peşinde olurdu, sanırım ne demek istediğimi anladınız. Ama Jamie'nin her gün okulda giydiği şeyleri giymesini de istemiyordum. Benim için pek önemli değilse de -o

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://kitay.org

kadar katı yürekli değilim- başkaları laf edebilirdi. İnsanların Jamie'yle dalga geçmesini istemiyordum.

Tek sevindirici şey Eric'in Jamie meselesinde benimle fazla kafa bulamamasıydı çünkü kendi kız arkadaşını düşünmekle fazlasıyla meşguldü. Baloya okulumuzun baş amigo kızı olan Margaret Hays'i götürüyordu. Margaret öyle ahım şahım bir kız değildi ama kendine has bir güzelliği vardı. Güzellik derken bacaklarından bahsediyorum elbette. Eric baloya dördümüzün birlikte gitmesini önerdi ama onu reddettim çünkü Eric'in Jamie'yle dalga geçmesini falan istemiyordum. Eric iyi bir çocuktu ama bazen acımasız olabiliyordu, özellikle de birkaç kadeh viskiden sonra.

Balo günü benim için gerçekten yoğun geçti. Öğleden sonranın büyük kısmını spor salonunun süslenmesine yardım ederek geçirdim, ayrıca Jamie'yi yarım saat önceden almak zorundaydım çünkü nedenini bilmesem de babası benimle konuşmak istiyordu. Jamie bunu bana bir gün önce söylemişti ve Hegbert'le konuşacağım için sevindiğim de pek söylenemezdi. Hegbert'ün şeytana uymaktan ve bu yüzden başımıza gelebilecek kötülüklerden bahsedeceğini düşünüyordum. Eğer zina konusunu açarsa oracıkta düşüp ölürdüm. Bu konuşmadan kurtulmak umuduyla bütün gün dualar okuyup durdum ama Tanrı'nın geçmişteki davranışlarım yüzünden dualarıma kulak verdiğinden emin değildim. Hegbert'le konuşacağımı düşünmek bile sinirlerimi geriyordu.

Duş aldıktan sonra en iyi takım elbisemi giydim, Jamie'nin çiçeğini almak için çiçekçiye uğradıktan sonra yola koyuldum. Annem arabasını almama izin vermişti, arabayı sokakta tam Jamie'nin evinin önüne bıraktım. Saatler henüz geriye alınmadığından oraya vardığımda hava hâlâ aydınlıktı, evin önündeki çatlaklarla dolu yoldan kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://frankeyorg

çalıp bekledim, sonra bir daha çaldım. İçeriden Hegbert'ün, "Geliyorum," dediğini duydum ama kapıyı açmak için pek acele ettiği söylenemezdi. İki dakika kadar daha kapıya, tirizlere, pencere pervazlarındaki çatlaklara bakarak beklemek zorunda kaldım. Verandanın bir kenarında birkaç gün önce Jamie'yle oturduğumuz sandalyeler duruyordu. Benim oturduğum sandalye hâlâ ters tarafa dönüktü. Herhalde son birkaç gündür burada oturmamışlardı.

Sonunda kapı gıcırdayarak açıldı. İçerideki lambanın ışığı Hegbert'ün saçlarına vuruyor, yüzünü hafifçe gölgeliyordu. Dediğim gibi Hegbert yaşlı bir adamdı, benim hesabıma göre yetmiş iki yaşındaydı. Onu ilk kez yakından görüyor, yüzündeki bütün kırışıklıkları seçebiliyordum. Teni gerçekten de yarı saydamdı, düşündüğümden de saydam.

"Merhaba Peder," dedim korkumu bastırarak. "Jamie'yi okul balosuna götürmeye geldim."

"Tabii ki," dedi. "Ama önce seninle konuşmak istiyorum."

"Elbette efendim, zaten bu yüzden erken geldim."

"İçeri gel."

Hegbert kilisede giyimine hayli önem verirdi ama şu anda tulumu ve tişörtüyle çiftçiye benziyordu. Mutfaktan getirdiği tahta sandalyeye oturmamı işaret etti. "Kapıyı açmakta geciktiğim için kusura bakma. Yarınki vaaz üzerinde çalışıyordum da."

Oturdum.

"Sorun değil efendim." Neden bilmiyorum ama ona "efendim" demeniz gerekiyordu. İnsanda saygı uyandıran bir havası vardı.

"Bana kendinden bahset bakalım."

Ailemle eskiye dayanan ilişkileri yüzünden soru bana epey komik gelmişti. Ayrıca Hegbert tarafından vaftiz edilmiştim ve bebekliğimden beri her pazar beni kilisede görüyordu.

Gergisiz1 Dr. Kitap Arşivi - https://kanley.org

Ne diyeceğimi bilemeden başladım, "Ben öğrenci birliği başkanıyım. Jamie size bahsetmiş miydi bilmiyorum."

Başını salladı. "Bahsetmişti. Devam et."

"Ve... Şey, önümüzdeki sonbaharda Kuzey Carolina Üniversitesine gitmeyi umuyorum. Başvuru formunu aldım bile."

Tekrar başını salladı. "Başka?"

Kabul etmeliyim ki bundan sonrasında zorlandım. İçimden bir ses masanın bir kenarındaki kalemi alıp parmağımda dengeleyerek otuz saniyelik gösterimi sergilememi söylese de Hegbert bundan hoşlanacak bir adam değildi.

"Sanırım hepsi bu efendim."

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii efendim."

Soracağı soruyu düşünüyormuş gibi uzun uzun bana baktı.

"Kızımı neden baloya çağırdın?" dedi sonunda.

Şaşırmıştım ve şaşkınlığımın yüzümden okunduğunun da farkındaydım.

"Ne demek istediğinizi anlamadım efendim."

"Onu utandıracak bir şey yapmayı... planlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır efendim," dedim çabucak, suçlamadan şok olmuştum. "Asla. Baloya biriyle birlikte gitmem gerekiyordu, ben de ona teklif ettim. Hepsi bu."

"Bir oyun oynamayı düşünmüyorsun ya?"

"Hayır efendim. Böyle bir şey aklımdan bile geçmedi..."

Bu böyle birkaç dakika daha devam ettikten sonra -Hegbert gerçek niyetimi anlamak için beni sıkıştırıyordu- neyse ki Jamie arka odadan çıkıverdi de babasıyla aynı anda başımızı ona doğru çevirdik. Hegbert sonunda konuşmayı kesti, ben de rahat bir nefes aldım. Jamie güzel mavi bir etekle daha

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kanew.org

önce hiç görmediğim beyaz bir bluz giymişti. Neyse ki hırkasını almamıştı. Kabul etmek gerekir ki kıyafeti pek kötü sayılmazdı ama balodaki diğer kızlarla karşılaştırıldığında çok sade kaçacağının farkındaydım. Saçları her zamanki gibi topuzdu. Bence açık bıraksaydı daha güzel olurdu ama bu söylemek isteyeceğim en son şeydi. Jamie bu haliyle... evet bu haliyle tam olarak her zaman nasıl görünüyorsa öyle görünüyordu ama hiç değilse İncil'ini getirmeye kalkmamıştı. Yoksa artık kimsenin dilinden kurtulamazdı.

"Landon'ı terletmiyorsun değil mi?" diye sordu babasına neşeyle.

"Sadece sohbet ediyorduk," diye atıldım Hegbert'ün cevap vermesine meydan bırakmadan. Hegbert'ün hakkımda düşündüklerini Jamie'ye söylemediği hissine kapılmıştım ve bunu konuşmak için uygun bir zaman olduğunu sanmıyordum.

"Peki öyleyse, gidebiliriz," dedi Jamie biraz durduktan sonra. Galiba odadaki gerilimi sezmişti. Gidip babasını yanağından öptü. "Geç saatlere kadar çalışma, olur mu?"

"Tamam," dedi babası yumuşak bir sesle. Kızını gerçekten sevdiği belliydi ve ben yanlarındayken bile sevgisini göstermekten kaçınmıyordu. Esas problem bana karşı ne hissettiğiydi.

Vedalaştıktan sonra arabaya yürürken Jamie'ye çiçeğini verdim ve arabaya binince nasıl takacağını göstereceğimi söyledim. Binmesi için kapısını açıp diğer tarafa dolandım ve ben de arabaya bindim. Bu kısacık süre zarfında Jamie çiçeğini takmıştı bile.

"O kadar da aptal değilim. Çiçek nasıl takılır biliyorum."

Arabayı çalıştırdım, okula doğru yol alırken Hegbert'le yaptığım konuşma beynimde dönüp duruyordu.

Ücretsiz E-Kitap Arşivi https://kanalt.org

"Babam senden pek hoşlanmıyor," dedi Jamie ne düşündüğümü anlamış gibi.

Bir şey söylemeden başımı salladım.

"Senin sorumsuz olduğunu düşünüyor."

Tekrar başımı salladım.

"Babandan da pek hoşlanmıyor."

Bir kez daha başımı salladım.

"Ailenden de."

Anladık.

"Ama ben ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu birden.

"Hayır." Artık moralim iyice bozulmuştu.

"Bence bütün bunlar Tanrı'nın planı. Sence vermek istediği mesaj ne?" İşte başladı dedim kendi kendime.

O akşam bundan daha kötü geçebilir miydi bilemiyorum. Arkadaşlarımın çoğu bizden uzak durdu, Jamie'nin de pek arkadaşı olmadığı için zamanın çoğunu yalnız geçirdik. Daha da kötüsü benim baloya katılmamın zorunlu olmadığı ortaya çıktı. Carey baloya gelecek birini bulamadığı için kuralı değiştirmişlerdi, bunu öğrendiğim anda iyice keyfim kaçtı. Ama Jamie'nin babasının söyledikleri yüzünden şimdi Jamie'yi eve erken de götüremezdim, değil mi? Dahası Jamie gerçekten de iyi vakit geçiriyordu, bunu ben bile görebiliyordum. Hazırlanmasına yardım ettiğim süslemeleri sevmişti, müziği sevmişti, balonun her şeyini sevmişti. Her şeyin ne kadar harika olduğunu söyleyip duruyor, bir gün sosyal etkinlikler için kiliseyi süslemesine de yardım eder miyim diye soruyordu. İhtiyaç duyduğunda aramasını geveledim, bunu son derece bezgin bir ses tonuyla söylememe rağmen Jamie bu kadar düşünceli olduğum için bana teşekkür etti. Aslında Jamie fark etmemiş benzese de balonun ilk bir saatinde moralim epey bozuktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://ranley.org

Jamie'nin on birde, yani balo sona ermeden bir saat önce evde olması gerekiyordu ve bu da benim işime geliyordu. Müzik başlayınca dans pistine geçtik, Jamie ilk defa dans eden birine göre son derece iyi dans ediyordu. Bir sürü şarkıda bana gayet güzel ayak uydurdu, sonra da masalardan birine oturup normal sayılabilecek bir sohbete başladık. Elbette Jamie "iman" ve "tevekkül" hatta "selamet" gibi kelimeler kullanıyor, yetimlere yardım etmekten, otobana çıkan hayvanları kurtarmaktan bahsediyordu ama o kadar mutluydu ki ben de uzun süre somurtup duramadım.

Yani işler ilk başta o kadar da korkunç değildi, aslında beklediğimden daha iyiydi. Esas terslikler Lew ve Angela ortaya çıkınca başladı.

Lew ve Angela biz geldikten birkaç dakika sonra gelmişlerdi. Lew koluna sigara paketi sıkıştırdığı o aptal tişörtünü giymişti, kafası vıcık vıcık jöle içindeydi. Angela dans başladığından beri Lew'in üstüne abanıyordu ve buraya gelmeden önce birkaç içki içtiğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Elbisesi gerçekten gösterişliydi -annesi bir giyim mağazasında çalışıyordu ve modadaki son yenilikleri biliyordu- ve sakız çiğneme denilen şu kadınlara özgü alışkanlığı edinmişti. Gerçekten de geviş getiren bir inek gibi durmadan sakız çiğniyordu.

Lew panç kâsesine içki karıştırdığı için birkaç kişi daha kafayı bulur gibi olmuştu. Öğretmenler durumun farkına vardığında pançın çoğu içilmiş, herkesin gözleri donuk donuk bakmaya başlamıştı. Angela'nın ikinci kadeh içkiyi yuvarladığını görünce ona göz kulak olmam gerektiğini anladım. Beni terk etmiş de olsa başına kötü bir şey gelmesini istemezdim. İlk Fransız öpücüğü tecrübemi onunla yaşamıştım. Gerçi ilk denememizde dişlerimiz sertçe birbirine çarpmıştı ama yine

Gerçek PDF Kitap Ağı - https://hakeyf.org

de yıldızları görmüştüm ve eve gittikten sonra aspirin almam gerekmişti. Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyordum.

Jamie'yle oturuyor, onun İncil okulunun ne kadar harika olduğuna dair anlattıklarını pek dinlemeden göz ucuyla Angela'yı izliyordum ki Lew, Angela'ya baktığımı fark etti. Birden Angela'yı belinden kavrayıp bizim masaya doğru sürükledi. Bana bakışından başımın belada olduğunu anlamıştım. O bakışı bilirsiniz.

"Sen benim kız arkadaşıma mı bakıyorsun?" diye sordu kasılarak.

"Hayır."

"Evet, bakıyordu," dedi Angela kelimeleri yuvarlayarak. "Gözünü dikmiş bakıyordu. Bu sana sözünü ettiğim eski erkek arkadaşım."

Lew, Hegbert'ün de sık sık yaptığı gibi gözlerini kısarak bana baktı. Galiba insanların çoğunda bu etkiyi yaratıyordum.

"Demek o sensin," dedi alayla gülümseyerek.

Pek kavgacı biri olduğum söylenemez. Hayatımın tek gerçek kavgasını ilkokul üçüncü sınıftayken yapmıştım ve o kavgayı da çocuk daha bana yumruk atmadan ağlamaya başladığım için kaybetmiştim. Uysal tabiatım yüzünden genelde bu tür şeylerden uzak durmayı başarırdım, ayrıca Eric yanımdayken kimse bana sataşmazdı. Ama şu anda Eric ortalarda yoktu, muhtemelen Margaret'le birlikte tribünlerin arka tarafına gitmişti.

"Bakmıyordum," dedim sonunda, "ayrıca benim hakkımda sana ne anlattı bilmiyorum ama anlattıklarının doğru olup olmadığı hakkında şüphelerim var."

Lew gözlerini kıstı. "Angela'ya yalancı mı diyorsun yani?" dedi alayla.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayda.

Galiba Lew o anda bana vuracaktı ama Jamie birden söze karıştı.

"Seni tanıyor muyum?" dedi neşeyle Lew'e bakarak. Jamie bazen gözünün önünde cereyan eden olaylara ilgisiz davranırdı. "Dur biraz, evet tanıyorum. Merkezdeki tamirhanede çalışıyorsun. Babanın adı Joe, büyükannen de Foster Road'da, demiryolu geçidinin orada oturuyor."

Lew'in yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti, sanki zor bir yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu.

"Bütün bunları nereden biliyorsun? Bu herif de sana beni mi anlattı yoksa?"

"Hayır," dedi Jamie, "saçmalama." Kendi kendine güldü. Böyle bir anda sadece Jamie gülünecek bir şey bulabilirdi zaten. "Büyükannenin evinde senin fotoğrafını gördüm. Oradan geçiyordum, büyükannenin de alışveriş poşetlerini taşımak için yardıma ihtiyacı vardı. Fotoğrafın şömine rafındaydı."

Lew, Jamie'ye öyle bir baktı ki sanki Jamie'nin kulaklarından dışarı mısır sapları uzuyordu.

Bu esnada Jamie eliyle kendini yelpazeliyordu. "Biz de danstan yorulup biraz soluklanmak için oturmuştuk. Dans pisti çok boğucu oldu. Bize katılmak ister misiniz? Fazladan sandalyemiz var. Büyükannen neler yapıyor?"

Jamie öyle mutlu konuşuyordu ki Lew ne yapacağını bilemedi. Biz alışkındık ama o daha önce hiç Jamie gibi biriyle karşılaşmamıştı. Bir-iki dakika boyunca büyükannesine yardım eden kızın yanındaki oğlana vurup vurmamaya karar vermeye çalışarak dikildi. Bu sizin bile kafanızı karıştırdıysa Lew'in benzinden hasar görmüş beyninin ne hale geldiğini düşünün.

Lew sonunda hiç cevap vermeden Angela'yı da alıp uzaklaştı. Angela içtiği içkilerin etkisiyle bütün bunlara neyin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranty.org

sebep olduğunu büyük ihtimalle unutmuştu. Jamie'yle birlikte Lew'in gidişini izledik, oğlan yeterince uzaklaştıktan sonra nefesimi saldım. Nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim.

Beni ciddi yaralar almaktan Jamie'nin -Jamie'nin!- kurtardığını fark ederek, "Teşekkürler," diye mırıldandım süklüm püklüm.

Jamie bana tuhaf tuhaf baktı. "Ne için?" diye sordu, ben nedenini tam olarak açıklayamadan da hiçbir şey olmamış gibi tekrar İncil okulu konusuna geri döndü. Ama bu kez onu gerçekten dinliyordum, en azından bir kulağımla. Elimden bu kadarı geliyordu.

Ne var ki o akşam Lew'i ve Angela'yı son görüşümüz bu değildi. Angela iki kadeh pançla iyice sarhoş olmuş, kızlar tuvaletini kusmuk içinde bırakmıştı. Lew rezil bir delikanlı olduğundan Angela'nın öğürmeye başladığını duyunca geldiği gibi sinsice çekip gitmişti ve bu, o akşam Lew'i son görüşüm olmuştu. Şans eseri Angela'yı tuvalette Jamie buldu, Angela'nın durumunun pek de iyi olmadığı ortadaydı. Yapılabilecek tek şey üstünü başını temizledikten sonra öğretmenler durumun farkına varmadan onu evine götürmekti. O zamanlar sarhoş olmak ciddi bir meseleydi ve eğer yakalanırsa uzaklaştırma alabilir, hatta okuldan bile atılabilirdi.

Neyse ki Jamie de benim gibi böyle bir şey olmasını istemiyordu, gerçi Angela reşit olmadığı ve kanuna aykırı davrandığı için Jamie'den böyle bir davranış beklemiyordum. Hem Angela, Hegbert'ün düzgün davranış kurallarından birini de çiğnemiş oluyordu. Hegbert, kuralları çiğnemeyi ve içki içmeyi hoş görmezdi ve zina konusunda olduğu kadar değilse de bu konuda da ne kadar ciddi olduğunu hepimiz bilirdik, o yüzden Jamie'nin de aynı şekilde düşündüğünü sanıyorduk.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahley.org

Belki de öyle düşünüyordu ama yardımseverlik içgüdüleri bir anda devreye girivermişti. Angela'ya bakıp "yaralanmış bir hayvan" diye düşünmüş ve hemen müdahale etmeye karar vermiş olabilirdi. Gidip tribünlerin arkasında Eric'i buldum, Jamie ve ben tuvaleti temizlerken kapıda nöbet tutmayı kabul etti. Angela gerçekten müthiş iş çıkarmıştı. Klozet dışında her yer kusmuk içindeydi. Duvarlar, yerler, lavabolar... tavanda bile kusmuk vardı ama bunu nasıl yaptığını bana hiç sormayın. Okul balosunda ellerimle dizlerimin üzerine çökmüş, en iyi takım elbisemin içinde kusmuk temizliyordum, bu tam da başıma gelmesinden korktuğum şeydi. Jamie de yere çökmüş aynı şeyi yapıyordu.

Uzaktan Carey'nin cızırtılı kahkahasıyla manyakça güldüğünü duyar gibiydim.

Angela'ya iki yanından destek olarak spor salonunun arka kapısından sıvıştık. Angela durmadan Lew'in nerede olduğunu soruyor, Jamie de ona endişelenmemesini söylüyordu. Onunla son derece sakinleştirici bir ses tonuyla konuşuyordu, gerçi Angela kendinde değildi, belki kimin konuştuğunu bile bilmiyordu. Angela'yı arabanın arka koltuğuna bindirdik, kız anında sızıp kaldı, gerçi sızmadan önce bir kez de arabaya kustu. Öyle kötü kokuyordu ki öğürmemek için arabanın camlarını sonuna kadar indirmek zorunda kaldık, Angela'nın evine giden yol da bitmek bilmedi. Kapıyı Angela'nın annesi açtı, kızına şöyle bir baktıktan sonra doğru dürüst teşekkür bile etmeden onu içeri aldı. Galiba utanmıştı, zaten ona söyleyebileceğimiz fazla bir şey de yoktu. Her şey açıkça ortadaydı.

Angela'yı bıraktığımızda saat on bire çeyrek vardı, oradan hemen Jamie'nin evine yollandık. Eve vardığımızda Jamie'nin görüntüsü ve saçtığı kokular yüzünden gerçekten endişeliy-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://kanley.org

dim, Hegbert uyanık olmasın diye içimden dua ediyordum. Durumu ona açıklamak zorunda kalmak istemiyordum. Olanları Jamie anlatırsa Hegbert büyük ihtimalle onu dinlerdi ama içimde yine de beni suçlamanın bir yolunu bulacağına dair bir his vardı.

Jamie'yle birlikte kapıya kadar yürüdüm, verandanın ışığının altında durduk. Jamie kollarını göğsünde kavuşturup hafifçe gülümsedi, dünyanın güzelliklerini seyrettiği bir akşam yürüyüşünden dönmüş gibi görünüyordu.

"Lütfen babana bundan bahsetme," dedim.

"Bahsetmem," dedi. Sonunda bana baktığında yüzünde hâlâ aynı gülümseme vardı. "Bu akşam güzel vakit geçirdim. Beni baloya götürdüğün için teşekkür ederim."

Üstü başı kusmuk içinde karşımda durmuş, akşam için bana teşekkür ediyordu. Jamie Sullivan bazen insanı gerçekten çıldırtabiliyordu.

4. Bölüm

Okul balosunu izleyen iki haftada hayatım büyük ölçüde normale döndü. Babam tekrar Washington'a gidince her şey daha eğlenceli hale geldi çünkü gece yarıları yeniden pencereden sıvışıp mezarlık ziyaretlerime gidebiliyordum. Mezarlıkta bizi bu kadar çeken ne vardı bilmiyorum. Belki mezar taşları yüzündendi, üzerlerine rahatça oturabiliyorduk çünkü.

Genellikle yüz yıl önce Preston ailesinin gömüldüğü küçük alanda oturuyorduk. Orada daire şeklinde dizilmiş sekiz mezar taşı vardı, bu da haşlanmış yerfıstıklarını elden ele gezdirmemizi kolaylaştırıyordu. Bir defasında arkadaşlarla birlikte Preston ailesi hakkında bir şeyler öğrenmeye karar verdik ve aile hakkında yazılı bir şey bulabilir miyiz diye kütüphaneye gittik. Eğer birinin mezar taşının üstüne oturuyorsanız o kişiyle ilgili bir şeyler bilmeniz gerekir diye düşünüyorum.

Ailenin geçmişine dair pek kayıt yoktu ama yine de ilginç bir bilgiye ulaştık. Baba Henry Preston tek kollu bir oduncuymuş. Bir ağacı iki kollu bir adam kadar hızlı kesebiliyormuş. Gözümüzün önünde tek kollu bir oduncunun görüntüsü canlanınca ondan epeyce bahsettik. Tek kolla başka neler yapabileceğini konuştuk ve saatlerce bir beyzbol topunu ne kadar hızlı fırlatabileceğini ya da Intracoastal Waterway'i yü-

zerek geçip geçemeyeceğini tartıştık. Sohbetlerimizin pek entelektüelce olmadığını kabul ediyorum ama yine de çok keyif alıyordum.

Eric ve ben birkaç başka arkadaşla birlikte bir cumartesi gecesi yine mezarlıktaydık, haşlanmış yerfıstığı yiyip Henry Preston'dan konuşurken Eric bana Jamie Sullivan'la balo akşamının nasıl geçtiğini sordu. Okul balosundan beri Eric'le fazla görüşmemiştik çünkü play off karşılaşmaları başlamıştı ve Eric takımla birlikte son birkaç haftadır şehir dışındaydı.

"İyiydi," dedim omzumu silkerek, soğukkanlı davranmak için elimden geleni yapıyordum.

Eric dirseğiyle kaburgalarımı dürtünce acıyla homurdandım. Benden en az on kilo daha ağırdı.

"Ona iyi geceler öpücüğü verdin mi?"

"Hayır."

Ben cevap verirken Eric Budweiser birasından koca bir yudum aldı. Nasıl yapıyordu bilmiyorum ama Eric bira satın alırken hiç sorun yaşamıyordu, bu çok tuhaftı çünkü herkes onun kaç yaşında olduğunu biliyordu.

Elinin tersiyle ağzını silip yan yan bana baktı.

"Tuvaleti temizlerken sana yardım ettikten sonra ona bir öpücük verirsin diye düşünmüştüm."

"Vermedim işte."

"Teşebbüs ettin mi peki?"

"Hayır."

"Neden?"

"Jamie öyle bir kız değil," dedim, hepimiz bunun doğru olduğunu bildiğimiz halde Jamie'yi savunuyor gibi bir duruma düşmüştüm.

Eric sülük gibi yapışmıştı.

"Bence ondan hoşlanıyorsun," dedi.

"Saçmalıyorsun," diye cevap verdim, Eric sırtıma öyle bir şaplak indirdi ki nefesim kesildi. Eric'le takılmak ertesi gün bazı yerlerimde morluklar olacağı anlamına gelirdi.

"Evet, belki de saçmalıyorum," dedi göz kırparak, "ama Jamie Sullivan'a vurulan sensin."

Tehlikeli sularda yüzdüğümüzü biliyordum.

"Margaret'ı etkilemek için onu kullanıyordum," dedim. "Ve son dönem bana yolladığı aşk mektuplarına bakılırsa işe de yaradı."

Eric kahkaha atıp tekrar sırtıma vurdu.

"Sen ve Margaret... Çok komik..."

Ucuz atlatmıştım, konuşma yeni bir mecraya dökülürken rahat bir nefes aldım. Arada bir sohbete katılsam da aslında konuşulanları dinlemiyordum. Kafamın içinde bir ses beni Eric'in söylediklerini düşünmeye itiyordu.

Bir kere Jamie muhtemelen o akşam için bulabileceğim en iyi kızdı, özellikle de gecenin nasıl sonlandığı düşünülürse. Çıktığınız kızların çoğu onun yaptığını yapmazdı, hatta neredeyse kimse yapmazdı. Ayrıca randevumuzun iyi geçmiş olması ondan hoşlandığım anlamına gelmiyordu. Balodan beri tiyatro dersleri haricinde onunla hiç konuşmamıştım, derste de nadiren konuşuyorduk. Eğer ondan hoşlansaydım onunla konuşmak isterdim dedim kendi kendime. Ondan hoşlansaydım onu evine bırakmayı teklif ederdim. Ondan hoşlansaydım onu bir tabak mısır unlu çörek ve RC kola için Cecil's Diner'a götürmek isterdim. Ama bunların hiçbirini yapmak istemiyordum. Gerçekten istemiyordum. Cezamı zaten çektiğimi düşünüyordum.

Ertesi gün pazardı, odamda üniversite başvurum üzerinde çalışıyordum. Okuldan aldığım transkriptlerden ve diğer kişisel bilgilerden başka beş tane de kompozisyon istiyorlar-

dı. Eğer tarihi bir kişilikle tanışma şansınız olsaydı bu kişi kim olurdu ve neden? Hayatınızda sizi en çok etkileyen olayı ve nedenini yazın. Bir rol modelde ne ararsınız ve neden? Kompozisyon konuları son derece öngörülebilirdi, İngilizce öğretmenimiz ne tür konular gelebileceğini bize anlatmıştı ve ödev olarak zaten bu konulardan birkaçı üzerine kompozisyon yazmıştım.

Galiba İngilizce en iyi olduğum dersti. Okula başladığımdan beri A'nın altında not almamıştım ve başvurularda yazıya ağırlık verilmesinden de hayli memnundum. Matematik olsaydı benim için sorun olurdu, özellikle de iki trenin bir saat arayla, saatte altmış kilometre hızla zıt yönlere hareket ettiğinden bahseden sorular vs. Aslında matematikte kötü değildim, genelde en az C alıyordum ama matematiğe karşı doğal bir yeteneğim yoktu, bilmem anlatabiliyor muyum?

Telefon çaldığında kompozisyonlardan birini yazıyordum. Evdeki tek telefon mutfakta olduğundan alt kata koştum. Öyle nefes nefese kalmıştım ki telefondakinin kim olduğunu ilk başta anlayamadım, Angela'nın sesine benzetmiştim. Anında sırıtmaya başladım. Her yere kusmuş ve ben de hepsini temizlemek zorunda kalmış olsam da Angela genelde eğlenceli biriydi. Baloda giydiği elbise de gerçekten güzeldi, en azından ilk bir saatte. Herhalde bana teşekkür etmek, hatta birlikte barbekü etli sandviç ya da çörek yemeye davet etmek için arıyordu.

"Landon?"

"Selam," dedim sakin olmaya çalışarak, "ne var ne yok?"

Telefonun öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu.

"Nasılsın?"

O anda birden Angela'yla konuşmadığımı anladım. Arayan Jamie'ydi, neredeyse telefonu elimden düşürecektim.

Sesini duyduğuma mutlu olduğumu söyleyemem, bir an telefon numaramı ona kimin verdiğini merak ettim, sonra kilise kayıtlarından almış olabileceğini düşündüm.

"Landon?"

"İyiyim," dedim sonunda, hâlâ şoktaydım.

"İşin mi var?" diye sordu.

"Sayılır."

"Ah... Anladım..." Sözü yarıda kaldı. Yine susmuştu.

"Neden aramıştın?" diye sordum.

Cevap vermesi birkaç saniyeyi buldu.

"Şey... Acaba bu öğleden sonra bir uğrayabilir misin diye soracaktım."

"Uğramak mı?"

"Evet. Bizim eve."

"Sizin eve mi?" Sesimdeki gittikçe artan şaşkınlığı gizlemeye çalışmadım bile. Jamie umursamadan devam etti.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Önemli olmasa aramazdım."

"Telefonda söyleyemez misin?"

"Yüz yüze konuşmayı tercih ederim."

"Şey, bütün öğleden sonra üniversite başvurum için gerekli kompozisyonlarla uğraşacağım," dedim başımdan savmaya çalışarak.

"Ya... şey... Dediğim gibi önemli bir konu ama pazartesi günü okulda konuşsak da olur herhalde..."

O zaman Jamie'nin peşimi bırakmayacağını ve eninde sonunda konuşacağımızı anladım. Ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışarak olası senaryoları hızla aklımdan geçirdim, arkadaşlarımın bizi görebileceği bir yerde konuşmak mı yoksa Jamie'nin evinde konuşmak mı? İki seçenek de iyi değildi ama içimden bir ses gerçekten ihtiyacım olduğu bir anda

Jamie'nin bana yardım etmesine karşılık hiç değilse bana anlatacaklarını dinlemem gerektiğini söylüyordu. Sorumsuz olabilirdim ama ayıptır söylemesi *kibar* bir sorumsuzdum.

Elbette bu herkesin bilmesini gerektirmezdi.

"Hayır," dedim, "bugün uygun..."

Beşte buluşmayı kararlaştırdık, öğleden sonranın geri kalanı o kadar yavaş geçti ki adeta Çin işkencesi gibiydi. Beşe yirmi kala evden çıktım, böylece rahat rahat yetişebilecektim. Bizim ev şehrin tarihi kısmındaydı; sahil yakınında yer alıyor, Intracoastal Waterway'e bakıyordu. Karasakal'ın yaşadığı yerden sadece birkaç ev uzaktaydı. Jamie şehrin diğer ucunda, tren yolunun karşı tarafında yaşıyordu, yani oraya gitmem yirmi dakika kadar sürerdi.

Aylardan kasımdı, hava nihayet serinlemişti. Beaufort'un gerçekten sevdiğim yönü ilkbahar ve sonbaharın neredeyse hiç bitmemesiydi. Yazın sıcak olur, kışın altı senede bir kar yağardı, ocak ayında da bir hafta kadar süren soğuklar olurdu ama genelde kışın büyük bölümünü hafif bir ceketle geçirirdiniz. O gün de bu mükemmel günlerden biriydi, hava sıcaklığı yirmi beş derece civarındaydı ve gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.

Jamie'lerin evine tam zamanında varıp kapıyı çaldım. Kapıyı Jamie açtı, içeriye çabucak bir göz gezdirince Hegbert'ün ortalarda olmadığını gördüm. Hava buzlu çay ya da limonata içecek kadar sıcak olmadığından bir şey içmeden yine verandadaki sandalyelere oturduk. Güneş gökyüzünde alçalmaya başlamıştı, sokakta kimsecikler yoktu. Bu kez sandalyemi kaydırmak zorunda kalmadım. Buraya son gelişimden beri sandalye yerinden kımıldamamıştı.

"Geldiğin için teşekkür ederim Landon," dedi Jamie. "Yoğun olduğunu biliyorum, zaman ayırdığın için minnettarım."

"Ee, bu kadar önemli olan nedir?" dedim, bu işten mümkün olduğunca çabuk sıyrılmak istiyordum.

Jamie onu tanıdığımdan beri ilk kez benimle otururken gergin görünüyor, ellerini birbirine kavuşturup duruyordu.

"Senden bir iyilik yapmanı istiyorum," dedi ciddi bir tavırla.

"İyilik mi?"

Başını salladı.

Önce okul balosunda sözünü ettiği gibi kiliseyi süslemesine yardım etmemi isteyecek sandım, belki de annemin arabasıyla yetimlere bir şeyler götürmemi isteyecekti. Jamie'nin ehliyeti yoktu, zaten arabayı da cenazelere ve başka işlere koşturması gerektiğinden sürekli Hegbert kullanıyordu. Jamie konuşmaya başlamadan önce biraz durdu.

İçini çekti, ellerini tekrar kavuşturdu.

"Okul tiyatrosunda Tom Thornton rolünü oynar mısın diye soracaktım."

Daha önce dediğim gibi Tom Thornton, kızı için müzik kutusunu bulmaya çalışan, melekle karşılaşan adamdı. Melekten sonra oyundaki en önemli rol Tom Thornton rolüydü.

"Şey... Bilmem ki," dedim şaşırarak. "Tom'u Eddie Jones oynayacak sanıyordum. Bayan Garber bize öyle söylemişti."

Bu arada Eddie Jones da tıpkı Carey Dennison gibiydi. Cılızdı, yüzü sivilce içindeydi ve konuşurken gözlerini kısarak bakıyordu. Bu onun tikiydi, endişeye kapıldığında, yani hemen hemen her zaman, gözlerini kısardı. Onu kalabalığın karşısına çıkarırsanız rolünü büyük ihtimalle aklını kaçırmış kör bir adam gibi oynayacaktı. Daha da kötüsü kekemeydi ve ağzından laf çıkması uzun zaman alırdı. Bayan Garber rolü ona vermişti çünkü rolü isteyen tek kişi oydu, yine de Bayan

Garber'ın rolü ona vermek istemediği açıktı. Ne de olsa öğretmenler de insandı ama Bayan Garber'ın fazla seçeneği yoktu çünkü başka kimse role talip olmamıştı.

"Bayan Garber tam olarak öyle demedi. Başka kimse çıkmazsa rolü Eddie'nin oynayabileceğini söyledi."

"Başkası oynayamaz mı?"

Ama gerçekten de başka kimse yoktu ve bunu biliyordum. Hegbert'ün sadece son sınıf öğrencilerinin rol almasını zorunlu kılan şartı yüzünden o yıl oyun zora girmişti. Okulda elli kadar erkek son sınıf öğrencisi vardı, bunların yirmi ikisi futbol takımındaydı ve takım da hâlâ eyalet şampiyonasında olduğundan takımdaki öğrencilerin provalara katılacak zamanı yoktu. Geri kalan otuz kadar öğrencinin yarıdan fazlası okul bandosundaydı ve onlar da okuldan sonra çalışmalara katılmak zorundaydı. Basit bir hesapla rolü oynayabilecek belki bir düzine öğrenci olduğu ortaya çıkıyordu.

Oyunda rol almayı hiç istemiyordum, hem de bunun tek sebebi tiyatronun gelmiş geçmiş en sıkıcı ders olması değildi. Asıl mesele şu ki Jamie'yi zaten okul balosuna götürmüştüm, melek rolünde de Jamie olduğu için önümüzdeki ay boyunca her öğleden sonrayı onunla birlikte geçirme düşüncesine dayanamıyordum. Onunla bir kez görülmüş olmak zaten yeterince kötüydü... ya onunla her gün görülmek? Arkadaşlarım ne derdi?

Ama bunun Jamie için gerçekten önemli olduğunu anlayabiliyordum. Benden rolü oynamamı istemesi bunun açık deliliydi. Jamie kimseden iyilik istemezdi. Bence içten içte kimsenin ona iyilik etmek istemeyeceğini düşünüyordu. Bunun farkına varmak beni üzmüştü.

"Ya Jeff Bangert? Rolü o oynayabilir," dedim.

Jamie başını iki yana salladı. "Oynayamaz. Babası hasta, Jeff babası iyileşene kadar okuldan sonra dükkânda durmak zorunda."

"Peki, Darren Woods?"

"Geçen hafta teknede kayıp kolunu kırdı. Kolu şu anda askıda."

Zaman kazanmak için, "Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum," dedim ama Jamie ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı.

"Onun için dua ediyorum Landon," dedi ve ikinci kez içini çekti. "Bu sene oyunun gerçekten özel olmasını istiyorum, kendim için değil, babam için. Şimdiye kadar sahnelenenlerin en iyisi olsun istiyorum. Beni melek olarak görmenin babam için ne büyük önem taşıyacağını biliyorum çünkü bu oyun ona annemi hatırlatıyor..." Susup düşüncelerini toparladı. "Bu sene oyun başarıya ulaşamazsa korkunç olur, üstelik oyunculardan biri benim."

Bir süre sustuktan sonra devam etti, şimdi sesi daha duygu yüklüydü.

"Eddie'nin elinden geleni yapacağını biliyorum, buna eminim. Onunla oynamaktan utanacak da değilim, gerçekten. Aslında çok iyi biri ama bana sahneye çıkmak konusunda tereddütleri olduğunu söyledi. Okuldakiler bazen çok... çok... acımasız olabiliyor ve ben de Eddie'nin incinmesini istemiyorum. Ama..." Derin bir nefes aldı, "Ama sana sormamın asıl sebebi babam. O çok iyi bir adam Landon. Eğer ben sahnedeyken babamın anneme dair hatıralarıyla dalga geçerlerse... bu beni çok üzer. Ve Eddie ve ben... herkes ne diyecek biliyorsun."

Başımı sallayıp dudaklarımı birbirine bastırdım, sözünü ettiği insanlardan biri de bendim. Gerçekten de öyleydim. Bayan Garber rolleri Jamie ve Eddie'nin oynayacağını duyur-

duktan sonra onlara müthiş ikili adını takmıştık. Fikrin benden çıktığını düşündükçe kendimi korkunç hissediyordum, adeta midem bulanıyordu.

Jamie oturduğu yerde hafifçe doğrulup hayır diyeceğimi biliyormuş gibi üzgün üzgün bana baktı. Neler hissettiğimi elbette bilmiyordu. Konuşmaya devam etti.

"Bu zorlukların Tanrı'nın planının bir parçası olduğunu biliyorum ama Tanrı'nın acımasız olduğuna inanmak istemiyorum, özellikle de babam gibi birine karşı. Babam hayatını Tanrı'ya adadı, kendini toplumun hizmetine verdi. Karısını kaybedince beni tek başına büyütmek zorunda kaldı. Bu yüzden onu çok seviyorum..."

Jamie başını çevirdi ama gözlerindeki yaşları görebiliyordum. Onun ağladığına ilk kez tanık oluyordum. Benim içimden de ağlamak geliyordu.

"Bunu benim için yapmanı istemiyorum," dedi usulca, "Gerçekten, kabul etmesen de senin için yine dua edeceğim. Söz veriyorum. Ama benim için çok önemli olan harika bir adam için bir iyilik yapmak istersen... Bunu düşünür müsün?"

Halıyı pisleten bir cocker spaniel gibi bakıyordu. Bakışlarımı yere indirdim.

"Düşünmeme gerek yok," dedim sonunda. "Kabul ediyorum."

Gerçekten başka seçeneğim yoktu, değil mi?

5. Bölüm

Ertesi gün Bayan Garber'la konuşup küçük bir denemeden geçtikten sonra rolü aldım. Bu arada Eddie hiç de üzülmemişti. Aslında rahatladığını bile söyleyebilirdim. Bayan Garber, Tom Thornton rolünü bana bırakmak isteyip istemediğini sorduğu anda Eddie'nin yüzü gevşedi ve gözlerinden biri açılıverdi. "E-e-evet, k-ke-kesinlikle," diye kekeledi. "An-an-anlıyorum." Bunları söyleyebilmesi neredeyse on saniye sürmüştü.

Bayan Garber gösterdiği büyüklük yüzünden Eddie'ye dilenci rolünü verdi, Eddie'nin o rol için biçilmiş kaftan olduğunun farkındaydık. Dilenci dilsizdi ama melek onun ne düşündüğünü anlayabiliyordu. Oyunun bir yerinde melek dilsiz dilenciye Tanrı'nın onu sürekli gözeteceğini çünkü Tanrı'nın bilhassa yoksullarla mazlumlara önem verdiğini söylüyordu. Bu seyirciye Jamie'nin cennetten gönderilmiş bir melek olduğunu gösteren işaretlerden biriydi. Daha önce de dediğim gibi Hegbert günahlardan arınma ve kurtuluşun kimin tarafından sunulduğunun açık olmasını istiyordu, mantar gibi yerden bitiveren birkaç titrek hayalet bunu yapamazdı.

Provalar bir hafta sonra başladı, sınıfta çalışıyorduk çünkü tiyatro salonu bazı "ufak tefek sorunlar" çözülmedikçe bize

kapılarını açmayacaktı. Ufak tefek sorunlar derken ikide bir sahne dekorlarını devirmemizden bahsediyorum. Sahne dekorları oyun elli yıl kadar önce ilk sergilendiğinde, geçmişte de tiyatro salonunun birkaç işini yapmış avare bir işçi olan Toby Bush tarafından yapılmış. Bu avare çalışırken bir yandan da sürekli bira içermiş ve saat iki sularında adamakıllı kafayı bulurmuş. Galiba doğru düzgün göremiyormuş çünkü günde en az bir kere çekiçle eline vururmuş. Ne zaman eline vursa çekici fırlatır, parmaklarını tutarak olduğu yerde zıplar, aklına gelene sövüp sayarmış. Sonunda sakinleşince işine devam etmeden önce acısını azaltmak için bir bira daha içermiş. Yıllarca çekiç darbesi yiyip şişe şişe parmaklarının boğumları sonunda ceviz kadar olmuş ve kimse ona sürekli bir iş vermez olmuş. Hegbert'ün onu tutmasının tek sebebi Toby'nin diğerlerinden çok daha düşük bir fiyata çalışmasıymış.

Ama Hegbert içki içmeye ve küfre göz yummadığından Toby bu sıkı kurallar altında doğru dürüst çalışamamış. Sonuç olarak hemen göze çarpmasa da ortaya baştan savma bir iş çıkmış. Birkaç yıl sonra sahne dekorları kırılmaya başlayınca tamirat işini Hegbert üzerine almıştı. Ama Hegbert çekici çiviye vurmakta İncil'i masaya vurmaktaki kadar usta olmadığından eğrilen dekorların her yerinden kontrplağı delen paslı çiviler fırlamıştı, bu yüzden nereye doğru yürüdüğümüze dikkat etmek zorundaydık. Eğer dekorlara çarparsak ya bir yerlerimizi kesiyorduk ya da devrilen dekorlardaki çiviler sahnenin zemininde delikler açıyordu. Birkaç yıl sonra sahnenin yeniden kaplanması gerekmişti, tiyatro yönetimi kapılarını Hegbert'e kapatmamakla birlikte gelecekte daha dikkatli olması için onunla bir anlaşma yapmıştı. Bu da "ufak tefek sorunlar" hallolmadıkça çalışmaları sınıfta yapacağımız anlamına geliyordu.

Neyse ki Hegbert papazlık vazifeleri yüzünden oyun provalarıyla ilgilenemiyordu. Bu iş Bayan Garber'a düşüyordu ve bize söylediği ilk şey repliklerimizi mümkün olduğunca çabuk ezberlememizdi. Provalara normalde ayrılan zaman bize tanınmıyordu çünkü Şükran Günü kasımın sonuna denk geliyordu ve Hegbert "gerçek anlamını" kaybetmemesi için oyunun Noel'e çok yakın sahnelenmesini istemiyordu. Bu da oyuna hazırlanmak için bize sadece üç hafta bırakıyordu ve bu süre normalden bir hafta azdı.

Provalar saat üçte başlıyordu, Jamie daha ilk günden bütün repliklerini ezbere biliyordu ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Şaşırtıcı olan benimkiler de dahil herkesin repliklerini bilmesiydi. Bir sahneyi çalışırken Jamie elinde senaryo olmadan oynuyor, ben ise elimdeki kâğıt tomarına bakıp bir sonraki repliğimi bulmaya çalışıyordum ve ne zaman kafamı kaldırsam Jamie'nin yüzünün bir mucize bekliyormuş gibi ışıl ışıl aydınlandığını görüyordum. O ilk gün yalnızca dilsiz dilencinin repliklerini ezbere biliyordum ve birden Eddie'yi gerçekten kıskanmaya başlamıştım, en azından bu bakımdan. Bu iş çok çalışma gerektirecekti, tiyatro dersine yazılırken beklediğim hiç de bu değildi.

Rolü kabul ederken hissettiğim soylu duygulardan provaların ikinci gününde eser kalmamıştı. "Doğru olanı" yaptığımı bilsem de arkadaşlarım bunu hiç anlamıyor, durumu öğrendiklerinden beri benimle dalga geçiyorlardı. "Ne yapıyorum dedin?" diye sordu Eric öğrendiği zaman. "Jamie Sullivan'la aynı oyunda mı oynuyorsun? Delirdin mi yoksa aptal mısın?" Bir şeyler geveleyerek iyi bir nedenim olduğunu söylemeye çalıştıysam da Eric pes etmedi ve herkese Jamie'ye tutulduğumu söyledi. Ben inkâr edince herkes duyduklarının doğru olduğuna daha da inandı, kahkahalarla güldüler ve

gördükleri herkese Jamie'ye âşık olduğumu söylemeye başladılar. Söylentiler gitgide çığırından çıkıyordu, öğlen yemeğinde Sally'den duyduğuma göre nişanlanmayı düşünüyordum. Bence Sally kıskanmıştı. Yıllardır bana âşıktı ve Sally'nin bir gözü takma olmasaydı duygularımız karşılıklı olabilirdi ama takma gözünü görmezden gelemiyordum. Takma gözü bana eski püskü bir antika dükkânında duvara asılmış bir baykuşun kafasına doldurulacak türden bir şeymiş gibi geliyordu ve doğrusunu isterseniz sinirimi bozuyordu.

Galiba Jamie'ye yeniden o zaman kızmaya başladım. Onun hatası olmadığını biliyordum ama balo gecesi beni nezaketle karşılama zahmetine bile girmeyen Hegbert için oklara hedef olan bendim. Sonraki günlerde repliklerimi ezberlemeye bile çalışmadığımdan sınıftaki provalarda teklemeye başladım, bazen bir-iki espri yapıyor, Jamie ve Bayan Garber hariç herkesi güldürüyordum. Provadan sonra eve gidince oyunu kafamdan atıyor, senaryoyu elime bile almıyordum. Jamie'nin yaptığı tuhaf şeyleri arkadaşlarıma anlatıp dalga geçiyor, Bayan Garber'ın beni oyunda rol almaya nasıl zorladığıyla ilgili yalanlar uyduruyordum.

Ama Jamie peşimi bu kadar kolay bırakmayacaktı. Hayır, beni en zayıf yerimden vurup can evimden yaraladı.

Provalar başladıktan bir hafta sonra, Beaufort'un futbolda üst üste üçüncü kez eyalet şampiyonluğunu kazandığı cumartesi gününün akşamında Eric'le birlikte dışarıdaydım. Cecil's Diner'ın önünde, deniz kenarında takılıyor, çörek yiyip arabalarıyla gezen insanları seyrediyorduk ki Jamie'nin geldiğini gördüm. Yüz metre kadar uzaktaydı, başını bir sağa bir sola çevirerek bakınıyordu, yine o eski kahverengi hırkayı giymişti ve elinde İncil'i vardı. Saat dokuz suları olmalıydı, dışarıda olmak için Jamie'ye göre geç bir saatti, onu şehrin bu tara-

fında görmek bile tuhaftı. Jamie'ye sırtımı dönüp ceketimin yakasını yukarı kaldırdım ama beyninin olması gereken yerde muzlu puding taşıyan Margaret bile Jamie'nin kimi aradığını anlayabilecek kadar zekiydi.

"Landon, kız arkadaşın geliyor."

"O benim kız arkadaşım değil," dedim. "Benim kız arkadaşım yok."

"Öyleyse nişanlın."

Herhalde o da Sally'yle konuşmuştu.

"Ben nişanlı değilim," dedim. "Kes artık şunu."

Jamie beni gördü mü diye omzumun üzerinden geriye baktım, galiba görmüştü. Bize doğru geliyordu. Onu fark etmemiş gibi yaptım.

"İşte geliyor," dedi Margaret, sonra da kıkırdadı.

"Biliyorum," dedim.

Yirmi saniye sonra Margaret yine aynı şeyi söyledi.

"Geliyor." Size Margaret'in çok zeki olduğunu söylemiştim.

"Biliyorum," dedim dişlerimi sıkarak. Bacakları güzel olmasa insanı Jamie kadar deli edebilirdi.

Tekrar etrafıma bir göz attım, bu kez Jamie onu gördüğümü anladı ve gülümseyerek bana el salladı. Ona doğru döndüm, az sonra tam yanımda duruyordu.

"Merhaba Landon," dedi, küçümseyici tavrımı fark etmemişti. "Merhaba Eric, Margaret..." Hepimizle selamlaştı. Biz de merhaba türünden bir şeyler mırıldandık, kimse İncil'e bakmamaya çalışıyordu.

Eric'in elinde bira vardı, Jamie görmesin diye birayı arkasına sakladı. Jamie yeterince yakınında olursa Eric'te bile suçluluk duygusu yaratabiliyordu. Eskiden komşuydular ve Eric o zamanlar Jamie'nin anlattıklarını dinlemek zorunda kalıyordu. Jamie'ye Selamet Ordusu'na atıfla "Bayan Selamet"

adını takmıştı. Hep "Jamie Selamet Ordusu'nun tuğgenerali olabilirdi," derdi. Ama şimdi tam karşısında dururken işler değişiyordu tabii. Eric, Jamie'nin Tanrı katında özel bir yere sahip olduğunu düşündüğünden onun gözünden düşmek istemiyordu.

"Nasılsın Eric? Son günlerde seni pek görmüyorum." Jamie bunu sanki hâlâ düzenli olarak konuşuyorlarmış gibi söylemişti.

Eric olabildiğince suçlu görünmeye çalışarak ağırlığını bir ayağından diğerine verip ayakkabılarına baktı.

"Şey, bu aralar kiliseye gitmiyorum."

Jamie'nin yüzünde o ışıltılı gülümseme vardı. "Alışkanlık haline getirmedikçe sorun değil tabii."

"Getirmem."

Günah çıkarmanın ne olduğunu duymuştum -Katolikler bölmenin arkasında oturup rahibe günahlarını anlatıyorlardı- ve Eric de Jamie'nin yanında işte böyle oluyordu. Bir an ona "efendim" diye hitap edecek sandım.

"Bira ister misin?" diye sordu Margaret. Galiba espri yapmaya çalışıyordu ama kimse gülmedi.

Jamie elini saçına götürüp hafifçe topuzunu çekiştirdi. "Ah hayır, istemem... Yine de teşekkür ederim."

Sıcacık bir ifadeyle direkt bana baktı, o anda başımın belada olduğunu anladım. Önce beni kenara çekecek sandım ki dürüst olmak gerekirse öylesi daha iyi olurdu ama sanırım Jamie'nin niyeti bu değildi.

"Bu hafta provalarda iyi iş çıkardın," dedi. "Ezberlemen gereken çok repliğin olduğunu biliyorum ama yakında hepsinin üstesinden geleceğine eminim. Role gönüllü olduğun için sana teşekkür etmek istedim. Sen gerçek bir centilmensin."

"Teşekkürler," dedim, midemde küçük bir yumru oluşmuştu. Sakin görünmeye çalışıyordum ama arkadaşlarımın hepsi bana bakıyor, Bayan Garber'ın rolü bana zorla verdiğini söylerken dürüst olup olmadığımı merak ediyorlardı. Yalanım ortaya çıkmasın diye dua ediyordum.

"Arkadaşların seninle gurur duyuyor olmalı," dedi Jamie düşüncelerimi bölerek.

"Ah duyuyoruz," diye atıldı Eric. "Son derece gururluyuz. Landon iyi çocuktur, yani gönüllü olması falan düşünülürse..."

Ah hayır.

Jamie ona bakıp gülümsedikten sonra tekrar bana döndü, her zamanki gibi neşeli görünüyordu. "Ayrıca ne zaman yardıma ihtiyacın olursa uğrayabileceğini söylemek istedim. Daha önceki gibi verandada oturup repliklerini çalışabiliriz."

Eric'in ağız hareketleriyle Margaret'e, "daha önceki gibi" dediğini gördüm. Durum hiç de iyiye gitmiyordu. Şimdi midemdeki düğüm Paul Bunyan'ın bovling topu kadar olmuştu.

"Tamam," diye mırıldandım, bu işten nasıl sıyrılacağımı düşünüyordum. "Evde de çalışabilirim."

"Bazen biriyle birlikte çalışmak daha faydalı olur Landon," dedi Eric.

Arkadaşım da olsa bana eziyet ettiğini söylemiştim.

"Hayır, gerek yok," dedim Eric'e, "Kendi kendime ezberlerim."

"Belki de," dedi Eric gülümseyerek, "siz ikiniz biraz ilerleme gösterdiğinizde rollerinizi yetimlerin önünde çalışabilirsiniz. Kostümlü prova gibi yani. Eminim hoşlarına gider."

Yetim sözünü duyunca Jamie dikkat kesildi. Herkes Jamie'nin zayıf noktasının ne olduğunu bilirdi. "Öyle mi dersin?" dedi Eric'e.

Eric ciddiyetle başını salladı. "Hiç şüphem yok. Aslında bu önce Landon'ın aklına gelmişti, eğer bir yetim olsaydım oyunun tamamını izleyemesem de bu tür bir gösteri hoşuma giderdi."

"Benim de," diye söze karıştı Margaret.

Onlar konuşurken aklıma gelen tek şey *Julius Caesar*'da Brutus'un Caesar'ı sırtından bıçakladığı sahneydi. *Sen de mi Eric?*

"Demek Landon'ın fikriydi," dedi Jamie kaşlarını çatarak. Sonra bana baktı, hâlâ Eric'in söylediklerini düşündüğünü görebiliyordum.

Ama Eric'ten bu kadar kolay kurtulamayacaktım. Beni oltayla güverteye çektiğine göre geriye bir tek bağırsaklarımı deşmesi kalmıştı. "Bunu yapmak hoşuna giderdi, değil mi Landon?" dedi. "Yetimlere yardım etmek yani."

Bu kesinlikle hayır diye cevap veremeyeceğiniz bir soruydu.

Gözlerimi en iyi arkadaşıma dikerek alçak sesle, "Sanırım," dedim. Okul başarısı ek ders almasını gerektirecek kadar kötü olsa da Eric satrançta çok başarılı olabilirdi.

"Tamam o zaman, karar verilmiştir. Tabii senin için de uygunsa Jamie." Eric'in gülümsemesi o kadar tatlıydı ki eyaletteki RC kolaların yarısını tatlandırabilirdi.

"Şey... Evet, sanırım Bayan Garber ve yetimhanenin müdürüyle konuşmam gerek, onlar da tamam derse bence çok güzel bir fikir."

Jamie'nin ne kadar mutlu olduğunu yüzünden okuyabiliyordunuz.

Şah mat.

Ertesi gün repliklerimi ezberlemek için on dört saat uğraştım, bu arada arkadaşlarıma sövüp hayatımın nasıl bu kadar

kontrolden çıktığını düşündüm. Lisedeki son senem kesinlikle dönem başında beklediğim gibi geçmiyordu ama eğer bir grup yetimin önünde sahneye çıkacaksam aptalın teki gibi görünmek de istemiyordum.

6. Bölüm

İlk iş yetimlerle ilgili planımızdan Bayan Garber'a bahsettik, Bayan Garber bu fikri muhteşem buldu. Bu kelime *-muhteşem-* selamlaşırken söylediği "Merhabaaa"sından sonra en sevdiği kelimeydi. Pazartesi günü bütün repliklerimi ezberlediğimi anlayınca, "Muhteşem!" dedi ve sonraki iki saat boyunca ne zaman bir sahnenin üstesinden gelsem aynı şeyi söyledi. Provanın sonuna kadar bu kelimeyi zilyon kere duydum.

Bayan Garber fikrimizi bir adım öteye taşıdı. Yapmayı planladığımız şeyi sınıfa anlatıp oyuncu kadrosundan başka gönüllü olup olmadığını sordu, böylece yetimler tüm oyunu izleyebileceklerdi. Soruş tarzından kimsenin seçme şansı olmadığı anlaşılıyordu. Bayan Garber birinin baş sallamasını bekleyerek bakışlarını sınıfta gezdirdi. Kimse kılını kıpırdatmadı, Eddie dışında. Nasıl olduysa o anda burnuna bir böcek kaçmış, Eddie de şiddetle hapşırmıştı. Hapşırınca böcek burnundan dışarı fırladı, masasına çarpıp yere, Norma Jean'in ayağının dibine düştü. Norma sandalyesinden fırlayıp bir çığlık atınca yanındakiler de bağırmaya başladı, "Iyy... İğrenç!" Sınıfın geri kalanı etrafa bakınıyor, boyunlarını uzatarak ne olduğunu görmeye çalışıyordu. On saniyeliğine sınıfta büyük bir karmaşa oldu. Bayan Garber için cevap olarak bu kadarı da yeterliydi.

"Muhteşem," diyerek konuyu kapattı.

Bu esnada Jamie yetimlere sergilenecek oyun yüzünden hayli heyecanlıydı. Provalara ara verildiği bir anda beni bir kenara çekip yetimleri düşündüğüm için teşekkür etti. "Tabii sen bunu bilmiyorsun," dedi neredeyse sır verircesine, "ama bu sene yetimhane için ne yapsak diye düşünüp duruyordum. Bunun şimdiye kadarki en özel Noel olması için aylardır dua ediyorum."

"Neden bu Noel çok önemli?" diye sordum. Jamie sanki önemsiz bir şey sormuşum gibi sabırla gülümsedi.

"Öyle işte."

Bir sonraki adım konuyu yetimhane müdürü Bay Jenkins'e açmaktı. Yetimhane köprünün karşısında, Morehead City'de olduğundan ve şimdiye dek yetimhaneye gitmemi gerektirecek bir neden de bulunmadığından daha önce Bay Jenkins'i hiç görmemiştim. Jamie ertesi gün Bay Jenkins'le o akşam görüşeceğimizi haber verince şaşırdım, yeterince düzgün giyimli olmadığımdan endişeleniyordum. Yetimhane de olsa insan iyi bir izlenim bırakmak istiyor. Planımız hakkında Jamie kadar heyecanlı olmasam da (kimse Jamie kadar heyecanlı olamazdı zaten) yetimlerin Noel'ini mahveden Grinch gibi görünmek de istemiyordum.

Bay Jenkins'le görüşmek için yetimhaneye gitmeden önce annemin arabasını almak için bizim eve kadar yürüdük, eve varınca üstüme daha güzel bir şeyler giymeyi planlıyordum. Yaklaşık on dakikalık yürüyüşümüz boyunca Jamie pek konuşmadı, en azından bizim mahalleye gelinceye kadar. Bizim evin etrafındaki tüm evler büyük ve bakımlıydı, Jamie bu evlerde kimlerin oturduğunu ve evlerin kaç yıllık olduğunu sordu. Sorularına pek düşünmeden yanıt verdim ama bizim evin kapısını açınca buradaki dünyanın Jamie'ninkinden ne kadar

farklı olduğu kafama dank etti. Salona ve eşyalara bakarken Jamie'nin yüzünde şok olmuş gibi bir ifade vardı.

Şimdiye kadar gördüğü en lüks evin bizimki olduğuna şüphe yoktu. Az sonra bakışlarının duvarlarda sıralanan tablolara kaydığını gördüm. Atalarımın resimlerine yani. Pek çok güneyli ailede olduğu gibi benim soyumun izi de duvarları dolduran bu düzinelerce portre sayesinde sürülebiliyordu. Jamie gözlerini resimlere dikmişti, galiba bir benzerlik kurmaya çalışıyordu, sonra dikkatini yirmi yıllık olmalarına rağmen hâlâ yeni görünen mobilyalara verdi. Maun ve kiraz ağacından yapılmış mobilyalar el yapımıydı, her oda için ayrı dizayn edilmişlerdi. Kabul etmem gerekir ki evimiz güzeldi ama şimdiye dek bunu hiç düşünmemiştim. Benim için burası sadece evdi. Evin en sevdiğim yeri odamın üst kat verandasına bakan penceresiydi. Orası benim kaçış yolumdu.

Jamie'ye etrafı gösterdim, oturma odasını, kütüphaneyi, çalışma odasını şöyle bir dolaştırdım, Jamie'nin gözleri her yeni odada daha da açılıyordu. Annem verandada naneli buzlu viski içip kitap okuyordu, geldiğimizi duyunca merhaba demek için içeri girdi.

Şehrimizdeki tüm yetişkinlerin Jamie'ye hayran olduğunu söylemiştim sanırım, buna annem de dahildi. Hegbert verdiği vaazlarda sürekli ailemizi hedef alsa da annem bunun acısını Hegbert'ün kızından çıkarmaya kalkmazdı çünkü Jamie çok tatlıydı. Ben yukarıda temiz bir gömlekle kravat bulmak için dolabımı karıştırırken annemle Jamie sohbet ediyordu. O zamanlar gençler hep kravat takardı, özellikle de mevki sahibi biriyle görüşecekleri zaman. Giyinip aşağı indiğimde Jamie anneme tasarımızdan bahsetmişti bile.

"Bu harika bir fikir," dedi Jamie bana bakıp gülümseyerek. "Landon'ın gerçekten çok özel bir kalbi var."

Annem -Jamie'yi doğru duyduğundan emin olduktan sonra- kaşlarını kaldırarak bana baktı. Uzaylı görmüş gibi bir hali vardı.

"Yani bu senin fikrin miydi?" Herkes gibi annem de Jamie'nin yalan söylemeyeceğini bilirdi.

Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim, Eric'i ve ona yapmak istediklerimi düşündüm. Onu pekmeze bulayıp ateş karıncalarına ısırttırmak gibi planlarım vardı.

"Sayılır," dedim.

"İnanılmaz." Annemin söyleyebildiği tek kelime bu oldu. Detayları bilmiyordu ama böyle bir şey yapmak için iyice köşeye sıkışmış olmam gerektiğini tahmin ediyordu. Anneler böyle şeyleri her zaman anlarlar, neler olduğunu anlamaya çalışarak dikkatle beni süzdüğünü görebiliyordum. Annemin sorgulayan bakışlarından kaçmak için saatime bakıp şaşırmış gibi yaptım ve Jamie'ye gitmemiz gerektiğini söyledim. Annem çantasından arabanın anahtarlarını çıkarıp bana verdi, biz kapıdan çıkarken bakışları hâlâ üzerimdeydi. Rahat bir nefes aldım, kurtulduğumu sanmıştım ama Jamie'yle birlikte arabaya doğru yürürken annemin sesini yeniden duydum.

"Ne zaman istersen uğra Jamie!" diye bağırıyordu. "Her zaman bekleriz."

Anneler bile bazen insana eziyet edebiliyor.

Arabaya binerken hâlâ başımı iki yana sallıyordum.

"Annen harika bir kadın," dedi Jamie.

Motoru çalıştırdım. "Evet," dedim, "Galiba öyle."

"Eviniz de çok güzel."

"Hı hı."

"Bu kadar şanslı olduğun için şükretmelisin."

"Ah," dedim, "Ediyorum. Ben dünyanın en şanslı genciyim."

Jamie her nasılsa sesimdeki alaycı tonu fark etmedi.

Tam vaktinde yetimhaneye vardığımızda hava kararıyordu. Birkaç dakika erken gelmiştik, müdür telefon görüşmesi yapıyordu. Önemli bir görüşme olduğu için bizi hemen kabul edemedi, biz de oturup biraz bekledik. Müdürün kapısının önündeki bir sırada oturuyorduk, Jamie birden bana döndü. İncil'i kucağındaydı. Herhalde ona güç vermesi için İncil'i yanında taşıyordu, belki de sadece alışkanlıktandı.

"Bugün gerçekten iyiydin," dedi. "Repliklerinde yani."

"Teşekkürler," dedim, aynı anda hem gururlu hem üzgün hissediyordum. "Daha tonlamalarımı öğrenemedim ama," dedim. Bunları verandada çalışmamıza olanak yoktu, Jamie böyle bir şey önermesin diye dua ediyordum.

"Öğrenirsin. Tüm repliklerini öğrendikten sonra gerisi kolay."

"Umarım."

Jamie gülümsedikten sonra konuyu değiştirdi ve sorduğu soruyla beni gafil avladı. "Gelecek hakkında hiç düşündün mü Landon?"

Bu soru karşısında irkildim çünkü çok... *sıradandı.*

"Evet, tabii. Düşündüm," dedim ihtiyatla.

"Peki ileride ne yapmak istiyorsun?"

Omuz silktim, nereye varmak istediğini bilmediğimden biraz tedirgin olmuştum. "Henüz bilmiyorum. İşin o kısmını düşünmedim. Gelecek sonbahar Kuzey Carolina Üniversitesine gideceğim, en azından öyle umut ediyorum. Önce kabul edilmem gerek."

"Edileceksin," dedi Jamie.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bunun için de dua ettim."

Bunu söyleyince duanın ve imanın gücü üzerine bir sohbete başlayacağız sandım ama Jamie beni yine şaşırttı.

"Peki üniversiteden sonra? O zaman ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim omuz silkerek. "Belki tek kollu bir oduncu olurum."

Jamie bunu komik bulmadı.

"Bence papaz olmalısın," dedi ciddi ciddi. "İnsanlarla iletişimin iyi, söylediklerini dinlerler."

Çok saçma bir fikir de olsa Jamie'nin bunu içtenlikle ve beni övmek için söylediğini biliyordum.

"Teşekkürler," dedim. "Papaz olur muyum bilmiyorum ama bir şey bulacağıma eminim." Az sonra sohbetin tıkandığını ve soru sorma sırasının bende olduğunu fark ettim.

"Peki ya sen? Sen ileride ne yapmak istiyorsun?"

Jamie başını çevirip uzaklara dalınca ne düşündüğünü merak ettim ama kendini çabucak toparladı.

"Evlenmek istiyorum," dedi usulca. "Düğünümde babamın kilisede yanımda yürümesini ve tanıdığım herkesin orada olmasını istiyorum. Kilisenin insanlarla dolup taşmasını istiyorum."

"Bu kadar mı?" Evliliğe karşı olmasam da insanın hayattaki hedefinin evlilik olması bana aptalca gelmişti.

"Evet," dedi Jamie. "Bütün istediğim bu."

Sonunun Bayan Garber gibi olacağını düşünüyordu sanki. Bana hâlâ aptalca gelse de onu rahatlatmaya çalıştım.

"Bir gün evleneceksin elbette. Biriyle tanışacaksın ve çok iyi anlaşacaksınız, sonra da adam sana evlenme teklif edecek. Babanın kilisede yanında yürümekten mutluluk duyacağına da eminim."

Kilisenin dolup taşması kısmına hiç girmedim. Bu benim bile hayal edemeyeceğim bir şeydi.

Jamie verdiğim cevabı derin derin düşündü, gerçekten de düşüncelere dalmıştı ve nedenini bilmiyordum.

"Umarım," dedi sonunda.

Artık bu konudan konuşmak istemiyor gibiydi, nereden anladığımı sormayın, ben de konuyu değiştirdim.

"Yetimhaneye ne zamandır geliyorsun?" diye sordum laf olsun diye.

"Yedi yıldır. İlk geldiğimde on yaşındaydım. Buradaki pek çok çocuktan daha küçüktüm."

"Buraya gelmek hoşuna mı gidiyor yoksa seni üzüyor mu?"

"İkisi de. Buradaki çocuklardan bazıları gerçekten korkunç hayat şartlarından geliyor. Başlarından geçenleri duyunca bile insanın içi parçalanıyor. Ama kütüphaneden aldığın kitaplarla ya da oynanacak yeni bir oyunla geldiğini görüp gülümsedikleri zaman bütün üzüntün geçiveriyor. Bu dünyanın en güzel hissi."

Jamie konuşurken adeta ışık saçıyordu. Kendimi suçlu hissetmem için böyle konuşmuyordu ama yine de kendimi suçlu hissediyordum. Jamie'ye tahammül etmenin bu kadar zor olmasının nedenlerinden biri de buydu ama artık alışmıştım. Zamanla sizi de kendisi gibi tuhaflaştırıyordu.

O anda Bay Jenkins kapıyı açıp bizi içeri davet etti. Ofisi siyah-beyaz karo zeminiyle, beyaza boyalı duvarları ve tavanıyla, duvara yaslanmış metal dolabıyla tıpkı bir hastane odasına benziyordu. Normalde yatağın olması gereken yerde seri üretim hattından çıkmışa benzeyen metal bir masa vardı. Masanın üzerinde hiçbir kişisel eşya yoktu. Ne bir fotoğraf vardı ne de başka bir şey.

Jamie beni Bay Jenkins'e tanıttı, el sıkıştık. Oturduktan sonra genelde Jamie konuştu. İkisinin iyi dost olduğu hemen anlaşılıyordu, Jamie içeri girer girmez Bay Jenkins onu kucaklamıştı. Jamie eteğini düzelttikten sonra planımızı anlattı. Bay Jenkins oyunu birkaç yıl önce görmüştü ve neredeyse

Jamie söze başlar başlamaz tam olarak neden bahsettiğini anlamıştı. Ama Bay Jenkins Jamie'yi çok sevmesine ve iyi niyetinden emin olmasına rağmen bunun iyi bir fikir olmadığı kanaatindeydi.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

Ne düşündüğünü de buradan anlamıştım zaten.

"Neden?" diye sordu Jamie kaşlarını çatarak. Bay Jenkins'in bu fikirden heyecanlanmaması onu şaşırtmıştı.

Bay Jenkins eline aldığı kalemi masaya vurmaya başladı, anlaşılan nasıl açıklayacağını düşünüyordu. Sonunda kalemi bırakıp içini çekti.

"Bu harika bir teklif ve özel bir şey yapmak istediğinizi de biliyorum ama oyun sonunda kızını ne kadar çok sevdiğini fark eden bir babayı anlatıyor." Düşünmemize fırsat tanımak için bir an durduktan sonra kalemi tekrar eline aldı. "Çocuklara nelerden yoksun olduklarını hatırlatmadan Noel'i kutlamak zaten yeterince zor oluyor. Eğer böyle bir oyun izlerlerse..."

Bay Jenkins cümlesini bitiremedi bile. Jamie elleriyle ağzını kapattı. "Tanrım," dedi, "haklısınız. Ben bunu düşünmemiştim."

Doğrusunu isterseniz ben de düşünmemiştim. Ama Bay Jenkins'in haklı olduğu su götürmezdi.

Bay Jenkins yine de bize teşekkür etti ve Noel için yapmayı planladığı şeyden bahsetti. "Küçük bir ağaç ve birkaç hediye alacağız, hepsinin ortaklaşa kullanabileceği türden şeyler. Noel arifesinde gelirseniz seviniriz..."

Bay Jenkins'le vedalaştıktan sonra Jamie'yle birlikte hiç konuşmadan yürüdük. Jamie'nin üzgün olduğuna emindim. Onunla vakit geçirdikçe her zaman neşeli ve mutlu olmadığını, bunların yanında pek çok farklı duyguya sahip

olduğunu fark ediyordum. İster inanın ister inanmayın ilk defa Jamie'nin de bazı yönlerden tıpkı bizim gibi olduğunu anladım.

"İşe yaramadığına üzüldüm," dedim usulca.

"Ben de."

Gözlerinde yine o dalgın bakışlar vardı, kısa bir süre sustuktan sonra konuşmasını sürdürdü.

"Bu yıl çocuklar için farklı bir şey yapmak istemiştim. Hiç unutmayacakları özel bir şey. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıştım." İçini çekti. "Anlaşılan Tanrı'nın benim bilmediğim planları var."

Uzun bir süre sessizliğe gömüldü, dönüp ona baktım. Jamie'yi kendini kötü hissederken görmek neredeyse onun yüzünden kötü hissetmekten bile beterdi. Bense Jamie'nin aksine kendimi kötü hissetmeyi hak ediyordum, nasıl biri olduğumun farkındaydım. Ama Jamie...

"Hazır gelmişken çocukları görmek ister misin?" diye sordum sessizliği bozarak. Moralini düzeltmek için aklıma gelen tek şey buydu. "Sen onlarla konuşurken ben dışarıda beklerim ya da arabaya giderim."

"Sen de benimle gelir misin?" diye sordu birden.

Doğrusu bu işin altından kalkabileceğimden emin değildim ama Jamie gelmemi gerçekten istiyordu. Ayrıca o kadar üzgündü ki kelimeler ağzımdan kendiliğinden dökülüverdi.

"Elbette gelirim."

"Şimdi oyun odasındadırlar. Bu saatte genelde orada olurlar."

Koridorlardan geçip binanın diğer ucundaki çift kanatlı kapıya geldik, kapı büyükçe bir odaya açılıyordu. Odanın karşı köşesine küçük bir televizyon yerleştirilmiş, otuz kadar katlanır metal sandalye televizyonun etrafına sıralanmıştı.

Çocuklar televizyonun başına üşüşmüştü, sandalyelerde oturuyorlardı ve sadece ilk sırada oturanlar televizyonu doğru dürüst görebiliyordu.

Etrafa göz gezdirdim. Bir köşede eski bir pinpon masası vardı. Masanın çatlak yüzeyi toz içindeydi, ağı da yoktu. Üstünde birkaç tane boş plastik bardak duruyordu, belli ki masa aylardır, belki de yıllardır kullanılmıyordu. Pinpon masasının yanındaki duvarda asılı raflarda tek tük oyuncaklar göze çarpıyordu, bloklar, yapbozlar, birkaç oyun... Fazla oyuncak yoktu ve çok azı uzun zamandır bu odadaymış gibi görünüyordu. Diğer duvarlar boyunca dizilmiş tek kişilik küçük masalara yığılmış gazeteler mum boyalarla karalanmıştı.

Bir saniyeliğine eşikte durduk. Çocuklar henüz bizi fark etmemişlerdi, Jamie'ye gazetelerin ne için olduğunu sordum.

"Boyama kitapları yok," diye fısıldadı Jamie, "o yüzden gazeteleri boyuyorlar." Konuşurken bana bakmıyordu, bütün dikkatini çocuklara vermişti. Yüzü yeniden gülmeye başlamıştı.

"Bütün oyuncakları bu kadar mı?" diye sordum.

Jamie başını salladı. "Evet, peluş oyuncakları hariç. Onları odalarında tutmalarına izin veriliyor. Geri kalan her şey burada saklanıyor."

Galiba Jamie bu duruma alışkındı. Bense odada bu kadar az şey olmasını üzücü bulmuştum. Böyle bir yerde büyümenin nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemiyordum.

Sonunda odaya girdik, çocuklardan biri ayak seslerimizi duyunca arkasına döndü. Sekiz yaşlarında bir oğlandı, kızıl saçlı ve çilliydi, önden iki dişi yoktu.

Oğlan neşeyle "Jamie!" diye bağırınca diğerleri de hep birden kafalarını çevirdi. Çocuklar beş ila on iki yaş aralığındaydılar, oğlanlar kızlardan daha fazlaydı. On iki yaşından sonra

koruyucu ailelere gönderilmeleri gerektiğini ise sonradan öğrendim.

"Selam Roger," dedi Jamie, "Nasılsın?"

Bunun üzerine Roger ve diğer çocuklardan bazıları etrafımızı sarmaya başladı. Kimi de bizi umursamadan ön sırada boşalan yerlere geçip televizyona yaklaşmıştı. Büyük çocuklardan biri gelip Jamie'nin erkek arkadaşı olup olmadığımı sorunca Jamie beni onunla tanıştırdı. Ses tonundan çocuğun da Jamie hakkında bizim okuldakiler gibi düşündüğü kanısına kapıldım.

"Sadece bir arkadaş," dedi Jamie. "Ama çok iyi biridir."

Sonraki bir saati çocuklarla sohbet ederek geçirdik. Nerede yaşadığımla, evimin büyük olup olmadığıyla, nasıl bir arabaya sahip olduğumla ilgili bir sürü soru sordular. Sonunda gitme vaktimiz geldiğinde Jamie yakında tekrar geleceğine dair onlara söz verdi. Söz verirken benim de geleceğimi söylememesi dikkatimi çekti.

Arabaya dönerken, "Çok tatlı çocuklar," dedim. Başka ne diyeceğimi bilemeyerek omuz silktim. "Onlara yardım etmek istemen çok hoş."

Jamie bana bakıp gülümsedi. Söylenecek başka bir şey olmadığını biliyordu ama hâlâ Noel'de çocuklar için ne yapacağını düşündüğü belliydi.

7. Bölüm

Aralığın başında, provalara başladıktan iki hafta sonra, Miss Garber gitmemize izin verdiğinde hava çoktan kararmıştı bile. Jamie onunla evine kadar yürümemde sakınca olup olmadığını sordu. Neden onunla yürümemi istediğini bilmiyordum. Beaufort o zamanlar pek fazla suç işlenen bir yer değildi. Duyduğum tek cinayet altı yıl önce meydana gelmiş, adamın biri, Lew gibilerinin takıldığı bir mekân olan Maurice's Tavern'in önünde bıçaklanmıştı. Olay bir saat kadar epey yaygaraya neden olmuş, aklını kaçırmış bir sapığın sokaklarda dolaşıp masum insanlara saldırdığı düşüncesiyle endişeye kapılan kadınlar telefonlara sarılmıştı. Kapılar kilitlenmiş, silahlar doldurulmuş, erkekler evlerin ön pencerelerine oturup sokaktan şüphe uyandıracak biri geçecek mi diye beklemişlerdi. Ama daha sabah olmadan adam karakola gidip her şeyin kontrolden çıkan bir bar kavgasından kaynaklandığını açıklayarak teslim olunca bütün bunlar sona ermişti. Anlaşılan kurban bahis borcunu ödememişti. Adam ikinci dereceden cinayetle suçlanıp eyalet hapishanesinde altı yıl hapse mahkûm olmuştu. Şehrimizdeki polisler dünyanın en sıkıcı işlerini de yapsalar kasılarak yürümeyi ya da bir kafede oturup Lindbergh'in

bebeği vakasını çözmüşler gibi "büyük suçlardan" bahsetmeyi severlerdi.

Ama Jamie'nin evi benimkinin yolu üzerindeydi ve Jamie'yi kırmadan hayır demem mümkün değildi. Ondan hoşlandığım gibi yanlış bir kanıya kapılmanızı istemem ama günde birkaç saati biriyle geçirmek zorundaysanız ve bunu daha en az bir hafta daha yapacaksanız ertesi günü ikiniz için de can sıkıcı hale getirmek istemezsiniz.

Oyun o cuma ve cumartesi sahnelenecekti, bir sürü insan şimdiden bundan bahsediyordu. Bayan Garber, Jamie ve benden o kadar etkilenmişti ki önüne gelene bunun şimdiye dek okulun sahnelediği en iyi oyun olacağını söyleyip duruyordu. Bayan Garber'ın tanıtım konusundaki doğal yeteneğini de böylece fark etmiş olduk. Şehirde bir radyo istasyonumuz vardı ve Bayan Garber'la bir değil iki kez röportaj yapmışlardı. "Muhteşem olacak," diyordu Bayan Garber, "kesinlikle muhteşem." Ayrıca gazeteye de telefon etmişti ve gazete oyunla ilgili bir haber yapmaya razı olmuştu, özellikle de Jamie-Hegbert bağlantısı yüzünden, gerçi tüm şehir bundan zaten haberdardı. Ama Bayan Garber durmak bilmiyordu, daha o gün oyuna gelmesi beklenen büyük kalabalığı karşılamak için tiyatroya fazladan sıraların getirileceğini söylemişti bize. Çok önemliymiş gibi sınıftan ooo, aaa sesleri yükselmişti, belki de bazıları için gerçekten önemliydi. Unutmayın ki sınıfta Eddie gibi çocuklar vardı. Herhalde onunla ilgilenen birini bulmak için hayattaki tek fırsatının bu olduğunu düşünüyordu. İşin üzücü yanı büyük ihtimalle haklı olmasıydı.

Benim de heyecanlandığımı düşünebilirsiniz ama hiç de heyecanlı değildim. Arkadaşlarım okulda hâlâ benimle dalga geçiyorlardı ve uzun süredir hiçbir akşamımı boş geçirememiştim. Devam etmemi sağlayan tek şey "doğru olanı" yap-

tığım gerçeğiydi. Fazla bir şey sayılmasa da açıkçası elimden gelen bu kadardı. Bazen hoşuma gittiği de oluyordu ama bunu kimseye itiraf etmiyordum. Meleklerin cennette etrafıma dizilip dalgın dalgın bana baktığını, gözlerinde küçük gözyaşı damlacıklarının belirdiğini ve yaptığım fedakârlıklar yüzünden ne harika biri olduğumdan bahsettiklerini hayal edebiliyordum.

O ilk akşam Jamie'yi evine bırakırken işte bunları düşünüyordum, birden Jamie bana bir soru sordu.

"Arkadaşlarınla bazı geceler mezarlığa gittiğin doğru mu?"

Buna ilgi göstermiş olmasına şaşırmıştım. Gerçi sır sayılmazdı ama Jamie'nin ilgisini çekecek türden bir şey de değildi.

"Evet," dedim omuz silkerek. "Bazen."

"Yerfıstığı yemek dışında orada ne yapıyorsunuz?"

Demek bunu da biliyordu.

"Bilmem," dedim. "Konuşuyoruz... şakalaşıyoruz. Oraya gitmeyi seviyoruz işte."

"Peki korkmuyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Neden? Sen olsan korkar mıydın?"

"Bilmiyorum," dedi. "Belki."

"Neden?"

"Yanlış bir şey yapıyor olmaktan korkardım."

"Biz orada kötü bir şey yapmıyoruz. Yani mezar taşlarını devirip etrafa çöp falan attığımız yok," dedim. Henry Preston hakkındaki konuşmalarımızdan bahsetmek istemedim çünkü bunun Jamie'nin duymak isteyeceği türden bir şey olmadığını biliyordum. Geçen hafta Eric tek kollu bir adamın yatağa uzanıp hızlı bir şekilde yapabileceği şeyler üzerine akıl yürütmüştü de...

"Hiç orada oturup sesleri dinledin mi?" diye sordu Jamie. "Cırcırböceklerinin ötüşünü ya da rüzgâr estiğinde yaprakların hışırtısını mesela? Ya da hiç sırtüstü yatıp yıldızları seyrettin mi?"

Jamie de bir ergen olmasına ve ergenliğe gireli dört yıl olmasına rağmen ergenler hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve ergen oğlanları anlamaya çalışmak onun için izafiyet teorisini çözmeye çalışmak kadar zordu.

"Pek sayılmaz," dedim.

Hafifçe başını salladı. "Ben olsaydım öyle yapardım herhalde, yani mezarlığa gitseydim. Orayı gerçekten gözlemlemek için etrafımı inceler ya da sessizce oturur dinlerdim."

Sohbet bana hayli ilginç gelse de üstelemedim, birkaç dakika hiç konuşmadan yürüdük. Jamie benim hakkımda sorular sorduğu için ben de ona soru sormam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Yani Tanrı'nın planından falan bahsetmemişti, ben de karşılığında ona bu kibarlığı gösterebilirdim.

"Peki sen neler yapıyorsun?" diye sordum. "Yetimlerle çalışmak, hayvanlara yardım etmek ya da İncil okumak dışında yani?" Soru bana bile saçma gelmişti, kabul ediyorum, ama yaptıkları tam olarak bunlardı.

Jamie bana gülümsedi. Galiba sorum onu şaşırtmıştı, ona ilgi göstermem daha da çok şaşırtmıştı.

"Bir sürü şey yapıyorum. Derslerime çalışıyorum, babamla vakit geçiriyorum. Ara sıra iskambil oynuyoruz. Bu tür şeyler işte."

"Hiç arkadaşlarınla çıkıp dolaşmıyor musun?"

"Hayır," dedi, ses tonundan Jamie'nin bile kimsenin onu yanında istemediğini bildiğini anladım.

"Gelecek yıl üniversiteye gideceğin için heyecanlandığına eminim," dedim konuyu değiştirerek.

Jamie hemen cevap vermedi.

"Gideceğimi sanmıyorum," dedi sonra duygusuz bir ses tonuyla. Bu cevabı hiç beklemiyordum. Jamie son sınıfın en yüksek not ortalamasına sahip öğrencilerinden biriydi ve son dönemin nasıl geçtiğine bakarsak okul birincisi bile olabilirdi. Bu arada Jamie'nin okul birincisi olunca yapacağı konuşmada kaç kez Tanrı'nın planından bahsedeceği üzerine arkadaşlarla bahse girmiştik. Ben on dört kez diyordum çünkü sadece beş dakikalık bir konuşma yapacaktı.

"Mount Sermon'a ne oldu? Oraya gitmeyi planladığını sanıyordum. Senin seveceğin türden bir yer," dedim.

Gözlerinde bir parıltıyla bana baktı. "Tam sana göre bir yer demek istiyorsun, değil mi?"

Jamie bazen insanı çok şaşırtabiliyordu.

"Öyle demek istemedim," dedim hemen. "Gelecek yıl oraya gideceğin için ne kadar heyecanlandığını duymuştum da."

Jamie cevap vermeden omuz silkti, dürüst olmak gerekirse bundan ne anlamam gerektiğini bilemedim. O arada Jamie'nin evine varmıştık, evin önündeki kaldırımda durduk. Durduğum yerden Hegbert'ün gölgesinin salonun perdelerine vurduğunu görebiliyordum. Lamba açıktı, Hegbert pencerenin yanındaki kanepede oturuyordu. Başı öne eğikti, bir şey okuyor gibiydi, herhalde İncil okuyordu.

"Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim Landon," dedi Jamie, dönüp gitmeden önce bir an bana baktı.

Gidişini izlerken elimde olmadan Jamie'yle şimdiye dek yaptığımız konuşmaların en ilgincinin bu olduğunu düşündüm. Cevaplarından bazıları tuhaf olsa da hemen hemen normal davranmıştı.

Ertesi akşam Jamie'yi evine bırakırken bana babamı sordu.

"İyidir herhalde," dedim. "Genelde burada olmuyor."

"Baba hasreti çekiyor musun? Büyürken baban yanında olmadığı için üzülüyor musun?"

"Bazen."

"Ben de annemi özlüyorum," dedi, "onu hiç tanımamış olsam da."

İlk kez Jamie'yle ortak bir yanımız olduğunu fark ediyordum. Bir süre bunu düşündüm.

"Senin için zor olmalı," dedim içtenlikle. "Babam benim için bir yabancı da olsa en azından onu hâlâ görebiliyorum."

Yürürken bir an bana baktı, sonra bakışlarını yine yola çevirdi. Tekrar hafifçe saçını çekiştirdi. Ne zaman gergin olsa ya da ne diyeceğini bilemese bunu yaptığını fark ettim.

"Evet, bazen. Beni yanlış anlama, babamı tüm kalbimle seviyorum ama bazen annem olsaydı nasıl olurdu diye düşünüyorum. Herhalde babamla konuşamadığım şeyleri onunla konuşurdum."

Oğlanlardan bahsettiğini düşündüm. Ne kadar yanıldığımı ise daha sonra anlayacaktım.

"Babanla yaşamak nasıl bir şey? Evde de kilisedeki gibi mi?"

"Hayır. Espri anlayışı gerçekten çok iyidir."

"Hegbert'ün mü?" deyiverdim düşünmeden. Böyle bir şeyi hayal bile edemiyordum.

Galiba babasından ismiyle bahsettiğimi duyunca Jamie şok oldu ama üzerinde durmayıp yaptığım yoruma cevap vermedi. "O kadar şaşırmana gerek yok. Onu tanısan seversin."

"Onu tanıma şansım olacağından emin değilim."

"Bunu bilemezsin Landon," dedi Jamie gülümseyerek, "Tanrı'nın ne planladığını bilemezsin."

Böyle şeyler söylemesinden nefret ediyordum. Her gün Tanrı'yla konuştuğuna şüphe yoktu ama Tanrı'nın ona neler

söylediğini asla bilemiyordunuz. Ne kadar iyi biri olduğu düşünülürse doğrudan cennete bileti bile olabilirdi.

"Onu nasıl tanıyacağım ki?" dedim.

Jamie cevap vermedi ama benden bir sır saklıyormuş gibi kendi kendine gülümsedi. Dediğim gibi bunu yapmasından nefret ediyordum.

Bir sonraki akşam Jamie'nin İncil'inden konuştuk.

"Neden onu sürekli yanında taşıyorsun?" diye sordum.

Sırf papazın kızı olduğu için İncil'i sürekli yanında gezdirdiğini düşünüyordum. Hegbert'ün Kutsal Kitap hakkındaki tutumu göz önüne alındığında bunu tahmin etmek hiç de zor değildi zaten. Ama Jamie'nin yanında taşıdığı İncil eskiydi, kapağı yırtık pırtıktı, oysa ben Jamie'nin her yıl yeni bir İncil alarak İncil yayıncılık endüstrisine yardım edebilecek ya da bu şekilde Tanrı'ya olan bağlılığını yenileyecek türden biri olduğunu düşünüyordum.

Jamie birkaç adım daha yürüdükten sonra cevap verdi.

"Çünkü o annemindi."

"Ah..." Bunu sanki birinin evcil kaplumbağasının üstüne basmışım da hayvan ayakkabımın altında ezilmiş gibi söylemiştim.

Jamie bana baktı. "Sorun değil Landon. Nereden bilecektin ki?"

"Bunu sorduğum için çok üzgünüm, ben..."

"Üzülmene gerek yok. Kötü niyetle sormadın." Sustu. "Bu İncil annemle babama evlendikleri zaman hediye edilmiş ama annem onu daha çok sahiplenmiş. Sürekli bu İncil'i okurmuş, özellikle de kötü zamanlar geçirdiğinde."

Annesinin yaptığı düşükler aklıma geldi. Jamie sözlerini sürdürdü.

"Geceleri uyumadan önce İncil okumayı severmiş, beni doğurmak için hastaneye giderken de İncil'i yanında götürmüş. Babam annemin öldüğünü öğrendikten sonra beni hastaneden eve getirirken İncil'i de almış."

"Çok üzgünüm," dedim tekrar. Ne zaman biri size üzücü bir şey söylese verebileceğiniz tek karşılık bu oluyor, daha önce söylemiş olsanız bile.

"Bu İncil sayesinde... annemin bir parçası olma şansı buluyorum. Bunu anlayabiliyor musun?" Jamie bunu üzgün bir tavırla söylememişti, sadece soruma cevap veriyordu. Nedense bu durumu daha da kötüleştirdi.

Jamie hikâyeyi anlattıktan sonra yeniden onu Hegbert'ün büyüttüğünü düşündüm ve ne diyeceğimi bilemedim. Vereceğim cevabı düşünürken bir arabanın arkamızdan korna çaldığını duydum, Jamie'yle aynı anda durup arkamıza baktığımızda araba kaldırımın kenarına yanaşıyordu.

Arabada Eric ve Margaret vardı, Eric direksiyonda, Margaret de bize yakın taraftaydı.

"Bakın burada kimler varmıış," dedi Eric yüzünü görebilmem için direksiyonun üstüne eğilerek. Jamie'yi evine bıraktığımdan Eric'e söz etmemiştim ve tuhaf işleyişe sahip ergen zihnim sayesinde bu yeni gelişme Jamie'nin hikâyesiyle içimde uyanan duyguları silip yok etmişti.

"Merhaba Eric, merhaba Margaret," dedi Jamie neşeyle.

"Jamie'yi eve mi bırakıyordun Landon?" Eric'in gülümseyişinin ardındaki küçük şeytanı görebiliyordum.

"Selam Eric," dedim, keşke beni görmeseydi diye düşünüyordum.

"Yürüyüş yapmak için güzel bir akşam, değil mi?" dedi Eric. Jamie'yle arasında Margaret olduğu için Jamie'nin karşısında normalde olduğundan biraz daha cesur davranıyor gibi

geldi bana. Bana sataşma imkânını kaçırması mümkün değildi elbette.

Jamie etrafa bakınıp gülümsedi. "Evet, gerçekten öyle."

Eric de etrafına bakındı ve hülyalı bir edayla içini çekti. Rol yaptığını anlamıştım. "Gerçekten de harika bir akşam." İçini çekip omzunu silkerek bize baktı. "Arabayla gezelim derdim ama yıldızların altında yürümenin yerini tutmaz tabii, ikinizin bunu kaçırmasını istemem." Bunu bize bir iyilik yapıyormuş gibi söylemişti.

"Ah, zaten neredeyse bizim eve vardık," dedi Jamie. "Landon'a bir fincan elma şırası ikram edecektim. Siz de gelmek ister misiniz? Bol bol elma şıramız var."

Bir fincan elma şırası mı? Jamie'nin evinde? Bundan hiç söz etmemişti ki...

Ellerimi ceplerime soktum ve işlerin daha ne kadar sarpa sarabileceğini düşündüm.

"Ah, hayır... Biz Cecil's Diner'a gidiyorduk."

"Hafta içi mi?" diye sordu Jamie masum masum.

"Çok geçe kalmayız," diye söz verdi Eric, "ama gitmemiz gerek. Siz ikiniz elma şıranızın tadını çıkarın."

"Durup merhaba dediğiniz için teşekkürler," dedi Jamie el sallayarak.

Eric arabayı hareket ettirdi, ama yavaş yavaş gidiyordu. Jamie muhtemelen onun dikkatli araba kullanan bir sürücü olduğunu sanmıştı. Eric bir şeye çarptığında başını beladan kurtarmayı başarsa da hiç de dikkatli bir sürücü falan değildi. Bir defasında annesine önüne bir ineğin fırladığını, ızgarayla tamponun da bu yüzden yamulduğunu söylemişti. "Öyle ani oldu ki anne, ineğin nereden çıktığını bile anlamadım. Birden önüme fırlayınca zamanında duramadım." İneklerin birdenbire bir yerlerden *fırlamadığını* herkes bilir ama annesi

ona inanmıştı. Bu arada Eric'in annesi eskiden amigo kızların lideriymiş.

Araba gözden kaybolunca Jamie bana dönüp gülümsedi.

"Çok iyi arkadaşların var Landon."

"Yaa evet, kesinlikle." Cevap verirken kelimeleri nasıl özenle seçtiğime dikkatinizi çekerim.

Jamie'yi bıraktıktan sonra -hayır, kalıp elma şırası içmedim- kendi kendime söylenerek eve döndüm. Jamie'nin hikâyesi kafamdan bütünüyle çıkmıştı, arkadaşlarımın Cecil's Diner'da bana güldüğünü neredeyse buradan duyabiliyordum.

İyi bir çocuk olduğunuzda neler oluyor, gördünüz mü?

Ertesi sabah okulda herkes Jamie'yi evine bıraktığımı öğrenmişti, bu da ikimiz hakkında yeni spekülasyonlara neden oldu. Bu sefer durum öncekinden de kötüydü. O kadar kötüydü ki kurtulmak için öğle tatilimi kütüphanede geçirmek zorunda kaldım.

O akşam prova tiyatro binasındaydı. Oyun sahne almadan önceki son provaydı ve yapacak çok şeyimiz vardı. Okuldan sonra tiyatro sınıfındaki erkek öğrencilerin sınıftaki bütün dekorları kiralık kamyona yükleyip tiyatroya götürmeleri gerekiyordu. Tek sorun sınıfta Eddie ve benden başka erkek öğrenci olmamasıydı ve Eddie kesinlikle tarihteki en koordine insan değildi. Ağır eşyalardan biriyle bir kapıdan geçmeye çalıştığımızda Eddie'nin Hooville vücudu bize engel oluyordu. Yükü dengelemek için yardımına ihtiyaç duyduğum her kritik anda Eddie yerdeki tozlar ya da bir böcek yüzünden tökezliyor, parmaklarım kapı pervazıyla dekor arasında sıkışıp korkunç şekilde eziliyordu.

"Ö-ö-zü-zür di-di-lerim," diyordu Eddie. "A-a-acıdı mı?"

Dilimin ucuna gelen küfürleri zapt ederek, "Bir daha yapma yeter," diyordum.

Ama Eddie yağmurun yağmasını nasıl engelleyemiyorsa tökezleyip durmasını da aynı şekilde engelleyemiyordu. Her şeyi kamyona yükleyene ve tiyatroda tüm yükü yeniden indirene kadar parmaklarım ezile ezile Toby'nin parmaklarına benzemişti. En kötüsü de prova başlamadan bir şeyler yeme şansını bulamamış olmamdı. Dekorları taşımak üç saat sürmüştü ve hepsini yerleştirdiğimizde herkesin gelmesine sadece birkaç dakika kalmıştı. O gün olan diğer şeyler de düşünülürse oldukça kötü bir ruh halinde olduğum söylenebilirdi.

Repliklerimi baştan savarcasına hızlı hızlı geçiştirdim, Bayan Garber bütün akşam boyunca hiç *muhteşem* demedi. Provadan sonra gözlerinde o endişeli bakış vardı ama Jamie gülümseyerek endişelenmemesini, her şeyin yolunda gideceğini söyledi. Jamie'nin durumu benim için kolaylaştırmaya çalıştığını biliyordum ama onunla evine kadar yürümemi teklif ettiğinde hayır dedim. Tiyatro binası şehrin göbeğindeydi ve onu eve bırakırsam kendi yolumu bir hayli uzatmış olacaktım. Ayrıca bir daha Jamie'yi eve bırakırken görülmek istemiyordum. Ama Bayan Garber, Jamie'nin teklifini duydu ve çok ciddi bir ses tonuyla bunu yapmaktan memnuniyet duyacağımı söyledi. "Oyun hakkında da konuşabilirsiniz hem," dedi. "Belki sorunları giderebilirsiniz." Sorun derken benden bahsediyordu tabii ki.

Böylece bir kez daha Jamie'yi eve bırakmaya gidiyordum ama Jamie sohbet edecek havada olmadığımı anlamış olmalıydı çünkü biraz önden yürüyordum, ellerim ceplerimdeydi, Jamie'nin gelip gelmediğini görmek için arkama bile bakmıyordum. İlk birkaç dakika bu şekilde yürüdük ve onunla tek kelime konuşmadım.

"Pek keyfin yok, değil mi?" dedi sonunda. "Bu akşam hiç gayret göstermedin."

Jamie'ye bakmadan, "Senden de hiçbir şey kaçmıyor, değil mi?" dedim alaycı bir tonla.

"Belki yardımcı olabilirim," dedi. Bunu sevinçle söylemesi beni daha da sinirlendirdi.

"Hiç sanmam," dedim tersçe.

"Belki bana sorunun ne olduğunu söylersen..."

Cümlesini bitirmesine izin vermedim.

"Bak," dedim durup Jamie'ye dönerek. "Bütün günü ıvır zıvır taşıyarak geçirdim, öğle yemeğinden beri bir şey yemedim ve şimdi de sağ salim eve gidebilesin diye kendi yolumu bir kilometreden fazla uzatıyorum, üstelik ikimiz de bunu yapmama gerek olmadığını biliyoruz."

İlk kez onunla konuşurken sesimi yükseltmiştim. Doğrusunu söylemek gerekirse iyi de gelmişti. Bu öfkeyi uzun süredir içimde biriktiriyordum. Jamie cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı, konuşmayı sürdürdüm.

"Ayrıca bunu sırf baban için yapıyorum ve kendisi benden hoşlanmıyor bile. Bütün bunlar aptalca, keşke hiç kabul etmeseydim."

"Oyun yüzünden gergin olduğun için böyle konuşuyorsun."

Başımı iki yana sallayarak sözünü kestim. Bazen başladım mı kendimi durduramıyordum. Jamie'nin iyimserliğine ve neşeli tavırlarına yeterince katlanmıştım, artık onu çekecek halim kalmamıştı.

"Anlamadın mı?" dedim çileden çıkarak. "Oyun yüzünden gergin değilim, sadece burada olmak istemiyorum. Seni evine bırakmak istemiyorum, arkadaşlarımın hakkımda konuşup durmalarını istemiyorum ve seninle zaman geçirmek istemiyorum. Arkadaşmışız gibi davranıyorsun ama değiliz. Hiçbir şey değiliz. Normal hayatıma dönmek için her şeyin bir an evvel bitmesini istiyorum."

Öfkeli çıkışım onu incitmişe benziyordu, doğrusu bunun için onu suçlayamazdım.

"Anlıyorum," diyebildi sadece. Sesini yükseltip kendini savunmasını, bir cevap vermesini bekledim ama yapmadı. Tek yaptığı yere bakmaktı. Ağlamak istiyormuş gibi bir hali vardı ama ağlamadı, sonunda onu yalnız başına bırakıp yürümeye başladım. Az sonra onun da yürümeye başladığını duydum. Evine varana dek yaklaşık dört metre arkamdan yürüdü ve evinin önündeki yola sapana dek benimle konuşmaya çalışmadı. Tam uzaklaşmaya başlamıştım ki sesini duydum.

"Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim Landon."

Bunu dediği anda irkildim. Yüzüne söylediğim kin dolu sözlere rağmen bana teşekkür etmek için bir neden bulmuştu. Jamie işte böyle bir kızdı ve sanırım ondan bu yüzden nefret ediyordum.

Belki de kendimden nefret ediyordum.

8. Bölüm

Oyunun oynanacağı akşam hava kuru ve soğuktu, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Bir saat önceden tiyatroda olmamız gerekiyordu ve gün boyunca önceki akşam Jamie'ye söylediklerim yüzünden kendimi çok kötü hissetmiştim. Oysa Jamie bana her zaman iyi davranmıştı, pisliğin teki olduğumu biliyordum. Ders aralarında koridorda Jamie'yi görmüş, söylediklerim için gidip ondan özür dilemek istemiştim ama ben bu şansı bulamadan Jamie kalabalığın içine karışıp kaybolmuştu.

Ben geldiğimde Jamie çoktan tiyatrodaydı, perdenin yanında Bayan Garber ve Hegbert'le konuştuğunu gördüm. Herkes endişe içinde koşuşturuyordu ama Jamie'de tuhaf bir uyuşukluk vardı. Kostümünü henüz giymemişti -melek görünümü vermesi için dökümlü, beyaz bir elbise giymesi gerekiyordu- üstünde hâlâ okulda giydiği hırkası vardı. Jamie'nin vereceği tepkiden korkmama rağmen üçünün yanına gittim.

"Selam Jamie," dedim. "Merhaba Peder... Bayan Garber."

Jamie bana döndü.

"Merhaba Landon," dedi usulca. Onun da dün akşamı düşündüğünü anladım çünkü beni her gördüğünde yaptığı gibi gülümsememişti. Yalnız konuşup konuşamayaca-

ğımızı sordum, ikimiz izin isteyip diğerlerinden ayrıldık. Konuştuklarımızı duymasınlar diye kenara çekilirken Hegbert ve Bayan Garber'ın bizi izlediğini görebiliyordum.

Huzursuzluk içinde sahneye bir göz attım.

"Dün akşam söylediklerim için özür dilerim," diye başladım söze. "Seni incittiğimi biliyorum, öyle konuşmam hataydı."

Jamie bana inansa mı inanmasa mı karar veremiyormuş gibi yüzüme baktı.

"Söylediklerin gerçek düşüncelerin miydi?" dedi sonunda.

"Moralim bozuktu, hepsi bu. Bazen aşırı gergin oluyorum." Sorusuna cevap vermediğimin farkındaydım.

"Anlıyorum," dedi. Bunu tıpkı önceki akşam söylediği gibi söylemişti, sonra boş seyirci koltuklarına doğru döndü. Gözlerinde yine o keder vardı.

"Bak," dedim elini tutarak, "Bunu telafi edeceğime söz veriyorum." Bunu neden söylediğimi sormayın, o anda söylenmesi gereken buymuş gibi gelmişti.

O akşam ilk kez Jamie'nin yüzü gülmeye başladı.

"Teşekkür ederim," dedi bana dönerek.

"Jamie?"

Jamie sesin geldiği yere doğru baktı. "Evet Bayan Garber?"

"Sanırım artık seni hazırlayabiliriz." Bayan Garber eliyle işaret ediyordu.

"Gitmem gerek," dedi Jamie bana.

"Biliyorum."

"Bol şans," dedim.

Jamie'nin elini bıraktım. "İkimiz de harika iş çıkaracağız. Söz veriyorum."

Artık hazırlanmamız gerektiğinden ayrıldık. Ben erkeklerin soyunma odasına gittim. Tiyatro binası Beaufort gibi bir

yere göre epey gelişkindi. Öğrenci değil de gerçek oyuncularmışız gibi hissetmemizi sağlayan ayrı soyunma odaları vardı.

Tiyatroda hazır tutulan kostümüm soyunma odasına getirilmişti. Provalardan önce vücut ölçülerimiz alınmış ve kostümlerde gereken değişiklikler yapılmıştı. Eric haber vermeden içeri daldığında giyiniyordum. Eddie de giyinme odasındaydı, dilsiz dilenci kostümünü giyiyordu, Eric'i gördüğü anda gözlerinde bir dehşet ifadesi belirdi. Eric hiç olmazsa haftada bir kez Eddie'ye sataşırdı, Eddie mümkün olduğunca çabuk sıvışmak için kendini kapıdan dışarı atarken bir yandan da ayağını kostümünün paçasından geçirmeye uğraşıyordu. Eric onu görmezden gelip tuvalet masasına oturdu.

"Ee," dedi yüzünde haylaz bir sırıtışla, "ne yapacaksın?"

Merakla yüzüne baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Oyunu diyorum, aptal. Repliklerini yanlış mı söyleyeceksin, ne yapacaksın?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Dekorları mı devireceksin?"

Herkes dekorların durumunu biliyordu.

"Böyle bir şey planlamadım," dedim sabırla.

"Yani oyunu doğru düzgün mü oynayacaksın?"

Başımı salladım. Başka türlüsü aklımdan bile geçmemişti.

Eric uzun süre bana baktı, sanki daha önce hiç görmediği birine bakıyordu.

"Galiba sonunda büyüdün Landon," dedi. Eric söyleyince bunun iltifat olup olmadığından emin olamadım.

Ama iltifat olsa da olmasa da Eric'in haklı olduğunu biliyordum.

Oyunda Tom Thornton'ın Noel'i talihsiz insanlarla birlikte geçiren meleğe yardım etmesinin nedeni ilk gördüğünde ona

duyduğu hayranlıktır. Meleği görünce Tom'un ağzından çıkan ilk sözler, "Çok güzelsin," olur. Oyunda bunu gerçekten hissediyormuş gibi içten söylemem gerekiyordu. Bu bütün oyunun en önemli ânıydı, sonraki tüm gidişatı bu an belirliyordu. Sorun şu ki bu repliği hâlâ layıkıyla söyleyemiyordum. Kelimeleri söylerken inandırıcı olmaktan uzaktım, Hegbert dışında herhangi birinin Jamie'ye bakıp söyleyeceği gibi söylüyordum. Bu Bayan Garber'ın hiç *muhteşem* demediği tek sahneydi, o yüzden epey gergindim. Sahnenin hakkını verebilmek için melek olarak başka birini düşünmeye çalışıyordum ama konsantre olmaya çalıştığım bütün diğer şeylerin arasında bunu bir türlü başaramıyordum.

Perdeler açıldığında Jamie hâlâ soyunma odasındaydı. Onu henüz görmemiştim ama sorun değildi. İlk birkaç sahnede zaten onun rolü yoktu, ilk sahneler genelde Tom Thornton'la ve onun kızıyla olan ilişkisiyle ilgiliydi.

Çok fazla prova yaptığım için sahneye çıktığımda pek gergin olacağımı sanmıyordum ama insan sahneye çıktığı zaman afallayıp kalıyor. Tiyatro hıncahınç doluydu ve Bayan Garber'ın öngörüsüne uyarak arkaya fazladan iki sıra koltuk koyulmuştu. Normalde tiyatro dört yüz kişilikti ama bu fazladan koltuklarla en az elli kişi daha oturacak yer bulmuştu. Ayrıca duvarın dibine balık gibi istiflenmiş bir sürü insan ayakta duruyordu.

Ben sahneye çıkar çıkmaz herkes sustu. Kalabalığın çoğunu kır saçlı yaşlı hanımların oluşturduğu dikkatimi çekti, pazar günleri yapılan brunch'larda bingo oynayıp Bloody Mary içen türden hanımlardı bunlar. Eric'in diğer bütün arkadaşlarımla beraber arka sırada oturduğunu da görebiliyordum. Herkes bir şey söylememi beklerken karşılarında dikilmek tüyler ürpertici bir duyguydu.

Oyunun ilk birkaç sahnesinde bu duyguyu elimden geldiğince içimden atmaya çalıştım. Bu arada tek gözlü ucube Sally ufak tefek olduğu için kızım rolündeydi, sahneleri tam da provalardaki gibi oynadık. Olağanüstü değildik ama ikimiz de repliklerimizi şaşırmadık. İkinci sahne için perdeleri kapattığımızda dekorları çabucak değiştirmemiz gerekiyordu. Bu defa herkes yardım ediyordu ve ne yapıp yapıp Eddie'den kaçtığım için parmaklarım zarar görmekten kurtuldu.

Jamie'yi hâlâ görmemiştim, galiba o dekorları taşımaktan muaftı çünkü elbisesinin kumaşı çok inceydi ve eğer çivilerden birine takılırsa yırtılabilirdi, zaten yapmamız gereken işler yüzünden Jamie'yi düşünmeye zamanım yoktu. Bir de baktım perde yeniden açılmış ve Hegbert Sullivan'ın dünyasına geri dönmüşüm, mağazaların vitrinlerine bakarak yürüyor, kızımın Noel için istediği müzik kutusunu arıyordum. Sırtım Jamie'nin sahneye gireceği yere dönüktü ama Jamie sahnede görünür görünmez kalabalığın hep birden nefesini tuttuğunu duydum. Daha önce tiyatroyu sessiz sanıyordum ama şimdi çıt çıkmıyordu. O zaman göz ucuyla sahnenin kenarında Hegbert'ün çenesinin titrediğini gördüm. Arkamı döndüğümde bütün bunların ne için olduğunu anladım.

Onu tanıdığımdan bu yana ilk kez Jamie'nin bal sarısı saçları sıkı sıkı topuz yapılmamıştı. Serbest bırakılan saçları tahminimden daha uzundu, omuzlarından aşağı dökülüyordu. Saçların üzerine serpilmiş simler sahnenin ışıklarında kristal bir hale gibi parıldıyordu. Jamie'nin dökümlü beyaz elbisesi üstüne tam oturmuştu ve nefes kesiciydi. Küçüklüğünden bildiğim ya da son zamanlarda tanımaya başladığım kıza hiç benzemiyordu. Hafif bir makyaj da yapmıştı, fazla değil, sadece yüz hatlarının yumuşaklığını ortaya çıkaracak kadar.

Kalbinde bir sır saklıyormuş gibi hafifçe gülümsüyordu, tam da rolünün gerektirdiği gibi.

Tam bir melek gibiydi.

Ağzım açık kalmıştı, uzun süre gözlerimi Jamie'den ayıramadan öylece durdum, şaşkınlıktan dilimi yutmuştum, neden sonra söylemem gereken bir replik olduğunu hatırladım. Derin bir nefes alıp yavaşça konuştum.

"Çok güzelsin," dedim sonunda, ön sıradaki kır saçlı hanımlardan arka sıradaki arkadaşlarıma kadar tiyatro salonundaki herkes bunu gerçekten inanarak söylediğimi anlamıştı bence.

İlk kez bu repliğin hakkını vermiştim.

9. Bölüm

Oyunun olağanüstü bir başarı yakaladığını söylemek az olur. Seyirciler kâh güldü kâh ağladı, olması beklenen de buydu zaten. Ama Jamie'nin varlığı oyuna gerçekten özel bir hava katmıştı ve oyunun bu kadar başarılı olması kadrodaki herkesi tıpkı benim gibi şok etmişti. Hepsi de Jamie'ye benim onu ilk gördüğümdeki bakışlarıma benzer bakışlarla bakmış, bu da oyunu daha etkileyici kılmıştı. İlk performansı hiçbir aksilik yaşamadan bitirdik, ertesi akşam oyuna daha da çok insan geldi. Eric bile oyundan sonra yanıma gelip beni tebrik etti, oyundan önce bana söylediklerinden sonra bunu yapması sürpriz olmuştu.

"İkiniz de çok iyiydiniz," dedi. "Seninle gurur duyuyorum dostum."

O bunu söylerken Bayan Garber konuştuğu herkese ve yanından geçenlere "Muhteşem!" diye bağırıyordu, bunu o kadar çok tekrarladı ki o gece yattıktan sonra uzun süre kulaklarımda bu sesi duydum. Son kez perdeleri indirdikten sonra Jamie'yi aradım, babasıyla bir kenara çekildiğini gördüm. Babasının gözleri yaşlarla doluydu -Hegbert'ün ağladığını ilk kez görüyordum- ve Jamie, babasının kollarına atılmıştı, uzun süre sarılmış vaziyette kaldılar. Hegbert, kızının saçları-

nı okşarken, "Meleğim," diye fısıldıyordu, Jamie'nin gözleri kapalıydı, benim bile boğazım düğümlenmişti.

"Doğru olanı" yapmak o kadar da kötü değilmiş demek.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında Hegbert oyuncuların geri kalanını gururla kızının yanına davet etti, Jamie perde arkasındaki herkes tarafından bol bol tebrik edildi. İyi iş çıkardığını bildiği halde bu şamatanın ne için olduğunu sorup duruyordu. Her zamanki gibi neşeliydi ama bu kadar güzel görünürken neşesi ona bambaşka bir hava katmıştı. Arkada durup tebrikleri kabul edişini izledim, itiraf etmeliyim ki ben de biraz ihtiyar Hegbert gibi hissediyordum. Jamie adına mutlu olmamak elimde değildi ve hafiften gururlanmıştım. Jamie sonunda bir kenarda dikildiğimi görünce diğerlerinden izin isteyip yanıma geldi.

Bana bakıp gülümsedi. "Yaptığın şey için teşekkür ederim Landon. Babamı çok mutlu ettin."

"Rica ederim," dedim içtenlikle.

İşin ilginç yanı Jamie bunu söyleyince onu eve Hegbert'ün arabayla götüreceğini fark ettim ve bu sefer keşke Jamie'yle birlikte evine kadar yürüme şansım olsaydı diye düşündüm.

Bir sonraki pazar Noel tatilinden önce okuldaki son haftamızdı ve her dersin final sınavlarının tarihleri belirlenmişti. Ayrıca provalar yüzünden bir kenara bıraktığım başvuru hazırlığımı da bitirmem gerekiyordu. O hafta çok çalışmayı ve başvuru hazırlıklarını da gece yatmadan önce yapmayı planlamıştım. Yine de Jamie'yi kafamdan atamıyordum.

Jamie'nin oyun için geçirdiği değişim en basit tabiriyle şaşırtıcıydı ve bunun onda bir dönüşümün habercisi olduğunu düşünüyordum. Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum ama düşündüm işte, okula döndüğümüz günün sabahı

Jamie'nin her zamanki gibi giyinmiş olduğunu görünce de şaşırıp kaldım: Kahverengi hırka, topuz saçlar, ekose etek falan filan.

Tek bir bakış atmam yeterli olmuştu, Jamie için üzülmemek elimde değildi. Hafta sonu boyunca Jamie'ye normal, hatta özel biri gözüyle bakılmıştı, ya da görünürde öyleydi, ama Jamie her nedense bu fırsatı değerlendirmemişti. Herkes ona daha iyi davranıyor, onunla konuşmayanlar bile rolünü çok güzel oynadığını söylüyordu ama bunun uzun sürmeyeceğini görebiliyordum. Çocuklukta yerleşen davranış kalıplarını kırmak zordur, bundan sonra durumun Jamie için daha da kötüleşmesinden endişe ediyordum. Şimdi insanlar Jamie'nin normal görünebildiğini bildiklerinden ona karşı daha da kalpsiz olabilirlerdi.

İzlenimlerim hakkında onunla konuşmak istiyordum, gerçekten istiyordum, ama bunu hafta bittikten sonra yapmayı planlıyordum. Sadece yapmam gereken bir sürü işim olduğundan değil, bunu ona söylemenin en uygun yolunu bulmak için biraz düşünmek de istiyordum. Aslında onu evine son kez bıraktığımda söylediğim şeyler yüzünden hâlâ biraz suçluluk duyuyordum ve bunun tek sebebi oyunun başarı kazanmış olması değildi. Daha çok birlikte geçirdiğimiz zamanlarla ilgiliydi, Jamie bana hep iyi davranmıştı ve haksız olduğumu biliyordum.

Onun da benimle konuşmak istediğini sanmıyordum aslında. Öğle tatillerinde bir köşede İncil'ini okurken beni arkadaşlarımla gördüğünü biliyordum, ne var ki yanımıza hiç gelmiyordu.

Ama o gün okuldan ayrılırken arkamdan Jamie'nin sesini duydum, onunla evine kadar yürümemin sakıncası var mı diye soruyordu. Henüz düşüncelerimden bahsetmeye hazır

olmasam da kabul ettim. Eski zamanların hatırına, anlarsınız ya.

Jamie hemen sadede geldi.

"Son yürüyüşümüzde söylediklerini hatırlıyor musun?" diye sordu. Keşke bu konuyu açmasaydı diye düşünerek başımı salladım. "Hatanı telafi edeceğine söz vermiştin."

Bir an kafam karıştı. Oyundaki performansımla bunu zaten yaptım sanıyordum. Jamie devam etti.

"Ne yapabilirsin diye düşünüyordum," dedi ağzımı açmama meydan vermeden, "ve sonunda aklıma bir fikir geldi."

O yılın başında şehirdeki dükkânlara bıraktığı turşu kavanozlarını ve kahve kutularını toplar mıyım diye soruyordu. Kavanoz ve kutular insanlar bozukluklarını kolayca içlerine atabilsin diye tezgâhların üzerinde, genellikle kasaya yakın duruyorlardı. Toplanan para yetimlere gidecekti. Jamie insanlardan asla doğrudan para istemezdi, kendi istekleriyle vermelerini yeğlerdi. Ona göre bir Hristiyan böyle yapmalıydı.

Cecil's Diner ve Crown Theater gibi yerlerde bu tür kutular gördüğümü hatırlıyordum. Kasiyerler bakmadığı zaman arkadaşlarımla bu kutulara madeni para gibi ses çıkardıkları için ataş ve jeton atar, sonra da Jamie'ye oynadığımız bu oyuna kıkır kıkır gülerdik. Jamie'nin ağırlığına bakarak içinde epey para biriktiği düşüncesine kapılarak bu kutulardan birini açtığını ama içini boşaltınca ataşlardan ve jetonlardan başka bir şey bulamadığını hayal edip dalga geçerdik. İnsan bazen eskiden yaptığı şeyleri hatırlayıp yüzünü buruşturur ya, ben de öyle yaptım.

Jamie yüzümün aldığı şekli gördü.

"Yapmak zorunda değilsin," dedi, hayal kırıklığına uğradığı belliydi. "Noel'e az kaldı, arabam da olmadığından kutu-

ları toplamak çok zamanımı alacak diye aklıma böyle bir yol geldi..."

"Hayır," diye sözünü kestim, "Yaparım. Zaten yapacak fazla şeyim yok."

Çarşamba gününden başlayarak bu işe koyuldum, oysa sınavlarıma hazırlanmam ve üniversite başvurumu bitirmem gerekiyordu. Jamie bana kutu bıraktığı yerlerin listesini vermişti, ertesi gün annemin arabasını ödünç alıp kasabanın diğer ucundan işe başladım. Jamie toplam altmış kadar kutu dağıtmıştı ve hepsini bir günde toplayacağımı düşünüyordum. Kutuları dağıtmanın yanında bu yaptığım çocuk oyuncağıydı. Kutuları dağıtmak Jamie'nin neredeyse altı haftasını almıştı çünkü önce altmış tane boş kavanoz ve kutu bulması gerekmişti, arabası olmadığından ve yanında fazla kutu taşıyamayacağından günde ancak iki-üç kutu dağıtabilmişti. İşe başladığımda kutularla kavanozları benim toplamam tuhaf geldi çünkü bu Jamie'nin projesiydi, ama kendi kendime sürekli Jamie benden yardım istediği için bunu yaptığımı söyleyip duruyordum.

Dükkânları tek tek gezip kutu ve kavanozları topladım, ilk günün sonunda bunun düşündüğümden daha fazla zaman alacağını fark ettim. Ancak yirmi kadar kutu toplamıştım çünkü Beaufort'un basit gerçeklerinden birini hesaba katmamıştım. Böyle küçük bir şehirde bir dükkâna girip mekân sahibiyle çene çalmadan ya da bir tanıdığa selam vermeden kutuları alıp çıkmak imkânsızdı. Yakışık almazdı. Bazen oturup geçen sonbahar yakaladığı kılıçbalığını anlatan birini dinliyordum ya da bana okulumun nasıl gittiğini soruyor, arka tarafta birkaç yükü indirecek birine ihtiyaçları olduğunu söylüyorlardı, bazen de mecmualığı dükkânın öbür tarafına alma

konusunda fikrimi soruyorlardı. Jamie'nin insan ilişkilerinde iyi olduğunu biliyordum ve benim de öyle olmamı isteyeceğini düşünerek onun gibi davranmaya çalışıyordum. Ne de olsa bu onun projesiydi.

Oyalanmamak için bir dükkândan ötekine giderken topladığım kutuların içine bakmıyordum. Kutunun içindekileri bir sonrakine boşaltıyor, parayı tek kutuda topluyordum. İlk günün sonunda bütün bozukluklar iki büyük kavanozu doldurmuştu, akşam kavanozları alıp odama çıktım. Camın içinde birkaç banknot da görmüştüm -fazla yoktu- ama kavanozu yere boşaltıp da içindekilerin çoğunu bozuklukların oluşturduğunu görünce sinir oldum. Düşündüğüm kadar çok ataş ya da jeton yoktu ama parayı sayınca yine de moralim bozuldu. Yirmi dolar otuz iki sent vardı. 1958'de bile bu fazla bir meblağ değildi, özellikle de otuz çocuğa bölüştürüleceği düşünülürse.

Yine de cesaretimi yitirmedim. Ertesi gün evden çıkarken o gün durumun değişeceğini düşünüyordum, bir kaç düzine kutunun taşınmasına yardım edip yirmi dükkân sahibiyle çene çalarken kutuları ve kavanozları topladım. Toplam tutar yirmi üç dolar seksen dokuz sent'ti.

Üçüncü gün daha da kötüydü. Parayı saydıktan sonra ben bile inanamadım. Sadece on bir dolar elli iki sent vardı. Bunlar sahilde turistlerin ve benim gibi gençlerin takıldığı mekânlardan toplanmıştı. Bizden adam olmayacağını düşünmeden edemedim.

Ne kadar az para toplandığını görünce -elli beş dolar yetmiş üç sent- kendimi berbat hissettim, bu kavanozlar hemen hemen bir yıldır o dükkânlarda duruyordu, ben bile onları sayısız kez görmüştüm. O akşam Jamie'yi arayıp ne kadar para topladığımı söylemem gerekiyordu ama yapamadım. Jamie bu sene özel bir şey yapmayı ne kadar istediğinden bahset-

mişti ve toplanan parayla bu mümkün değildi, bunu ben bile anlayabiliyordum. Bu yüzden bir yalan uydurup parayı saymayacağımı, bu onun projesi olduğuna göre ikimizin birlikte sayması gerektiğini söyledim. Gerçekten çok moral bozucuydu. Ertesi gün öğleden sonra parayı getireceğime söz verdim. Ertesi gün 21 Aralık'tı, yılın en kısa günüydü. Noel'e sadece dört gün kalmıştı.

"Landon," dedi Jamie parayı saydıktan sonra, "bu bir mucize!"

"Ne kadar varmış?" diye sordum. Oysa ne kadar olduğunu tamı tamına biliyordum.

"Burada iki yüz kırk yedi dolar var!" Jamie büyük bir mutlulukla bana baktı. Hegbert evde olduğundan salonda oturmama izin verilmişti, Jamie de parayı orada saymıştı. Paranın hepsi düzgün yığınlar halinde yerde diziliydi, neredeyse hepsi yirmi beş ve on sent'lik bozukluklardan oluşuyordu. Hegbert mutfak masasında oturmuş vaazını yazıyordu, o bile Jamie'nin sesini duyunca başını çevirip bize baktı.

"Bu kadar yeter mi sence?" diye sordum masum masum.

Paralara göz gezdirirken yanaklarından yaşlar süzülen Jamie önündeki manzaraya hâlâ inanamıyordu. Oyundan sonra bile bu kadar mutlu olmamıştı sanki. Yüzüme baktı.

"Bu... harika," dedi gülümseyerek. Sesi şimdiye kadar duymadığım kadar duygu yüklüydü. "Geçen yıl sadece yetmiş dolar toplayabilmiştim."

"Bu yıl daha çok toplanmasına sevindim," dedim boğazımdaki yumruyu bastırarak. "Kavanozları yılın başında erkenden yerleştirmiş olmasaydın bu kadar toplayamazdın."

Yalan söylüyordum ama umurumda değildi. Bu kez yapılacak doğru şey buydu.

*

Oyuncakları seçme konusunda Jamie'ye yardım etmedim, çocukların ne istediğini o benden daha iyi bilirdi ama Noel arifesinde onunla birlikte yetimhaneye gitmem konusunda ısrar etti, böylelikle çocuklar hediyelerini açarken ben de orada olacaktım. "Lütfen Landon," dedi Jamie, ne kadar heyecanlı olduğunu görünce geri çevirmeye içim elvermedi.

Üç gün sonra annemle babam belediye başkanının evindeki bir partideyken desenli bir ceket giyip en iyi kravatımı bağladım ve Jamie'nin hediyesini kolumun altına kıstırıp annemin arabasına doğru yürüdüm. Son birkaç dolarımı da güzel bir hırkaya harcamıştım çünkü Jamie için aklıma başka bir hediye gelmemişti. Ona uygun bir hediye bulmak gerçekten çok zordu.

Yedide yetimhanede olmam gerekiyordu ama köprü Morehead Limanı'na yakın olduğundan limandan ayrılan bir yük gemisi yavaş yavaş kanala girene kadar beklemek zorunda kaldım. Bu yüzden birkaç dakika geciktim. O zamana kadar ön kapı kilitlendiğinden Bay Jenkins beni duyana kadar kapıya vurmak zorunda kaldım. Bay Jenkins anahtar destesinden doğru anahtarı bulduktan sonra kapıyı açtı. Soğuktan kollarımı ovuşturarak içeri girdim.

"Ah... sonunda geldin," dedi neşeyle. "Biz de seni bekliyorduk. Haydi gel, seni yanlarına götüreyim."

Beni koridordan geçirip daha önce gördüğüm oyun odasına götürdü. İçeri girmeden önce durup derin bir nefes aldım.

Hayal ettiğimden bile iyiydi.

Odanın ortasında dev bir ağaç gördüm, simlerle, renkli ışıklarla ve el yapımı değişik süslerle donatılmıştı. Ağacın altına yerleştirilmiş farklı şekil ve ebatlardaki hediyeler yüksek bir yığın oluşturuyordu. Çocuklar geniş bir yarım daire şeklinde sıkışarak yere oturmuştu. Üstlerindekiler en iyi kıyafet-

leri olsa gerekti, oğlanlar koyu mavi pantolonla beyaz yakalı gömlekler giymişti, kızların üstünde ise koyu mavi etek ve uzun kollu bluzlar vardı. Bu önemli olay için yıkanıp paklanmış gibi görünüyorlardı, oğlanların çoğu saçlarını kestirmişti.

Kapının yanındaki masaya bir kâse dolusu panç ve üzerine yeşil şekerler serpilmiş Noel ağacı şeklinde kurabiyelerle dolu büyük tabaklar konulmuştu. Çocuklarla birlikte oturan birkaç yetişkinin de olduğunu görebiliyordum, küçük çocuklardan bazıları yetişkinlerin kucağına oturmuş, pürdikkat *Twas the Night Before Christmas*'ı dinliyorlardı.

Jamie'yi göremedim, en azından hemen o anda. Önce sesini tanıdım. Şiiri okuyan oydu, sonunda nerede olduğunu keşfettim. Bacaklarını altına toplamış, ağacın önünde oturuyordu.

Saçlarının tıpkı oyunu sahnelediğimiz akşamki gibi salık olduğunu görünce şaşırdım. Her zamanki kahverengi hırkasının yerine giydiği V yakalı, kırmızı kazak, gözlerinin mavisini ortaya çıkarmıştı. Saçında parıltılar ya da üstünde dökümlü beyaz elbise olmadan da çekiciydi. Fark etmeden nefesimi tutmuştum, göz ucuyla Bay Jenkins'in bana bakıp gülümsediğini görebiliyordum. Nefesimi salıp gülümseyerek kendimi toparlamaya çalıştım.

Jamie bir an durup kitaptan başını kaldırarak bana baktı. Eşikte durduğumu fark etmişti, sonra okumaya devam etti. Bir-iki dakika sonra okumayı bitirdi, ayağa kalkıp eteğini düzeltti, sonra çocukların etrafından dolaşıp bana doğru yürümeye başladı. Olduğum yerde durup yanıma gelmesini bekledim.

O arada Bay Jenkins sessizce çekilip gitmişti.

"Sensiz başladığımız için özür dilerim," dedi Jamie yanıma gelince, "ama çocuklar çok sabırsızlanıyordu."

"Sorun değil," dedim gülümseyerek, ne kadar güzel göründüğünü düşünüyordum.

"Gelebilmene çok sevindim."

"Ben de öyle."

Jamie gülümseyerek elimden tuttu. "Gel benimle," dedi. "Hediyeleri dağıtmama yardım et."

Sonraki bir saati hediyeleri dağıtarak ve birer birer hediyeleri açan çocukları izleyerek geçirdik. Jamie alışveriş için bütün şehri dolaşmış, odadaki her çocuk için birkaç hediye almıştı, çocukların daha önce hiç almadıkları özel hediyelerdi bunlar. Çocuklara hediye alan tek kişi Jamie değildi, yetimhane idaresi ve çalışanları da bir şeyler almıştı. Paket kâğıtları heyecanla etrafa saçılırken her taraftan sevinç çığlıkları yükseliyordu. Bana kalırsa bütün çocuklar umduklarından da fazlasını almışlardı ve Jamie'ye teşekkür üstüne teşekkür ediyorlardı.

Bütün hediyeler açılınca ortalık sakinleşmeye başladı. Bay Jenkins ve daha önce görmediğim bir kadın odayı toparladı, küçük çocuklardan kimi ağacın altında uyuyakalmıştı. Büyüklerden bazıları çoktan hediyeleriyle birlikte odalarına gitmiş, çıkarken tavan ışıklarını da söndürmüşlerdi. Ağacın ışıkları eşsiz bir güzellikle parıldarken bir köşeye yerleştirilmiş gramofonda usul usul *Silent Night* çalıyordu. Hâlâ yerde, Jamie'nin yanında oturuyordum, küçük bir kız Jamie'nin kucağında uyuyakalmıştı. Şamata yüzünden konuşma şansı bulamamıştık ama ikimiz de bunu önemsemiyorduk. Gözlerimizi ağacın ışıklarına dikmiştik, Jamie'nin o anda ne düşündüğünü merak ediyordum. Aklından geçenleri bilmesem de duygulu görünüyordu. Güzel bir akşam geçirdiğimiz için mutlu olmuş gibiydi, evet, mutlu olduğundan emindim. Ben de mutluydum. Bu şimdiye kadar geçirdiğim en güzel Noel arifesiydi.

Jamie'ye bir göz attım. Işıkların parıltısı yüzüne vururken çok güzel görünüyordu.

"Sana bir şey aldım," dedim sonunda. "Yani bir hediye." Küçük kızı uyandırmamak için usulca konuşuyordum ve bu şekilde sesimdeki gerginliği de saklayabileceğimi umuyordum.

Jamie yüzünü ağaçtan bana çevirip hafifçe gülümsedi. "Buna gerek yoktu." O da alçak sesle konuşuyordu, sesi adeta melodi gibiydi.

"Biliyorum," dedim. "Ama almak istedim." Yan tarafımda tuttuğum hediye paketini alıp Jamie'ye uzattım.

"Benim için açar mısın? Şu anda ellerim dolu." Önce küçük kıza, sonra bana baktı.

"İstemiyorsan şimdi açmak zorunda değilsin," dedim omzumu silkerek, "pek büyük bir şey değil zaten."

"Saçmalama," dedi Jamie. "Senin yanında açmak istiyorum."

Kafamı toparlamaya çalışarak hediyeye baktım ve açmaya başladım, fazla ses çıkarmasın diye bandı tırnaklarımla söktüm, sonra kâğıdı açıp kutuyu çıkardım. Kâğıdı bir tarafa bıraktıktan sonra kutunun kapağını açtım ve hırkayı çıkarıp görmesi için Jamie'ye doğru kaldırdım. Her zaman giydiği hırka gibi bu da kahverengiydi. Ama yeni bir hırkası olsa iyi olacağını düşünmüştüm.

Daha önceki neşesine yakın bir tepki beklemiyordum.

"Bu işte. Pek ahım şahım bir şey değil demiştim," dedim. Hayal kırıklığına uğramamış olmasını umuyordum.

"Çok güzel Landon," dedi Jamie içtenlikle. "Bir dahaki görüşmemizde onu giyeceğim. Teşekkür ederim."

Bir an hiç konuşmadan oturduk, tekrar ışıklara bakmaya başladım.

"Ben de sana bir şey getirdim," diye fısıldadı sonunda Jamie. Ağaca doğru baktı, gözlerimi baktığı yere çevirdim. Hediyesi hâlâ ağacın altında, ayaklığın arkasındaydı. Uzanıp aldım. Dikdörtgen şeklinde, esnek ve biraz da ağırdı. Paketi kucağıma koyup açmaya yeltenmeden öylece bıraktım.

"Açsana," dedi Jamie bana bakarak.

"Bunu bana veremezsin," dedim soluğum tıkanarak. Pakette ne olduğunu anlamıştım ve Jamie'nin bunu yaptığına inanamıyordum. Ellerim titremeye başladı.

"Lütfen aç," dedi Jamie duyduğum en sevecen sesle, "Senin olmasını istiyorum."

İstemeyerek de olsa yavaş yavaş paketi açtım. Kâğıttan çıkardığım hediyeyi zarar vermekten korkarak elimde tuttum. Büyülenmiş gibiydim, gözlerimi hediyeden alamıyordum, sonra yavaşça elimi üstünde gezdirdim, parmaklarımı yıpranmış deriye sürerken gözlerim yaşlarla doldu. Jamie elini elimin üstüne koydu. Eli sıcacık ve yumuşaktı.

Jamie'ye baktım, ne diyeceğimi bilemiyordum.

Jamie, İncil'ini bana vermişti.

"Yaptıkların için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bu geçirdiğim en güzel Noel'di."

Cevap vermeden başımı çevirip panç bardağımı koyduğum yere uzandım. Hâlâ *Silent Night* çalıyor, müzik sesi odayı dolduruyordu. Bir yudum panç içip birden kuruyan boğazımı ıslatmaya çalıştım.

O anda Jamie'yle geçirdiğim tüm zamanlar zihnimden film şeridi gibi geçiyordu. Okul balosunu ve o gece benim için yaptığı şeyi düşündüm. Tiyatro oyununu ve meleğe ne kadar benzediğini düşündüm. Onunla evine kadar yürüdüğüm zamanları ve yetimler için bozukluk dolu kavanozlarla kutuları toplayışımı düşündüm.

Kafamdan bu görüntüler geçerken birden nefesim tıkandı. Jamie'ye baktım, sonra tavana ve odaya baktım, sakin olmaya çalışarak tekrar Jamie'ye baktım. Bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim ve Jamie Sullivan gibi bir kıza nasıl âşık olduğumu düşündüm.

10. Bölüm

O akşam yetimhaneden çıktıktan sonra Jamie'yi arabayla evine bıraktım. Yolda giderken kolumu omzuna atsam mı diye düşündüm ama açıkçası bana karşı ne hissettiğini tam olarak bilemiyordum. Evet, bana şimdiye dek aldığım en muhteşem hediyeyi vermişti ve muhtemelen İncil'i hiç açıp okumayacak olsam bile Jamie'nin onu vermekle kendisinden bir parçayı vermiş olduğunun farkındaydım. Ama Jamie sokakta rastladığı ve gerçekten böbreğe ihtiyacı olan birine böbreğini verebilecek türde bir insandı. O yüzden de bana verdiği hediyeden ne anlam çıkarmam gerektiğini bir türlü bilemiyordum.

Jamie bir keresinde bana aptalın teki olmadığını söylemişti ve galiba şimdi ben de aynı kanıya varmıştım. Belki şey olabilirdi... farklı... Ama yetimler için yaptığım şeyi fark etmişti ve şimdi düşününce daha evlerinin salonunda, yerde otururken bile bunu bildiği kanısına kapılıyorum. Bunun bir mucize olduğunu söylerken galiba benden bahsediyordu.

Jamie ve ben bunu konuşurken Hegbert de salona gelmiş ama fazla bir şey söylememişti. Hegbert son zamanlarda pek kendinde değildi, en azından benim görebildiğim kadarıyla. Vaaz vermeyi bırakmamıştı ve hâlâ zinadan bahsedip duru-

yordu ama şu son günlerde eskisinden daha kısa vaazlar veriyordu ve bazen bir cümlenin tam ortasında durup sanki başka bir şey, üzücü bir şey düşünüyormuş gibi tuhaf bir görünüme bürünüyordu.

Hegbert'ü o kadar iyi tanımadığım için bundan ne anlam çıkarmak gerektiğini bilmiyordum. Jamie babasından bahsederken Hegbert'ten değil de bambaşka birinden bahsediyor gibiydi. Hegbert'ün gelişmiş bir mizah yeteneğine sahip olduğunu hayal etmek, gökyüzünde iki tane ay olduğunu hayal etmek kadar zordu.

Her neyse, biz parayı sayarken Hegbert salona gelmiş, Jamie de gözlerinde yaşlarla ayağa kalkmıştı, Hegbert benim orada olduğumu fark etmemiş gibiydi. Kızına onunla gurur duyduğunu ve onu sevdiğini söylemişti ama sonra vaazı üzerinde çalışmaya devam etmek için ayaklarını sürüyerek mutfağa dönmüştü. Bana merhaba bile dememişti. Kilise cemaatindeki en dindar genç olmayabilirdim ama yine de davranışı bana tuhaf gelmişti.

Hegbert'ü düşünürken yanımda oturan Jamie'ye bir göz attım. Yüzünde huzurlu bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyordu, gülümsüyor gibiydi ama yine de uzaklardaydı. Gülümsedim. Belki de beni düşünüyordu. Elim Jamie'nin eline doğru kaydı ama daha eline ulaşamadan Jamie sessizliği bozdu.

"Landon," dedi bana dönerek, "hiç Tanrı'yı düşünüyor musun?"

Elimi geri çektim.

Tanrı'yı kafamda genellikle kiliselerdeki eski tablolarda betimlendiği şekliyle canlandırıyordum, beyaz cüppeli, uzun dalgalı saçlı ve parmağıyla bir şeyleri işaret eden koca bir dev... Ama Jamie'nin bunu kastetmediğini biliyordum. Jamie

Tanrı'nın planından bahsediyordu. Biraz düşündükten sonra cevap verdim.

"Elbette. Yani bazen."

"Neden bazı şeyler böyle olmak zorunda diye düşünüyor musun hiç?"

Kararsızca başımı salladım.

"Ben bunu son zamanlarda çok düşünüyorum."

Her zamankinden de mi çok? Bunu soramadım tabii. Jamie'nin söylemek istediği başka şeyler de var gibiydi, o yüzden susup bekledim.

"Tanrı'nın hepimiz için planları olduğunu biliyorum ama bazen vermek istediği mesajı anlayamıyorum. Bu sana da oluyor mu?"

Sanki tüm zamanımı bunu düşünmeye harcıyormuşum gibi sormuştu bu soruyu.

Blöf yapmaya çalışarak, "Bunu her zaman anlayabileceğimizi sanmıyorum. Bence bazen sadece inanmakla yetinmeliyiz," dedim.

Kabul etmeliyim ki çok güzel bir cevaptı. Galiba Jamie'ye olan duygularım yüzünden kafam daha hızlı çalışmaya başlamıştı. Jamie kesin verdiğim cevabı düşünüyordu.

"Evet," dedi sonunda, "haklısın."

Kendi kendime gülümseyip konuyu değiştirdim çünkü Tanrı'dan bahsederken insan hiç de romantik olamıyordu.

"Bu akşam ağacın yanında çok güzel zaman geçirdik."

"Evet," dedi Jamie. Aklı hâlâ başka yerlerdeydi.

"Sen de çok güzeldin."

"Teşekkür ederim."

Pek işe yaramıyordu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" dedim, Jamie'nin dikkatini yeniden kendime çekmeye çalışıyordum.

"Elbette," dedi.

Derin bir nefes aldım.

"Yarın kiliseden sonra, şey... yani babanla biraz vakit geçirdikten sonra... acaba..." Susup Jamie'ye baktım. "Noel yemeği için bize gelir misin?"

Yüzü hâlâ pencereye dönük olmasına rağmen bunu dediğim anda Jamie'nin yüzünde hafif bir gülümsemenin belirdiğini gördüm.

"Evet Landon, çok isterim."

Rahat bir nefes aldım, bunu gerçekten sorduğuma inanamıyor, bu noktaya nasıl geldiğimizi anlayamıyordum. Pencerelerin Noel ışıklarıyla süslendiği sokaklardan ve şehir meydanından geçtim. Birkaç dakika sonra nihayet uzanıp Jamie'nin elini tuttum, o da elini çekmeyerek akşamı daha da kusursuz hale getirdi.

Jamie'nin evinin önünde durduğumuzda salonun ışıkları hâlâ yanıyordu ve perdenin arkasından Hegbert'ü görebiliyordum. Herhalde yetimhanedeki akşamın nasıl geçtiğini öğrenmek için Jamie'yi bekliyordu. Ya da kızını kapının önünde öpmeyeceğimden emin olmak istiyordu. Bu tür şeyleri onaylamadığını biliyordum.

Arabadan inip kapıya doğru yürürken ben de bunu, yani nasıl vedalaşacağımızı düşünüyordum. Jamie sessizdi ve halinden memnun görünüyordu, galiba ertesi gün yemeğe gelmesini istememden mutlu olmuştu. Yetimler için yaptığım şeyi anlayacak kadar zeki olduğuna göre okul balosuna neden onunla gittiğimi çözecek kadar da zeki olmalıydı. İlk defa kendi isteğimle onu bir yere çağırdığımın farkında olsa gerekti.

Basamakları çıktığımızda Hegbert'ün perdenin arkasından bakıp geri çekildiğini gördüm. Bazı ebeveynler, mesela

Angela'nınkiler, bunu yaparak eve döndüğünüzü gördüklerini ve kapı açılana kadar bir-iki dakikalık vaktiniz olduğunu göstermek isterler. Böylece öpüşmek için gereken cesareti toplarken bakışmaya yetecek zamanınız olur. Bu da genellikle bir-iki dakika sürer.

Jamie beni öper miydi bilmiyordum, bunu yapacağından ciddi şüphem vardı. Ama o güzel görüntüsü, saçlarını salmış olması ve o gece olan her şey yüzünden bu fırsatı kaçırmak da istemiyordum. Karnımda kelebeklerin uçuştuğunu hissettiğim anda Hegbert kapıyı açtı.

"Arabanın sesini duydum," dedi sessizce. Yüzü her zamanki gibi renksizdi, yorgun görünüyordu.

"Merhaba Peder Sullivan," dedim keyfisiz bir sesle.

"Selam baba," dedi Jamie neşeyle. "Keşke bu akşam sen de gelseydin. Harikaydı."

"Senin adına çok sevindim." Hegbert kendini toparlamış gibiydi, hafifçe öksürdü. "Size vedalaşmanız için zaman vereyim. Kapıyı senin için açık bırakıyorum Jamie."

Dönüp salona girdi. Yine de oturduğu yerden bizi hâlâ görebildiğini biliyordum. Okuyormuş gibi yapıyordu ama elinde ne olduğunu göremiyordum.

"Bu akşam harika vakit geçirdim Landon," dedi Jamie.

"Ben de," dedim Hegbert'ün gözlerini üstümde hissederek. Acaba arabada Jamie'nin elini tuttuğumu biliyor muydu?

"Yarın kaçta geleyim?" diye sordu Jamie.

Hegbert'ün kaşları hafifçe yukarı kalktı.

"Ben seni alırım. Beş uygun mu?"

Jamie omzunun üstünden arkasına baktı. "Baba, yarın Landon ve ailesini ziyarete gidebilir miyim?"

Hegbert eliyle gözlerini ovuşturmaya başladı. Sonra içini çekti.

"Senin için önemliyse gidebilirsin."

Çok yüreklendirici değildi ama bu kadarına da razıydım.

"Ne getireyim?" diye sordu Jamie. Güney'de bu soruyu sormak âdettendi.

"Bir şey getirmene gerek yok," dedim. "Seni beşe çeyrek kala alırım."

Hiçbir şey söylemeden biraz daha durduk, Hegbert'ün sabırsızlanmaya başladığını hissedebiliyordum. Biz orada durduğumuz müddetçe kitaptan tek sayfa bile çevirmemişti.

"Yarın görüşürüz," dedi sonunda Jamie.

"Tamam."

Jamie bir an başını yere eğdikten sonra tekrar bana baktı. "Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim."

Sonra dönüp içeri girdi. Kapıyı kapatırken dudaklarına hafif bir gülümsemenin yayıldığını hayal meyal görebildim.

Ertesi gün tam kararlaştırdığımız saatte Jamie'yi aldım, saçlarını yine saldığını görmek beni mutlu etti. Tıpkı söz verdiği gibi ona aldığım hırkayı giymişti.

Jamie'nin yemeğe gelmesinde sakınca olup olmadığını sorduğumda annem de babam da biraz şaşırmıştı. Babam evdeyken annem aşçımız Helen'a küçük bir orduya yetecek kadar yemek yaptırdığından Jamie'nin gelmesi zaten sorun olmazdı.

Sanırım daha önce bundan bahsetmemiştim, yani aşçımız olduğundan. Evimizde bir hizmetçi, bir de aşçı vardı. Bunun tek sebebi maddi durumumuzun iyi olması değildi, annemin pek iyi bir ev hanımı olmamasının da bunda payı vardı. Ara sıra öğle yemeği için bana güzel sandviçler yapardı ama bazen hardal tırnaklarını boyardı ve en az üç dört gün boyunca bundan şikâyet ederdi. Helen olmasaydı yanmış patates püresi ve taşlaşmış biftek yiyerek büyüyecektim. Neyse ki babam bunu

evlenir evlenmez fark etmişti de daha ben doğmadan eve hem hizmetçi hem de aşçı almıştı.

Evimiz çoğu evden büyük olsa da öyle saray gibi falan değildi, ayrıca hizmetçi de aşçı da bizimle yaşamıyordu çünkü onlara verecek odamız yoktu. Babam evi tarihi değeri yüzünden satın almıştı. Karasakal'ın yaşadığı ev değilse de, ki bu benim gibi biri için çok daha ilgi çekici olurdu, evimiz bir zamanlar Anayasa'yı imzalayan Richard Dobbs Spaight'a aitmiş. Spaight'ın yaklaşık altmış beş kilometre uzaktaki New Bern yakınında bir de çiftliği varmış ve gömüldüğü yer de orasıymış. Bizim ev Dobbs Spaight'ın gömüldüğü yer kadar meşhur değildi ama babama meclis koridorlarında hava atmasına yetecek imkânı sağlıyordu ve babamın bahçede gezindiği zamanlarda bırakmak istediği mirası hayal ettiğini görebiliyordum. Bu bir bakıma beni üzüyordu çünkü babam ne yaparsa yapsın Richard Dobbs Spaight'a üstün gelemezdi. Anayasa imzalamak gibi tarihsel olaylar ancak birkaç yüzyılda bir olurdu ve neresinden bakarsanız bakın tütün yetiştiricilerine yardımda bulunmak ya da "Kızıl etkisi" hakkında konuşmak bunun için yeterli değildi. Benim gibi biri bile bunu bilirdi.

Ev *Ulusal Tarihi Yapılar Listesi*'ndeydi, sanırım hâlâ öyle ve Jamie daha önce bir kez gelmesine rağmen içeri girdiğinde yine de hayretler içinde kaldı. Annem ve babam çok güzel giyinmişti, ben de öyle, annem Jamie'yi yanaklarından öptü. Bunu görünce annemin Jamie'yi öperek benden bir puan öne geçtiğini düşünmeden edemedim.

Güzel bir akşam yemeği oldu, dört çeşit yemek vardı, biraz resmi bir yemekti ama öyle bunaltıcı bir havada değildi. Annemle babam Jamie'yle muhteşem -burada aklınıza Bayan Garber gelsin- bir sohbete koyuldular, arada espri yapmaya

çalışsam da pek iyi karşılanmadı, en azından annemle babam tarafından. Jamie'nin esprilerime gülmesini ise iyi bir işaret olarak aldım.

Kış olduğundan ortada çiçek falan olmasa da yemekten sonra Jamie'ye bahçede gezmeyi teklif ettim. Paltolarımızı giyip dondurucu kış havasına çıktık. Soluğumuzdan buharlar çıktığını görebiliyordum.

"Annenle baban harika insanlar," dedi Jamie. Hegbert'ün vaazlarını pek ciddiye almamıştı herhalde.

"İyidirler," dedim. "Özellikle annem çok tatlıdır." Bunu söylememin tek sebebi doğru olması değildi, çocuklar da Jamie hakkında aynı böyle söylüyorlardı. Jamie'nin bu imayı fark edeceğini umuyordum.

Jamie gül ağaçlarına bakmak için durdu. Ağaçlar eğri büğrü sopaları andırıyordu, Jamie'nin onlarda ne bulduğunu anlayamamıştım.

"Büyükbaban hakkında söylenenler doğru mu?" diye sordu Jamie. "İnsanların anlattığı şu hikâyeler?"

İmayı anlamamıştı herhalde.

"Evet," dedim hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışarak.

"Üzücü," dedi Jamie. "Hayatta paradan daha önemli şeyler var."

"Biliyorum."

Jamie bana baktı. "Biliyor musun?"

Cevap verirken gözlerine bakamadım. Nedenini sormayın.

"Büyükbabamın yaptığının yanlış olduğunu biliyorum."

"Ama bunu telafi etmek istemiyorsun, değil mi?"

"Doğrusunu istersen bunu hiç düşünmedim."

"Ama yapar mıydın?"

Hemen cevap vermedim, Jamie başını diğer tarafa çevirdi. Yine eğri büğrü gül ağaçlarına bakıyordu, birden evet

dememi istediğini anladım. Jamie olsa hiç düşünmeden evet derdi.

Kendimi tutamayıp, "Neden böyle şeyler yapıyorsun?" deyiverdim, kan beynime hücum etmişti. "Bana kendimi suçlu hissettiriyorsun. O kötülükleri yapan ben değildim. Benim tek suçum bu ailede doğmuş olmak."

Jamie elini uzatıp dallardan birine dokundu. "Bu yapılanları telafi edemeyeceğin anlamına gelmez," dedi usulca, "yani fırsatını bulduğunda."

Ne demek istediği benim için bile açıktı ve içten içe haklı olduğunu biliyordum. Ama bu sonra verilecek bir karardı. Bana göre düşünmem gereken çok daha önemli şeyler vardı. Sözü beni daha çok ilgilendiren bir konuya getirdim.

"Baban benden hoşlanıyor mu?" diye sordum. Hegbert'ün Jamie'yi tekrar görmeme izin verip vermeyeceğini öğrenmek istiyordum.

Jamie hemen cevap vermedi.

"Babam," dedi yavaşça, "benim için endişeleniyor."

"Bütün anne babalar çocukları için endişelenmez mi zaten?"

Jamie önce yere, sonra yan tarafa doğru bakıp bakışlarını bana çevirdi.

"Sanırım onun endişesi çoğu anne babanınkinden farklı. Ama babam senden hoşlanıyor ve benim seni görmekten mutlu olduğumu biliyor. Bu akşam size yemeğe gelmeme izin vermesinin sebebi de bu."

"İzin vermesine sevindim," dedim içtenlikle.

"Ben de."

Yükselen hilal şeklindeki ayın altında birbirimize baktık, o anda neredeyse Jamie'yi öpecektim ama birden başını çevirip tuhaf bir şey söyledi.

"Babam senin için de endişeleniyor Landon."

Bunu öyle bir söylemişti ki -aynı anda hem yumuşak hem de kederli bir sesle- babasının benim için endişelenme sebebinin sorumsuz olmam, ağaçların arkasına gizlenip onunla dalga geçmem, ya da bir Carter olmamdan ibaret olmadığını anlamıştım.

"Neden?" diye sordum.

"Ben neden endişeleniyorsam ondan," dedi Jamie. Başka açıklama yapmadı, o anda Jamie'nin benden bir şey sakladığını anladım, bana söyleyemediği bir şey, onun üzen bir şey. Ama onun bu sırrını daha sonra öğrenecektim.

Jamie Sullivan gibi bir kıza âşık olmak o zamana dek yaşadığım en acayip şeydi. Bunun sebebi yalnızca -birlikte büyümüş olsak bile- Jamie'yi bu seneye kadar hiç düşünmemiş olmam değildi, ona olan duygularım da bambaşka bir yönde gelişiyordu. Bu ilk yalnız kaldığımızda öptüğüm Angela'yla olmak gibi değildi. Jamie'yi daha hiç öpmemiştim. Ona hiç sarılmamıştım, hatta onu Cecil's Diner'a ya da sinemaya bile götürmemiştim. Normalde kızlarla yaptıklarımın hiçbirini Jamie'yle yapmamıştım ama yine de ona âşıktım.

Esas mesele Jamie'nin bana karşı ne hissettiğini hâlâ bilmememdi.

Bazı işaretler yakalamıştım tabii. Bir kere İncil vardı ki bu husus çok önemliydi, Noel arifesinde kapıyı kapatırken bana bakışı vardı, yetimhaneden dönerken arabada elini tutmama da izin vermişti. Bence kesinlikle bana karşı boş değildi ama bir sonraki adımı nasıl atacağımdan bir türlü emin olamıyordum.

Noel yemeğinden sonra Jamie'yi eve bırakırken arada bir uğramamda bir sorun olur mu diye sordum, Jamie de bundan memnun olacağını söyledi. Bunu heyecandan yoksun bir

tarzda söylemesini üstüme alınmadım, Jamie'nin yetişkinler gibi konuşma eğilimi vardı ve sanırım yaşlı insanlarla iyi anlaşmasının nedeni de buydu.

Ertesi gün Jamie'lerin evine kadar yürüdüm, ilk dikkatimi çeken Hegbert'ün arabasının evin önünde olmamasıydı. O yüzden Jamie kapıyı açınca içeri girebilir miyim diye sormadım.

"Merhaba Landon," dedi Jamie her zamanki gibi, sanki beni gördüğüne şaşırmıştı. Saçlarının yine salık olmasını iyi bir işaret olarak aldım.

"Selam Jamie," dedim rahat bir tavırla.

Sandalyeleri işaret etti. "Babam evde değil ama istersen verandada oturabiliriz."

Nasıl olduğunu hiç sormayın çünkü hâlâ açıklayamıyorum. Jamie'nin karşısında durmuş sandalyelere doğru yürümeye hazırlanırken birden nasıl olduysa ona doğru bir adım atıp elini tutuverdim ve gözlerine bakarak biraz daha yaklaştım. Jamie gerilemeye yeltenmese de gözlerini biraz daha açtı, bir an yanlış yaptığımı ve daha ileri gitmemin doğru olmayacağını düşündüm. Olduğum yerde kalıp başımı yana eğerek gülümsedim, bir de baktım ki Jamie de başını yana eğerek gözlerini kapamış ve yüzlerimiz gitgide birbirine yaklaşıyor.

Fazla uzun sürmese de ve kesinlikle günümüz filmlerinde gördüğünüz türden bir öpücük olmasa da harikaydı, dudaklarımız birbirine dokunur dokunmaz bu anı asla unutmayacağımı anlamıştım.

11. Bölüm

"Sen öpüştüğüm ilk oğlansın," dedi Jamie.

Yeni yıla birkaç gün kalmıştı, Jamie'yle Pine Knoll Shores'taki Iron Steamer Rıhtımı'nda oturuyorduk. Buraya gelmek için Intracoastal Waterway'in üstündeki köprüyü geçip adanın içlerine doğru biraz ilerlememiz gerekmişti. Bugünlerde eyaletin en pahalı denize nazır evleri burada yer alıyor ama o zamanlar bölge ormana sokulmuş kum tepelerinden ibaretti.

"Tahmin etmiştim," dedim.

"Neden?" diye sordu Jamie masum masum. "Kötü mü öpüştüm?" Evet dersem çok fazla üzülmeyecekmiş gibi görünüyordu ama o zaman doğruyu söylemiş olmazdım.

"Harika öpüşüyorsun," dedim elini sıkarak.

Jamie başını sallayıp okyanusa baktı, gözleri yine uzaklara dalmıştı. Son zamanlarda bunu sık yapıyordu. Bir süreliğine sussam da sessizlik beni rahatsız etmeye başladı.

"İyi misin Jamie?" diye sordum sonunda.

Jamie cevap verecek yerde konuyu değiştirdi.

"Hiç âşık oldun mu?"

Elimi saçlarımın arasından geçirip Jamie'ye bir bakış attım. "Bundan önce mi demek istiyorsun yani?"

Bunu James Dean edasıyla söylemiştim, Eric bir kız bana bu soruyu sorduğunda böyle yapmamı tembihlemişti. Eric kızlar konusunda epey ustaydı.

"Ben ciddiyim Landon," dedi Jamie yan yan bakarak.

Galiba o filmleri Jamie de izlemişti. Jamie'yle birlikteyken bir sivrisineğe vurmaya yetecek kadar bir zaman içerisinde ruh hâlim değişiveriyordu. İlişkimizin bu kısmından hoşlanıp hoşlanmadığımdan henüz emin değildim ama sürekli tetikte olmamı sağlıyordu. Yine de sorduğu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum.

"Aslında evet," dedim sonunda.

Jamie'nin gözleri hâlâ okyanustaydı. Galiba Angela'yı kastettiğimi düşünüyordu ama şimdi geçmişe bakınca Angela'ya olan hislerimin şu anki hislerimden tamamıyla farklı olduğunu görüyordum.

"Hissettiğinin aşk olduğunu nereden anladın?" diye sordu.

Rüzgârda hafifçe dalgalanan saçlarına baktım ve gerçekte olmadığım biri gibi davranmak için uygun zaman olmadığını anladım.

"Bütün zamanını onunla birlikte geçirmek istiyorsan âşıksındır demektir, onun da tıpkı senin gibi hissettiğini bilirsin," dedim ciddi bir tavırla.

Jamie biraz düşündükten sonra hafifçe gülümsedi.

"Anladım," dedi usulca. Bir şeyler daha söylemesini bekledim ama söylemedi, birden bir şeyin daha farkına vardım.

Jamie'nin oğlanlarla hiçbir deneyimi olmayabilirdi ama benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu.

Mesela sonraki iki gün saçlarını yine topuz yaptı.

Noel arifesinde Jamie'yi yemeğe götürdüm. İlk defa biriyle yemeğe çıkıyordu, Morehead City'de, deniz kenarında, Flauvin's adlı küçük bir restorana gittik. Flauvin's masalara

örtülerin serildiği, mumların yandığı, herkese beş farklı tür çatal bıçağın servis edildiği bir restorandı. Garsonlar uşak gibi siyah beyaz giyiniyordu ve duvar boyunca uzanan dev pencerelerden baktığınızda yavaşça kımıldanan sularda yansıyan mehtabı seyredebiliyordunuz. Her akşam, hatta her hafta sonu olmasa da restoranın dolması beklenen tatil günlerinde piyanist ve şarkıcı da geliyordu. Rezervasyon yaptırmak için aradığımda tamamen dolu olduklarını söylemişlerdi ama anneme aratınca bize bir yer açıverdiler. Galiba restoran sahibi babamdan bir iyilik isteyecekti, belki de sadece onu kızdırmaktan korkmuştu, çünkü büyükbabam hâlâ hayattaydı.

Jamie'yi özel bir yere götürmemi annem söylemişti. Birkaç gün önce, Jamie'nin saçını topuz yaptığı günlerden birinde, Jamie'yle olanları anneme anlatmıştım.

"Ondan başka bir şey düşünemiyorum anne," diye itiraf ettim. "Benden hoşlandığını biliyorum ama benim gibi hissedip hissetmediğinden emin değilim."

"Senin için bu kadar önemli mi?"

"Evet," dedim sessizce.

"Şimdiye kadar neler denedin bakalım?"

"Ne demek istiyorsun?"

Annem gülümsedi. "Genç kızlar, Jamie bile, kendilerini özel hissetmekten hoşlanır."

Bir an durup düşündüm, kafam karışmıştı. Ben de bunu yapmaya çalışmamış mıydım zaten?

"Her gün onu görmek için evlerine gittim," dedim.

Annem elini dizime koydu. Mükemmel bir ev hanımı olmamasına ve daha önce dediğim gibi bazen bana eziyet etmesine rağmen gerçekten tatlı bir kadındı.

"Evine gitmen güzel ama pek romantik sayılmaz. Ona olan hislerini anlamasını sağlayacak bir şey yapmalısın."

Annem Jamie'ye parfüm almamı önerdi, bu büyük ihtimalle Jamie'nin hoşuna giderdi ama yine de bana pek uygun gelmedi. Her şeyden önce Hegbert, Jamie'nin makyaj yapmasına -Noel için oynadığımız oyun tek istisnaydı- izin vermiyordu ve Jamie'nin parfüm süremeyeceğine emindim. Anneme bunu söyledim, o da Jamie'yi yemeğe götürmemi tavsiye etti.

"Param kalmadı ki," dedim keyifsiz bir sesle. Ailem varlıklıydı ve bana harçlık veriyorlardı ama paramı çok çabuk harcayıp bitirirsem fazlasını vermiyorlardı. Babam bunu bir defasında, "Sorumluluk duygusunu geliştirir," diye açıklamıştı.

"Bankadaki parana ne oldu?"

İçimi çektim, parayla ne yaptığımı anlatırken annem sessizce dinledi. Sözümü bitirdiğimde annemin yüzünden bir memnuniyet ifadesi geçti, sanki o da sonunda büyüdüğümü anlamıştı.

"O kısmı bana bırak," dedi yumuşak bir sesle. "Sen Jamie yemeğe çıkmak ister mi ve Peder Sullivan ona izin verir mi bunları öğren. Eğer Jamie seninle yemeğe çıkabilecekse bir yolunu buluruz. Söz veriyorum."

Ertesi gün kiliseye gittim. Hegbert'ün ofisinde olacağını biliyordum. Babasından izin almadan cevap veremeyeceği için Jamie'yi henüz yemeğe davet etmemiştim ve neden bilmem babasından izni ben almak istiyordum. Galiba bunun ziyarete gittiğimde Hegbert'ün beni hiç de hoş karşılamamasıyla bir ilgisi vardı. Ne zaman eve yaklaştığımı görse -Jamie gibi o da bu hususta altıncı duyuya sahipti- onu görmediğimi sanarak perdenin arkasından bakıp kafasını çabucak geri çekiyordu. Kapıyı çaldığımda sanki mutfaktan geliyormuş gibi uzun süre sonra açıyordu. Uzun uzun yüzüme baktıktan sonra de-

rin bir iç geçirip başını iki yana sallıyor ve nihayet merhaba diyordu.

Hegbert'ün kapısı aralık olduğundan masasında oturduğunu gördüm, gözlükleri burnunun üstündeydi. Bazı kâğıtları -finansal evraklara benziyorlardı- inceliyordu, sanırım gelecek yıl için kilisenin bütçesini ayarlamaya çalışıyordu. Papazların bile ödenecek faturaları vardı.

Kapıyı çaldım, başka birini bekliyormuş gibi ilgiyle başını kaldırdı ama beni görünce kaşları çatıldı.

"Merhaba Peder Sullivan," dedi kibarca. "Biraz vaktiniz var mı?" Her zamankinden de yorgun görünüyordu, pek iyi değilmiş gibi geldi bana.

"Merhaba Landon," dedi bitkin bir sesle.

Bu arada özenle hazırlanmış, ceket giyip kravat takmıştım. "İçeri gelebilir miyim?" Hegbert hafifçe başını salladı, ofise girdim. Masasının karşısındaki sandalyeye oturmamı işaret etti.

"Senin için ne yapabilirim?"

Çekinerek sandalyeye yerleştim. "Şey efendim, size bir şey sormak istiyordum da."

Hegbert beni iyice bir süzdükten sonra konuştu. "Jamie'yle ilgisi var mı?"

Derin bir nefes aldım.

"Evet efendim. Noel arifesinde Jamie'yi yemeğe götürmemin sizin için bir sakıncası var mı diye soracaktım."

Hegbert içini çekti. "Hepsi bu mu?"

"Evet efendim," dedim. "Jamie'yi ne zaman isterseniz eve bırakırım."

Hegbert gözlüklerini çıkardı, mendiliyle sildikten sonra tekrar taktı. Düşünmek için zaman kazanmaya çalışıyordu sanırım.

"Annenle baban da sizinle olacak mı?"

"Hayır efendim."

"Öyleyse mümkün olacağını sanmam. Yine de önce benden izin istediğin için teşekkür ederim." Başını kâğıtlara eğerek gitme vaktimin geldiğini belli etti. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Tam çıkacakken tekrar döndüm.

"Peder Sullivan?"

Başını kaldırdı, hâlâ orada olmama şaşırmıştı.

"Küçükken yaptığım şeyler için özür dilerim, Jamie'ye hep hak ettiği biçimde davranmadığım için de özür dilerim. Ama bundan sonra her şey farklı olacak. Size söz veriyorum."

Hegbert beni görmüyormuş gibi boş boş bakıyordu. Bu kadarı yetmeyecekti.

"Onu seviyorum," dedim sonunda, o zaman dikkati tekrar bana yoğunlaştı.

"Sevdiğini biliyorum," dedi kederle, "ama Jamie'nin incindiğini görmek istemiyorum." Gözlerinde yaşlar görür gibi oldum ama büyük ihtimalle bana öyle gelmiş olmalıydı.

"Buna izin vermem," dedim.

Başını çevirip pencereden dışarıya, bulutların arasından yüzünü göstermeye çalışan kış güneşine baktı. Kapalı bir gündü, hava soğuk ve iç karartıcıydı.

"Jamie'yi onda eve getir," dedi sonunda, sanki yanlış bir karar verdiğini biliyormuş gibiydi.

Gülümseyip teşekkür etmek istedimse de yapamadım. Yalnız kalmak istediğini anlamıştım. Kapıdan çıkarken omzumun üstünden arkama baktığımda Hegbert'ün elleriyle yüzünü kapadığını görüp şaşırdım.

Bir saat sonra Jamie'yi yemeğe davet ettim. Gelebileceğini sanmadığını söyleyince babasından izin aldığımı anlattım. Şaşırmış gibiydi, galiba o andan sonra bana olan bakışı de-

ğişti. Ama Jamie'ye ben kapıdan çıkarken Hegbert'ün ağlıyormuş gibi göründüğünü söylemedim. Hem ağlayıp ağlamadığından emin değildim hem de Jamie'yi endişelendirmek istemiyordum. O akşam annemle tekrar konuştum, annem bana olası bir açıklama yaptı ve bu bana da mantıklı geldi. Hegbert kızının büyüdüğünü ve onu yavaş yavaş bana kaptırdığını anlamış olmalıydı. İçten içe bunun doğru olmasını umuyordum.

Jamie'yi tam vaktinde aldım. Söylemediğim halde saçlarını benim için açık bırakmıştı. Yavaş yavaş köprüden geçip deniz kenarındaki restorana vardık. İçeri girdiğimizde bizi bizzat restoranın sahibi karşılayıp masamıza kadar götürdü. Restoranın en iyi masalarından birini ayırmışlardı.

Restoran kalabalıktı, insanlar keyifliydi. Yeni yıl dolayısıyla herkes şık giyinmişti ve bizden başka genç yoktu. Yine de fazla göze battığımızı sanmıyordum.

Jamie daha önce buraya hiç gelmemişti, birkaç dakika boyunca etrafı inceledi. Son derece mutlu görünüyordu, annemin önerisinin yerinde olduğunu anladım.

"Burası harika bir yer," dedi Jamie. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk," dedim içtenlikle.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?"

"Birkaç kez. Babam Washington'dan döndüğü zamanlar annemle ikisi ara sıra buraya gelirler."

Jamie pencereden bakıp ışıkları parıldayarak restoranın yanından geçen bir tekneyi izledi. Bir an hayallere dalmış gibiydi."Burası çok güzel," dedi.

"Sen de öylesin," dedim.

Jamie kızardı. "Daha neler."

"Evet," dedim usulca, "öylesin."

Yemeklerimizi beklerken el ele tutuşup son birkaç ayda olup biten kimi şeylerden konuştuk. Okul balosundan bahsederken Jamie kahkaha attı, sonunda onu niye baloya çağırdığımı itiraf ettim. Sinirlenmedi, neşeyle gülüp geçti, anladım ki zaten biliyordu.

"Yine davet eder miydin?" diye takıldı bana.

"Kesinlikle."

Yemek çok lezzetliydi, ikimiz de levrek ve salata sipariş etmiştik, garson tabaklarımızı götürdükten sonra müzik başladı. Bir saatimiz kalmıştı, elimi Jamie'ye uzattım.

İlk başta dans pistinde yalnızca biz vardık, herkes pistte süzülüşümüzü seyrediyordu. Bence hepsi de Jamie'yle birbirimize olan hislerimizi anlamış, bu da onlara kendi gençliklerini hatırlatmıştı. Gıptayla bize bakıp gülümsediklerini görebiliyordum. İçeride loş bir ışık vardı, şarkıcı romantik bir şarkıya başlarken Jamie'yi kendime çekip gözlerimi kapattım ve daha önce hayatımda bu kadar kusursuz bir şey olup olmadığını düşündüm.

Cevabı zaten biliyordum.

Âşıktım ve bu hayal edebileceğimden çok daha harikaydı.

Yılbaşından sonraki bir buçuk haftayı birlikte geçirdik, Jamie zaman zaman yorgun ve keyifsiz görünse de o zamanlar genç çiftlerin yaptığı şeyleri yapıyorduk. Neuse Nehri kıyısına gidip konuşurken suya taşlar fırlatıp oluşan dalgacıkları izler ya da Fort Macon yakınındaki plaja giderdik. Kış olmasına ve okyanusun demir rengine rağmen ikimiz de bundan keyif alırdık. Bir iki saat sonra Jamie onu eve bırakmamı isterdi, arabada el ele tutuşurduk. Bazen daha eve varmadan Jamie uyuyakalırdı, bazen de çenesi düşer, eve varana dek tek kelime etmeme fırsat vermezdi.

Elbette Jamie'yle vakit geçirmek onun hoşlandığı şeyleri yapmak anlamına da geliyordu. İncil derslerine onunla gitmesem de -Jamie'nin önünde aptal gibi görünmek istemiyordum- yetimhaneyi iki kez daha ziyaret ettik ve iki seferde de kendimi evimde gibi hissettim. Gerçi birinde erken ayrılmak zorunda kaldık çünkü Jamie'nin biraz ateşi çıkmıştı. Benim deneyimsiz gözlerim bile yüzünün yandığını görebilmişti.

Her buluştuğumuzda olmasa da yine öpüştük, daha ileri gitmeyi düşünmedim bile. Buna gerek yoktu. Onu öptüğümde hissettiğim şey güzeldi, doğru hissettiriyordu ve bu benim için yeterliydi. Giderek Jamie'nin hayatı boyunca yanlış anlaşıldığını fark ettim, sadece benim tarafımdan değil, herkes tarafından.

Jamie sadece İncil okuyan ve başkalarına yardım etmek için çırpınan bir papaz kızı değildi. Jamie de benimkilere benzeyen umutlar ve şüpheler taşıyan on yedi yaşında bir kızdı. En azından sonunda bana her şeyi anlatana kadar öyle olduğunu sanıyordum.

O günü hiç unutmuyorum çünkü Jamie çok sessizdi ve bütün gün Jamie'nin aklında önemli bir şey olduğuna dair tuhaf bir duyguya kapılmıştım.

Okul başlamadan önceki cumartesi Cecil's Diner'dan çıkmış, Jamie'nin evine yürüyorduk, sert esen rüzgâr insanın içine işliyordu. Bir önceki günden beri şiddetli bir poyraz vardı, ısınmak için iyice birbirimize sokulmuştuk. Jamie koluma girmişti, yavaş yavaş yürüyorduk, her zamankinden de yavaş, Jamie'nin yine kendini pek iyi hissetmediğini seziyordum. Hava kötü olduğu için benimle gelmek istememişti ama onu arkadaşlarım için davet etmiştim. Artık birlikteliğimizi öğrenmeleri gerektiğini düşünüyordum. Şansa bakın ki Cecil's

Diner'da kimsecikler yoktu. Çoğu kıyı yerleşiminde olduğu gibi kış ortasında burası da sakin oluyordu.

Jamie sessizce yürüyordu, bana bir şey söylemenin yolunu araştırdığını seziyordum. Ama söze böyle girmesini hiç beklemiyordum.

"İnsanlar benim tuhaf olduğumu düşünüyor, değil mi?" dedi sonunda sessizliği bozarak.

"Kimi kastediyorsun?" Oysa cevabı biliyordum.

"Okuldakiler."

"Hayır, öyle düşünmüyorlar," diye yalan söyledim.

Kolunu iyice kendime doğru çekerek yanağından öptüm. Jamie yüzünü buruşturdu, bir şekilde canını yaktığımı anladım.

"İyi misin?" diye sordum endişeyle.

"İyiyim," dedi kendini toplayarak ve konuya döndü. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne istersen," dedim.

"Bundan sonra bana gerçeği söyleyeceğine söz verir misin? Daima gerçeği."

"Elbette."

Ansızın beni durdurup yüzüme baktı. "Şu anda bana yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır," dedim kendimi savunurcasına, bunun nereye varacağını merak ediyordum. "Bundan sonra sana daima gerçeği söyleyeceğime söz veriyorum."

Bunu söylediğime pişman olacağımı o anda anlamıştım.

Tekrar yürümeye başladık. Sokakta ilerlerken Jamie'nin elimi kavramış olan eline bir göz attım ve yüzük parmağının alt kısmında büyük bir morluk gördüm. Bu nasıl olmuştu bilmiyordum çünkü daha bir gün önce orada değildi. Sonra belki de ben yapmışımdır diye düşündüm ama oraya dokunmamıştım bile.

"İnsanlar benim tuhaf olduğumu düşünüyor, değil mi?" diye sordu tekrar.

Soğuk havada nefesim küçük buhar bulutları oluşturuyordu.

"Evet," dedim sonunda. Bunu söylemek bana acı vermişti.

"Neden?" Jamie ümitsizliğe kapılmış gibi görünüyordu.

Biraz düşündüm. "Farklı farklı sebeplerden," dedim elimden geldiğince kısa kesmeye çalışarak.

"Ama tam olarak neden? Babam yüzünden mi? Yoksa insanlara iyi davranmaya çalıştığım için mi?"

Bu konuda konuşmayı hiç istemiyordum.

"Sanırım," diyebildim sadece. Hafiften midem bulanmaya başlamıştı.

Jamie'nin cesareti kırılmış gibiydi, bir süre hiç konuşmadan yürüdük.

"Sen de mi tuhaf olduğumu düşünüyorsun?"

Bunu soruş tarzı canımı düşündüğümden çok daha fazla acıttı. Neredeyse evine varmıştık ki onu durdurup kendime çekerek öptüm, ayrıldığımızda gözlerini yere indirdi.

Parmağımla çenesini tutup başını kaldırdım ve tekrar bana bakmasını sağladım. "Sen harika birisin Jamie. Güzelsin, iyisin, naziksin... Sahip olmak istediğim tüm özellikler var sende. İnsanlar senden hoşlanmıyorsa ya da senin tuhaf olduğunu düşünüyorsa bu onların problemi."

Soğuk kış gününün gri ışığında Jamie'nin alt dudağının titremeye başladığını görebiliyordum. Benimki de titriyordu, birden kalbimin de hızlı hızlı atmaya başladığını fark ettim. Jamie'nin gözlerine baktım ve elimden geldiğince gülümsedim, artık kendimi tutamayacaktım.

"Seni seviyorum Jamie," dedim. "Sen başıma gelen en güzel şeysin."

İlk kez ailem dışında birine onu sevdiğimi söylüyordum. Bunları bir başkasına söylemenin bana zor geleceğini düşünürdüm ama hiç de öyle olmadı. Daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Ne var ki ben bunları söylediğim anda Jamie başını öne eğip bana yaslanarak ağlamaya başladı. Onu kollarımla sardım, sorunun ne olduğunu merak ediyordum. O kadar zayıftı ki ilk kez kollarımın onu tamamen sarabildiğini fark ettim. Son bir buçuk haftada zayıflamıştı, bugün de yemeğine dokunmadığını hatırladım. Uzun süre göğsüme sokulup ağladı. Ne düşüneceğimi bilemiyordum, bana karşı aynı şeyleri hissedip hissetmediğini de bilmiyordum. Yine de söylediklerimden pişmanlık duymuyordum. Gerçek gerçektir, üstelik daha az önce ona bir daha asla yalan söylemeyeceğime söz vermiştim.

"Lütfen böyle söyleme," dedi. "Lütfen..."

"Ama seviyorum," dedim, bana inanmadığını sanmıştım.

Jamie daha da çok ağlamaya başladı. "Üzgünüm," diye fısıldadı hıçkırıklarının arasından. "Çok üzgünüm..."

Birden boğazım kurudu.

"Neden üzgünsün?" diye sordum, ansızın onu neyin rahatsız ettiğini öğrenmek için delice bir isteğe kapılmıştım. "Arkadaşlarım ne der diye mi? Artık umurumda bile değil, gerçekten değil." Aklıma gelen her şeyi deniyordum, kafam karışmıştı ve korkmuştum.

Bir süre sonra Jamie ağlamayı bıraktı, başını kaldırıp bana baktı. Beni usulca öptü, sonra parmağını yanağıma sürdü.

"Bana âşık olamazsın Landon," dedi kızarıp şişmiş gözleriyle bakarak. "Arkadaş olabiliriz, görüşebiliriz... Ama bana âşık *olamazsın*."

"Nedenmiş?" diye bağırdım boğuk sesle, dediklerinden hiçbir şey anlamamıştım.

"Çünkü," dedi sonunda yumuşak bir sesle, "Ben çok hastayım Landon."

Bana o kadar uzak bir düşünceydi ki ne söylemeye çalıştığını idrak edemiyordum.

"Ne olmuş? Birkaç gün dinlenirsin..."

Jamie kederle gülümsedi, o zaman bana ne söylemeye çalıştığını anladım. Ruhumu donduran o sözleri söylerken gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmadı.

"Ben ölüyorum Landon."

12. Bölüm

Jamie lösemiydi, hastalığını geçen yaz öğrenmişti. Bana söylediği an yüzümün kanı çekildi ve aklımdan baş döndürücü bir hızla bir sürü görüntü geçti. Sanki o kısacık anda zaman ansızın durmuştu ve aramızda geçen her şeyi bir anda anlamıştım. Rolü neden oynamamı istediğini anlamıştım. Oyunu ilk sahnelediğimiz o akşam Hegbert'ün neden gözlerinde yaşlarla Jamie'ye meleğim diye fısıldadığını anlamıştım, neden Hegbert'ün sürekli o kadar yorgun göründüğünü ve evlerine uğramamdan neden rahatsız olduğunu anlamıştım. Her şey açıklığa kavuşmuştu.

Jamie'nin yetimhanedeki Noel kutlamasının özel olmasını neden istediğini...

Neden üniversiteye gidemeyeceğini düşündüğünü...

Neden İncil'ini bana verdiğini...

Hepsi anlam kazanmıştı ama aynı anda hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı.

Jamie Sullivan lösemiydi...

Jamie, tatlı Jamie, ölüyordu... *Benim Jamie'm...*

"Hayır, hayır," dedim fısıldayarak, "bir yanlışlık olmalı..."

Ama yanlışlık yoktu, tekrar aynı şeyi söylediğinde bütün dünyam kardı. Başım dönmeye başladı, dengemi kaybet-

memek için sıkıca Jamie'ye tutundum. Sokakta bir adamla bir kadının yürüdüğünü gördüm, bize doğru geliyorlardı, başlarını öne eğmişlerdi, rüzgârda uçmasın diye şapkalarını tutuyorlardı. Bir köpek koşarak yolun karşısına geçti, çalıları koklamak için durdu. Yolun karşı tarafında komşulardan biri merdivene çıkmış Noel ışıklarını indiriyordu. Her şey normal seyrindeydi, o âna kadar farkına varmadığım şeyler birden beni kızdırmaya başladı. Gözlerimi kapayıp bunun geçmesini istedim.

Jamie durmadan, "Çok üzgünüm Landon," deyip duruyordu. Oysa bunu söylemesi gereken bendim. Bunu şimdi anlıyorum ama o kadar şaşkındım ki hiçbir şey söyleyemiyordum.

Ta derinden biliyordum ki geçmeyecekti. Ne yapacağımı bilemeden Jamie'ye tekrar sarıldım, gözlerim yaşlarla doluyordu, o anda ihtiyacı olan desteği ona vermeyi başaramadım.

Uzun süre sokakta, Jamie'nin evinden az ötede birlikte ağladık. Hegbert kapıyı açıp yüzümüzü görünce ve sırlarının ortaya çıktığını anlayınca biraz daha ağladık. O öğleden sonra anneme söylediğimiz zaman ağladık, annem ikimizi de göğsüne bastırıp öyle gürültüyle ağlamaya koyuldu ki hizmetçi ve aşçı, doktoru aramaya kalktı çünkü babama bir şey olduğunu sanmışlardı. Pazar günü Hegbert acı ve korku dolu bir yüzle durumu cemaate duyururken daha sözlerini bitiremeden başkalarının yardımıyla yerine oturmak zorunda kaldı.

Kilisedeki herkes duyduklarına inanamayarak bakakaldı, herkes şaşkınlık içinde bunun kötü bir şaka olduğunun söylenmesini bekliyor gibiydi. Sonra hep bir ağızdan bir ağıttır yükseldi.

Jamie'nin hastalığını bana söylediği gün Hegbert'le birlikte oturduk, Jamie sabırla sorularımı yanıtladı. Bana söy-

lediğine göre ne kadar zamanı kaldığını bilmiyordu. Hayır, doktorların yapabileceği bir şey yoktu. Hastalığın nadir görülen bir türü olduğunu söylüyorlardı, tedaviye cevap vermeyen bir türdü. Evet, okullar açıldığında kendini iyi hissediyordu. Hastalığın etkileri son birkaç haftadır ortaya çıkmaya başlamıştı.

"Hastalık böyle ilerliyor," dedi Jamie. "Bir an kendini iyi hissediyorsun, sonra vücudun savaşmaya devam edemediğinde kötülüyorsun."

Elimde olmadan oyunu düşünüyor, gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyordum.

"Ama tüm o provalar... O uzun günler... Belki de hiç..."

"Belki de," dedi Jamie elimi tutup sözümü keserek. "Beni bu kadar uzun süre sağlıklı tutan şey o oyundu."

Sonradan Jamie tanı konulduğundan bu yana yedi ay geçtiğini söyledi. Doktorlar bir yıl vermişti, belki daha da az.

Bugün olsa farklı olabilirdi. Bugün olsa tedavi edilebilirdi. Bugün olsa Jamie belki de yaşayacaktı. Ama bu kırk yıl önceydi ve ne anlama geldiğini biliyordum.

Onu sadece bir mucize kurtarabilirdi.

"Neden bana söylemedin?"

Bu soruyu ona sormadım ama hep bunu düşünüyordum. O gece hiç uyumamıştım ve gözlerim hâlâ şişti. Bütün gece şoktan kabullenememeye, kabullenememekten üzüntüye, üzüntüden öfkeye gidip geldim, bütün bunların korkunç bir kâbus olması için dua ettim.

Ertesi gün Jamie'lerin salonundaydık, Hegbert'ün Jamie'nin hastalığını kilisede duyurduğu gündü. Tarih 10 Ocak 1959'du.

Jamie beklediğim kadar moralsiz görünmüyordu. Ama zaten bunu yedi aydır yaşıyordu. Bu süre zarfında hastalığı sadece o ve Hegbert biliyordu ve ikisi de güvenip bana bile açmamıştı. Bu bana hem acı hem de korku veriyordu.

"Bir karar verdim," dedim Jamie bana, "kimseye söylememin daha iyi olacağını düşündüm, babama da böyle tembihledim. Bugünkü ayinden sonra insanların ne halde olduğunu gördün. Kimse gözlerime bakamadı. Sadece birkaç aylık ömrün kalmış olsaydı sana böyle davranılmasını mı isterdin?"

Haklı olduğunu biliyordum ama bu durumu kolaylaştırmıyordu. Hayatımda ilk kez tamamen çaresizdim.

Daha önce hiç yakınım ölmemişti, en azından hatırlayabildiğim biri. Büyükannem ben üç yaşındayken ölmüştü, ne ölümünü ne cenazeyi ne de ölümünden sonraki birkaç seneyi hatırlıyordum. Elbette babamdan ve büyükbabamdan çeşitli hikâyeler dinlemiştim ama benim açımdan durum tam olarak böyleydi. Gazetenin birinden hiç tanımadığım bir kadınla ilgili hikâyeler okusam bundan pek de farklı olmazdı. Babam büyükannemin mezarına çiçek koymaya giderken beni de götürüyordu ama ben büyükanneme karşı bir şey hissetmiyordum. Sadece geride bıraktıklarına üzülüyordum.

Ailemden ve arkadaş çevremden kimse böyle bir şeyle karşı karşıya kalmamıştı. Jamie on yedi yaşındaydı, kadınlığa girmeye hazırlanan bir çocuktu, hem ölüyordu hem de son derece hayat doluydu. Korkuyordum, şimdiye dek hiç korkmadığım kadar korkuyordum, sadece Jamie için değil kendim için de korkuyordum. Yanlış bir şey yapma korkusuyla yaşıyordum, Jamie'yi gücendirecek bir şey. Onun yanında öfkelenmek uygun olur muydu? Artık gelecekten bahsetmek yakışık almaz mıydı? Bana sabırla yaklaşsa da korktuğum için Jamie'yle konuşmakta zorlanıyordum.

Bu arada korkum yüzünden bir şeyin farkına varmıştım, her şeyi daha da kötü hale getiren bir şeyin. Onu sağlıklıyken hiç tanımadığımı fark etmiştim. Onunla vakit geçirmeye başlayalı sadece birkaç ay olmuştu ve yalnızca on sekiz gündür ona âşıktım. Bu on sekiz gün sanki benim tüm hayatımdı, oysa şimdi Jamie'ye bakınca tek yapabildiğim acaba kaç gün kaldı diye düşünmekten ibaretti.

Pazartesi günü Jamie okula gelmedi, her nasılsa onun bir daha asla okul koridorlarında yürümeyeceğini anladım. Onu bir daha öğle tatilinde bir kenara çekilmiş İncil'ini okurken göremeyecektim, onu bir daha kahverengi hırkasıyla bir sonraki dersine gitmek için kalabalığın arasında yürürken göremeyecektim. Okulla ilişkisi tamamen kesilmişti, diplomasını asla alamayacaktı.

O ilk gün sınıfta oturup çoğumuzun zaten duyduğu haberi veren öğretmenleri dinlerken hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Tepkiler pazar günü kilisedekiyle aynıydı. Kızlar ağlıyor, oğlanlar boyunlarını eğiyor, herkes daha şimdiden Jamie'den ölmüş gibi bahsediyordu. Yüksek sesle ne yapabiliriz diye soruyor, cevap için bana bakıyorlardı.

"Bilmiyorum." Tek söyleyebildiğim buydu.

Öğleden sonraki dersleri asıp Jamie'lere gittim. Kapıyı çaldığımda Jamie her zamanki neşeli ve kaygısız tavrıyla kapıyı açtı.

"Merhaba Landon," dedi, "Bu ne sürpriz."

Beni öpmek için uzanınca ben de onu öptüm ama aslında ağlamak istiyordum.

"Babam evde yok ama istersen verandada oturabiliriz."

"Bunu nasıl yapabiliyorsun?" diye sordum ansızın. "Nasıl hiçbir sorun yokmuş gibi davranabiliyorsun?"

"Sorun yokmuş gibi davranmıyorum Landon. Paltomu alayım da dışarıda oturup konuşalım, tamam mı?"

Cevap vermemi bekleyerek bana bakıp gülümsedi, sonunda başımı salladım, dudaklarımı sıkı sıkı birbirine bastırmıştım. Jamie elini uzatıp hafifçe koluma dokundu.

"Hemen geliyorum."

Sandalyelere doğru yürüyüp oturdum, az sonra Jamie göründü. Üşümemek için kalın bir palto giymiş, eldiven takmıştı, başında bir şapka vardı. Poyraz kesilmişti, hava hafta sonundaki kadar soğuk değildi. Yine de Jamie için fazla soğuktu.

"Bugün okula gelmedin," dedim.

Bakışlarını yere indirip başını salladı. "Evet."

"Artık hiç gelmeyecek misin?" Cevabı bilmeme rağmen Jamie'den duymak istiyordum.

"Hayır," dedi usulca, "gelmeyeceğim."

"Neden? Şimdiden o kadar hasta mısın?" Gözlerim dolmaya başladı, Jamie elini uzatıp elimi tuttu.

"Hayır. Aslında bugün kendimi çok iyi hissediyorum. Sadece sabahları babam ofise gidene kadar evde olmak istiyorum. Fırsatım varken onunla mümkün olduğunca çok vakit geçirmek istiyorum."

Aslında *ölmeden önce* demek istemişti ama dememişti. Midem bulanıyordu, cevap veremedim.

"Doktorlar ilk söylediğinde," diye devam etti Jamie, "mümkün olduğu kadar normal hayatıma devam etmemi tembihlediler. Bunun güçlenmeme yardımcı olacağını söylediler."

"Ortada normal bir şey yok ki," dedim acı acı.

"Biliyorum."

"Korkmuyor musun?"

Nedense *hayır* demesini, bir yetişkinin vereceği türden bilgece bir yanıt vermesini ya da Tanrı'nın planına aklımızın ermeyeceğini söylemesini bekliyordum.

Başını çevirdi. "Evet," dedi sonunda, "sürekli korku içindeyim."

"Öyleyse neden korkuyormuş gibi davranmıyorsun?"

"Davranıyorum. Ama yalnızken."

"Bana güvenmediğin için mi?"

"Hayır," dedi, "senin de korktuğunu bildiğim için."

Bir mucize olsun diye dua etmeye başladım.

Güya hep mucizeler oluyordu, gazetelerde mucizeler hakkında haberler okuyordum. Bir daha asla yürüyemeyeceği söylenen insanlar tekrar yürüyor ya da bütün ümitler kaybedilmişken bir kazadan kurtuluyorlardı. Ara sıra gezici bir vaiz Beaufort yakınlarında çadır kuruyor, herkes vaizin insanları nasıl iyileştirdiğini izlemeye gidiyordu. Ben de birkaç kez gitmiştim, bu şekilde iyileşmiş birini hiç görmediğimden iyileştirme dedikleri şeyin çoğunlukla sihirbazlıktan ibaret olduğunu düşünüyordum ama bazen açıklayamadığım şeyler de oluyordu. Şehrimizde fırıncılık yapan ihtiyar Sweeney, Birinci Dünya Savaşı'nda bir topçu birliğinde savaşmış, aylarca düşmanı bombardımana tuttukları için bir kulağı sağır olmuştu. Numara değildi, gerçekten hiçbir şey duymuyordu, küçükken bazen sağırlığından yararlanıp dükkânından tarçınlı tatlı aşırırdık. Vaiz hararetle dua ettikten sonra elini Sweeney'nin kafasının yan tarafına koymuştu. Sweeney öyle bir çığlık koparmıştı ki herkes oturduğu yerde havaya sıçramıştı. İhtiyar fırıncının yüzünde bir dehşet ifadesi vardı, gören vaizin kızgın maşayla dokunduğunu sanırdı. Sonra başını iki yana sallayıp etrafına bakınmış ve "Yine duyabiliyorum," demişti. Kendisi bile buna inanamamıştı. Sweeney oturduğu yere geri dönerken vaiz, "Tanrı her şeye kadirdir. Tanrı dualarımızı dinliyor," demişti.

O gece Jamie'nin Noel'de verdiği İncil'i açıp okumaya başladım. Pazar okulunda ve kilisede İncil'in tamamını okumuştuk ama dürüst olmak gerekirse sadece önemli yerleri hatırlıyordum, Tanrı'nın Yahudiler Mısır'dan çıksın diye yedi kez veba göndermesi, Yunus'un balina tarafından yutulması, İsa'nın suyun üstünde yürümesi ve Lazarus'u diriltmesi gibi. Başka önemli şeyler de vardı tabii. İncil'in hemen hemen her bölümünde Tanrı'nın olağanüstü bir şey yaptığını biliyordum ama hepsini öğrenmemiştim. Biz daha ziyade Yeni Ahit'in öğretilerini esas aldığımızdan Yeşu, Ruth ya da Yoel kitabı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. İlk gece Tekvin'i, ikinci gece Çıkış'ı okudum. Sonra da Levililer, Çölde Sayım ve Tesniye'yi. Özellikle bütün yasaların açıklandığı bazı bölümlerde yavaş ilerlesem de İncil'i elimden bırakamıyordum. İncil okumak tam olarak anlamadığım bir zorunluluk haline gelmişti.

Bir gece geç saatte nihayet Mezmurlar'a gelmiş ve hayli yorulmuştum ama bir şekilde aradığımın bu bölüm olduğunu da anlamıştım. Herkes yirmi üçüncü mezmuru duymuştur, şöyle başlar, "Tanrı benim çobanımdır, hiçbir eksiğim olmaz." Ama ben diğerlerini okumak istiyordum çünkü hiçbiri diğerlerinden daha önemli olmamalıydı. Bir saat sonra altı çizilmiş bir bölüme geldim, galiba Jamie çizmişti çünkü onun için önemli satırlara benziyordu. Şöyle diyordu:

Tanrım, tek dayanağım olan sana yakarıyorum! Kulak tıkama sesime, çünkü sessiz kalırsan, ölüm çukuruna inen ölülere dönerim. Seni yardıma çağırdığımda, ellerimi kutsal mabedine doğru açtığımda, kulak ver yakarışlarıma.

Mezmuru sonuna kadar okuyamadan gözlerimde yaşlarla İncil'i kapadım. Bu satırları benim için çizdiğini anlamıştım.

*

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim uyuşmuş gibi, gözlerimi odamdaki lambanın loş ışığına dikmiştim. Annemle birlikte yatağımda oturuyorduk. Ocağın sonlarıydı, bu hayatımın en zor ayı olmuştu ve şubatta her şeyin daha da kötüye gideceğini biliyordum.

"Senin için zor olduğunu biliyorum," diye mırıldandı annem, "ama yapabileceğin bir şey yok."

"Jamie'nin hasta olmasından bahsetmiyorum, o konuda yapabileceğim bir şey olmadığını biliyorum. Jamie ve benden bahsediyorum."

Annem şefkatle bana baktı. Jamie için endişeleniyordu ama benim için de endişeleniyordu. Devam ettim.

"Onunla konuşmak benim için çok zor. Ne zaman Jamie'ye baksam ona artık bakamayacağım o günü düşünüyorum. Okuldayken aklımda hep Jamie var, onu hemen görmek için sabırsızlanıyorum ama evine gittiğimde ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Kendini daha iyi hissetmesi için söyleyebileceğin bir şey var mı bilemiyorum."

"Öyleyse ne yapmalıyım?"

Annem üzgün gözlerle bana bakıp kolunu omzuma attı. "Onu gerçekten seviyorsun," dedi.

"Bütün kalbimle."

Annem hiç olmadığı kadar kederli görünüyordu. "Yüreğin sana ne yapmanı söylüyor?"

"Bilmiyorum."

"Belki de," dedi annem "kendini fazla zorladığın için duyamıyorsundur."

Ertesi gün pek fazla olmasa da Jamie'nin yanında daha rahattım. Oraya varmadan önce Jamie'yi üzecek bir şey söyle-

memeye, eskiden olduğu gibi konuşmaya karar vermiştim ve tam da öyle yaptım. Kanepeye oturup bazı arkadaşlarımdan ve onların yaptıklarından bahsettim, basketbol takımının başarısını anlattım. Hâlâ Kuzey Carolina Üniversitesinden cevap gelmediğini ama birkaç haftaya kadar haber almayı umduğumu söyledim. Mezun olmayı iple çektiğimden bahsettim. Sanki Jamie önümüzdeki hafta okula dönecekmiş gibi konuşsam da gergin göründüğümü biliyordum. Jamie gerekli yerlerde gülümseyip başını salladı, arada bir sorular sordu. Ama konuşmam bittiği zaman bence ikimiz de bunu bir daha yapmayacağımı biliyorduk. İkimize de iyi gelmemişti.

Kalbim de tam olarak aynı şeyi söylüyordu.

Bana yol göstermesi umuduyla tekrar İncil'e döndüm.

Birkaç gün sonra Jamie'ye, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Jamie o zamana kadar daha da kilo vermişti. Teni hafifften griye çalmaya, ellerindeki kemikler derisinin altından görünmeye başlamıştı. Yine morluklar gördüm. Jamie'lerin salonundaydık, dışarısı onun dayanamayacağı kadar soğuktu.

Tüm bunlara rağmen hâlâ güzel görünüyordu.

"İyiyim," dedi cesurca gülümseyerek. "Doktorlar ağrılarım için bir ilaç verdi, biraz faydası oldu."

Her gün Jamie'ye uğruyordum. Zaman hem yavaşlamış hem de hızlanmış gibi geliyordu.

"Sana bir şey getirmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim, böyle iyiyim."

Odaya bakındıktan sonra gözlerimi tekrar Jamie'ye çevirdim. "İncil'i okuyorum," dedim sonunda.

"Öyle mi?" Yüzü aydınlanınca bana oyunda gördüğüm meleği hatırlattı. Oyundan bu yana sadece altı hafta geçtiğine inanamıyordum.

"Bilmeni istedim."

"Bana söylemene sevindim."

"Dün gece Eyüp Kitabı'nı okudum," dedim, "Tanrı'nın inancını sınamak için Eyüp'e eziyet edişini."

Gülümsedi ve elini uzatıp koluma dokundu, eli yumuşacıktı. "Başka bir şey okumalısın. Orada Tanrı'nın merhametli olduğu zamanları anlatmıyor."

"Ona bunu neden yaptı?"

"Bilmiyorum."

"Kendini hiç Eyüp gibi hissettiğin oldu mu?"

Jamie gülümsedi, gözlerinde küçük bir parıltı oynaştı. "Bazen."

"Ama inancını kaybetmedin, değil mi?"

"Hayır." Kaybetmediğini biliyordum ama ben kaybediyordum galiba.

"İyileşebileceğini düşündüğün için mi?"

"Hayır," dedi Jamie, "elimde kalan tek şey bu olduğu için."

Sonra İncil'i birlikte okumaya başladık. Yapmam gerekenin bu olduğunu hissediyordum ama kalbim bana hâlâ yapabileceğim başka şeyler de olabileceğini söylüyordu.

Gece hiç uyumadım, bunu düşündüm.

İncil okuyarak bir şey üzerine odaklanmış oluyorduk, birden aramızdaki her şey iyiye gitmeye başladı, belki sürekli onu gücendirmekten korkmayı bıraktığım içindi. İncil okumaktan daha doğru ne olabilirdi ki? Gerçi İncil'i Jamie kadar iyi bilmiyordum ama yine de İncil okumamız bence hoşuna gidiyordu, bazen ben okurken elini dizime koyuyor, odayı dolduran sesimi dinliyordu.

Bazen de kanepede Jamie'nin yanına oturup İncil'e bakarken bir yandan da göz ucuyla Jamie'yi izliyordum, bir pasaja, mezmura ya da bir özlü sözle geldiğimizde bununla ilgili ne

düşündüğünü soruyordum. Jamie'nin her zaman bir cevabı oluyordu, ben de başımı sallayarak söyledikleri üzerine düşünüyordum. Bazen de Jamie bana ne düşündüğümü soruyordu, elimden geldiğince cevap vermeye çalışsam da bazen gerçekten düşünmek yerine öylesine bir cevap veriyordum ama Jamie hemen bunun farkına varıyordu. "Gerçekten bunu mu anladın?" diye soruyordu, ben de çenemi kaşıyarak tekrar düşünüp öyle cevap veriyordum. Bazen de Jamie konsantre olmamı engelliyordu, elini dizime koyduğu için dikkatimi okuduklarımıza veremiyordum.

Bir cuma akşamı Jamie'yi bize yemeğe getirdim. Annem yemekte bize katıldıktan sonra masadan kalktı ve yalnız kalalım diye çalışma odasında oturdu.

Jamie'yle oturmak güzeldi, onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum. Evden pek çıkmadığından bu onun için iyi bir fırsattı.

Hastalığını bana söylediğinden beri saçlarını topuz yapmaktan vazgeçmişti ve hâlâ onu ilk kez saçları açıkken gördüğüm kadar çekiciydi. Jamie vitrine bakarken -annemin içinde ışıklar yanan bir vitrini vardı- masanın üzerinden uzanıp elini tuttum.

"Bu akşam geldiğin için teşekkür ederim," dedim.

Jamie bana döndü. "Davet ettiğin için teşekkür ederim."

Bir an sustum. "Baban nasıl?"

Jamie içini çekti. "Pek iyi değil. Onun için çok endişeleniyorum."

"Seni çok seviyor, biliyorsun."

"Biliyorum."

"Ben de öyle," dedim, Jamie başını çevirdi. Bunu duymak onu yine korkutmuş gibiydi.

"Bize gelmeye devam edecek misin?" diye sordu. "Yani sonradan da, ben iyice..."

Elini sıktım, fazla sert değil, içtenliğimi göstermeye yetecek kadar.

"Gelmemi istediğin müddetçe geleceğim."

"Eğer istemiyorsan artık İncil okumak zorunda değiliz."

"Hayır," dedim usulca. "Bence okumalıyız."

Gülümsedi. "Sen iyi bir dostsun Landon. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

Elimi sıktı. Karşımda otururken göz alıcı görünüyordu.

"Seni seviyorum Jamie," dedim yeniden, bu kez korkmamıştı. Bakışlarımız birbiriyle buluştu, parıldamaya başlayan gözlerini seyrettim. İç çekip başını çevirdi, elini saçından geçirdikten sonra tekrar bana baktı. Elini öpüp gülümsedim.

"Ben de seni seviyorum," dedi sonunda fısıltıyla.

Duymak için dua ettiğim sözler bunlardı işte.

Jamie bana olan hislerinden Hegbert'e bahsetti mi bilmiyorum ama Hegbert'ün rutini hiç değişmediği için bundan şüpheliydim. Okuldan sonra onlara uğradığımda evden çıkmayı huy edinmişti ve bu böyle devam etti. Kapıyı çalıp Hegbert'ün Jamie'ye dışarı çıktığını ve birkaç saate kadar döneceğini söyleyişini dinlerdim. Jamie'nin hep "Tamam baba," dediğini duyar, sonra Hegbert'ün kapıyı açmasını beklerdim. Hegbert beni içeri aldıktan sonra antredeki dolabı açıp sessizce paltosunu ve şapkasını alırdı, paltosunun tüm düğmelerini ilikledikten sonra da çıkıp giderdi. Modası geçmiş, uzun ve siyah bir paltosu vardı, yüzyılın başında moda olan fermuarsız trençkotlara benziyordu. Hegbert, Jamie'yle birlikte İncil okumaya başladığımızı öğrendikten sonra bile benimle nadiren konuşuyordu.

Kendisi yokken evde olmamdan hoşlanmasa da buna izin veriyordu. Bunun kısmen Jamie'nin verandada oturup

üşütmesini istememesinden kaynaklandığını biliyordum ve tek alternatifi ben oradayken evde beklemesiydi. Ama galiba Hegbert'ün de yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve değişikliğin gerçek nedeni de buydu. Bana evde uymam gereken kurallardan hiç bahsetmedi, kalabileceğimi ilk söylediğinde onları gözlerinde görmüştüm. Sadece salona girmeme izin vardı, o kadar.

Kış sert geçmesine rağmen Jamie hâlâ iyi sayılırdı. Ocağın sonlarında dokuz gün süren aşırı soğuğun ardından üç gün yağmur yağdı. Jamie böyle havalarda evden çıkmak istemiyordu, yine de Hegbert gittikten sonra deniz havası alması için birkaç dakika verandada duruyorduk. Bunu her yapışımızda elimde olmadan Jamie için endişeleniyordum.

Biz İncil okurken günde en az üç kez kapı çalınıyordu. Her zaman yiyecek getiren ya da merhaba demek için uğrayan birileri oluyordu. Eric ve Margaret bile uğradı, buna müsaade edilmediği halde Jamie yine de onları içeri davet etti, salonda oturup biraz konuştuk, Eric de Margaret de Jamie'nin gözlerine bakamıyordu.

İkisi de gergindi, ancak bir süre sonra konuya girebildiler. Eric özür dilemeye geldiğini söyledi, onca insan içinde bunun neden Jamie'nin başına geldiğini anlayamıyordu. Ayrıca Jamie'ye bir şey getirmişti, masaya bir zarf bırakırken elleri titriyordu. Konuşurken tıkanıyor, daha önce hiç duymadığım bir içtenlikle konuşuyordu.

"Sen gördüğüm en yüce kalpli insansın," dedi Jamie'ye, sesi çatallandı, "Bunu anlayamamış olsam ve sana her zaman iyi davranmasam da hakkında ne düşündüğümü bilmeni istedim. Hayatımda hiçbir şey için bu kadar üzülmemiştim." Susup eliyle gözünü sildi. "Sen muhtemelen hayatta tanıyabileceğim en iyi insansın."

Eric gözyaşlarına engel olmaya çalışıp burnunu çekerken Margaret çoktan kendini koyuvermişti, kanepede oturmuş ağlıyor, konuşamıyordu. Eric sözlerini bitirdiğinde Jamie yanaklarındaki yaşları kuruladı, yavaşça ayağa kalkıp gülümseyerek kollarını açtı, bu ancak bağışladığının işareti olabilirdi. Eric canı gönülden Jamie'ye sarıldı, sonunda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, Jamie bir şeyler mırıldanarak onun saçlarını okşuyordu. Eric artık ağlayamayacak kadar bitkin düşene dek sarılmaya devam ettiler.

Şimdi sıra Margaret'teydi, aynı sahne bir kez de Margaret'le yaşandı.

Eric ve Margaret giderlerken paltolarını giyip Jamie'ye bir kez daha baktılar, sanki onu sonsuza dek hatırlamak ister gibiydiler. Jamie'yi o anki haliyle hatırlamak istediklerinden şüphem yoktu. Benim için Jamie çok güzeldi, onların da benim gibi düşündüklerini biliyordum.

"Cesaretini yitirme," dedi Eric kapıdan çıkarken. "Senin için dua edeceğim, herkes edecek." Sonra bana baktı, elini uzatıp hafifçe omzuma vurdu. "Sen de," dedi, gözleri kıpkırmızıydı. Arkalarından bakarken ikisiyle de hiç bu kadar gurur duymadığımı hissettim.

Onlar gittikten sonra zarfı açıp Eric'in ne yaptığını öğrendik. Bize hiç haber vermeden yetimhane için dört yüz dolar toplamıştı.

Mucizeyi bekledim.

Gelmedi.

Şubatın başlarında Jamie'nin ağrıları arttığı için aldığı ilaçların dozu da artırıldı. Yüksek doz Jamie'yi sersemletiyordu, iki kez banyoya giderken düştü, birinde başını lavaboya çarptı. Bunun üzerine doktorların dozu azaltmaları için ısrar etti,

doktorlar istemeye istemeye dediğini yaptılar. Normal şekilde yürüyebiliyordu ama yürürken çok ağrısı oluyordu, bazen kolunu kaldırırken bile yüzünü buruşturuyordu. Lösemi bir kan hastalığı, insanın damarlarını sarıyordu. Kalbi attığı müddetçe hastalıktan kurtuluşu yoktu.

Ama hastalık vücudunun geri kalanını da zayıflatıyordu, kaslarına saldırıyor, en basit işleri bile zorlaştırıyordu. Şubatın ilk haftası Jamie iki buçuk kilo verdi, çok geçmeden kısa mesafeler dışında yürümekte zorlanmaya başladı. Ağrıları artınca bu kısa mesafeleri de yürüyemez oldu. Acı çekmek yerine sersemliği tercih edip tekrar ilaçlara döndü.

Hâlâ İncil okuyorduk.

Jamie'yi ne zaman ziyaret etsem kanepede çoktan İncil'i açmış oluyordu ve artık onu oraya babasının taşımaya başladığını anlamıştım. Bana bu konuda hiçbir şey söylemese de ikimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyorduk.

Zamanım azalıyordu ve kalbim bana hâlâ bundan fazlasını yapabileceğimi söylüyordu.

Şubatın on dördünde, sevgililer gününde, Jamie, Korintliler'den kendisi için anlamı büyük olan bir pasaj okudu. Eğer imkânı olursa bu pasajı düğününde okumak istediğini söyledi. Pasaj şöyleydi:

Sevgi her zaman sabırlı ve şefkatlidir. Asla kıskançlık etmez. Asla övünmez, böbürlenmez. Sevgi hoyratlık etmez, kendi çıkarının peşine düşmez. Öfkelenmez, kin tutmaz. Sevgi başka insanların günahlarına sevinmez, sadece hakikatten haz alır. Sevgi hoş görmeye, güvenmeye, umut etmeye ve yoluna ne çıkarsa katlanmaya her zaman hazırdır.

Jamie bu tanımın ta kendisiydi.

Üç gün sonra hava hafifçe ısındığında ona harika bir şey gösterdim, daha önce hiç görmediğini düşündüğüm bir şey, görmek isteyeceğini sandığım bir şey.

Kuzey Carolina'nın doğusu ülkenin çok güzel ve özel bir yeridir, havası ılımandır ve çoğunlukla harika bir coğrafyaya sahiptir. Bu özellikler en çok da kıyıya ve büyüdüğümüz yere yakın bir ada olan Bogue Banks'te belirgindir. Kırk kilometre uzunluğunda ve hemen hemen bir buçuk kilometre genişliğindeki bu ada doğudan batıya uzanır, kıyıdan yaklaşık bir kilometre uzaktadır. Orada yaşayanlar yılın her günü harikulade gündoğumu ve günbatımlarına tanıklık ederler, güneş Atlantik Okyanusu'ndan doğup yine okyanusta batar.

Jamie iyice sarınıp sarmalanmıştı, Iron Streamer Rıhtımı'nda, bu mükemmel güney akşamının günbatımında yanımda duruyordu. Elimle uzağı işaret edip beklemesini söyledim. Her solukta ağzımızdan çıkan buharları görebiliyordum, benim her soluğuma karşılık Jamie iki kez soluyordu. Rıhtımda benim desteğimle ayakta durabiliyordu -sonbaharda dökülen yapraklardan da hafifti sanki- ama buna değeceğini biliyordum.

Kraterlerle dolu akkor halindeki ay, denizin üstünden yükselmeye başladığında yavaş yavaş kararan sulara düşürdüğü ışık prizması birbirinden güzel binlerce parçaya ayrılıyordu. Aynı anda güneş tam ters istikamette ufukla buluşuyor, gökyüzünü kızıl, turuncu ve sarı renklere boyuyordu; sanki cennet ansızın kapılarını açıp kutsal sınırları içindeki bütün güzelliğini dışarı salmıştı. Okyanus değişen gökyüzüyle birlikte altın ve gümüşe boyanıyor, sular değişen ışıklarla hafif hafif dalgalanıp parıldıyordu, zamanın başlangıcı kadar ihtişamlı bir görüntüydü. Güneş göz alabildiğine parlayarak alçalmaya devam ediyordu, sonunda dalgaların altında usul

usul gözden kayboldu. Ay yavaşça yükselmeyi sürdürürken sarının binlerce farklı tonundan geçerek giderek solgunlaştı ve sonunda yıldızların rengini aldı.

Jamie tüm bunları sessizlik içinde izliyordu, kolumu sıkıca bedenine dolamıştım, solukları zayıf ve kesik kesikti. Sonunda gökyüzü kararırken ve uzak güney göklerinde ilk ışıklar göz kırpmaya başlarken onu kollarıma aldım. Önce yanaklarından usulca öptüm, sonra da dudaklarından.

"İşte sana olan hislerim de aynı böyle."

Bir hafta sonra Jamie'nin hastane ziyaretleri sıklaştı, yine de Jamie geceyi hastanede geçirmemekte diretiyordu. "Evde ölmek istiyorum," diyordu. Jamie için yapacak bir şeyleri olmadığından doktorlar onun isteklerini çaresiz kabul ediyorlardı.

En azından şimdilik.

"Son bir kaç ayda yaşadıklarımızı düşündüm," dedim Jamie'ye.

Salonda oturuyor, el ele İncil okuyorduk. Jamie'nin yüzü gitgide inceliyordu, saçları canlılığını kaybetmeye başlamıştı. Ama gözleri, o açık mavi gözleri, hâlâ her zamanki kadar güzeldi.

Onun kadar güzel birini gördüğümü hiç sanmıyorum.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi.

"Bayan Garber'ın ilk dersinden beri oyunda yer almayı kabul edeceğimi biliyordun, değil mi? Bana bakıp gülümsediğinde biliyordun."

Başını salladı. "Evet."

"Ve seni baloya davet ettiğimde, âşık olmayacağıma dair söz vermemi istemiştin, ama yine de sana âşık olacağımı biliyordun, değil mi?"

Gözlerinde haşarı bir parıltı belirti. "Evet."

"Nereden biliyordun peki?"

Cevap vermeden omuz silkti, bir süre hiç konuşmadan oturup pencerelere vuran yağmuru izledik.

"Senin için dua ettiğimi söylediğimde," dedi sonunda, "neden bahsettiğimi sanıyordun?"

Jamie'nin hastalığı gittikçe ilerliyordu, mart yaklaşırken hastalığın seyri iyice hızlandı. Artık ağrıları için daha fazla ilaç alıyor, yediklerini midesinde tutmakta zorlanıyordu. Zayıflıyordu ve istemese de görünüşe göre hastanede kalması gerekecekti.

Tüm bunları değiştiren annemle babam oldu.

Kongre tatile girmediği halde babam Washington'dan apar topar eve dönmüştü. Anlaşılan annem onu arayıp ya hemen eve gelmesini ya da sonsuza kadar Washington'da kalmasını söylemişti.

Annem olan biteni babama anlattığında babam, Hegbert'ün onun yardımını asla kabul etmeyeceğini söylemişti, yaralar fazla derindi, her şey için çok geçti.

"Bu senin ailenle, Peder Sullivan'la ya da geçmişte olan bitenlerle ilgili değil," demişti annem babamın cevabını kabul etmeyerek. "Bu yardımımıza ihtiyaç duyan küçük bir kıza âşık olan oğlunla ilgili. Sen de ona yardım etmenin bir yolunu bulacaksın."

Babamın Hegbert'e ne dediğini ya da ne sözler vermek zorunda kaldığını ya da her şeyin kaça patladığını bilmiyorum. Tek bildiğim Jamie'nin çok geçmeden ihtiyacı olan ilaçları sağlayan pahalı ekipmanla kuşatıldığı, tam zamanlı iki hemşire tarafından gözetim altına alındığı ve günde birkaç kez doktor kontrolünden geçmeye başladığıydı.

Jamie evde kalabilecekti.

O gece hayatımda ilk kez babamın omzunda ağladım.

"Pişmanlık duyduğun şeyler var mı?" diye sordum Jamie'ye. Jamie yatağında, örtülerin altındaydı, koluna takılı bir borudan damarlarına gereksinim duyduğu ilaç akıyordu. Yüzü solgundu, vücudu kuş kadar kalmıştı. Güçlükle ve ancak birinin yardımıyla yürüyebiliyordu.

"Hepimizin pişmanlıkları vardır Landon," dedi, "ama benim harika bir hayatım oldu."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" diye bağırdım, çektiğim acıyı saklayamamıştım. "Başına gelenlerden sonra?"

Jamie güçsüzce elimi sıkıp şefkatle gülümsedi.

"Daha iyi olabilirdi," diye itiraf etti etrafına bakınarak.

Gözümdeki yaşlara rağmen güldüm, hemen ardından da güldüğüm için kendimi suçlu hissettim. Ona destek olmak için oradaydım, oysa o bana destek oluyordu. Jamie sözlerini sürdürdü. "Ama bunun haricinde mutlu yaşadım Landon. Gerçekten mutluydum. Bana Tanrı'yı öğreten özel bir babam oldu. Geçmişi düşününce istesem de insanlara bundan daha fazla yardım edemeyeceğimi görüyorum." Susup gözlerime baktı. "Âşık bile oldum ve aşkıma karşılık buldum."

Elini öpüp yanağıma götürdüm.

"Bu adil değil," dedim.

Jamie cevap vermedi.

"Hâlâ korkuyor musun?" diye sordum.

"Evet."

"Ben de korkuyorum."

"Biliyorum. Ve üzgünüm."

"Ne yapabilirim?" dedim çaresizlik içinde. "Artık ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Bana İncil okur musun?"

Başımı salladım ama gözyaşlarına boğulmadan bir sayfa bile okuyabilir miydim bilmiyordum.

Lütfen Tanrım, bana ne yapmam gerektiğini söyle!

"Anne?"

"Evet?"

Çalışma odasındaki kanepede, ateşin karşısında oturuyorduk. O gün ben İncil okurken Jamie uyuyakalınca dinlenmesi gerektiğini bildiğimden usulca odasından çıkmıştım. Ama çıkmadan önce Jamie'yi yanağından usulca öpmüştüm. Bunda bir kötülük yoktu ama tam ben Jamie'yi öperken Hegbert içeri girmişti, çelişkili duygular içinde olduğu gözlerinden okunuyordu. Kızını sevdiğimi biliyordu ama aynı zamanda hiç dile getirilmeyen bir kural da olsa evin kurallarından birini çiğnemiştim. Jamie hasta olmasaydı Hegbert kesinlikle beni bir daha eve almazdı. Aceleyle odadan çıkıp gitmiştim.

Hegbert'ü suçlayamazdım. Jamie'yle vakit geçirmenin Hegbert'ün tavırlarından alınmam için gerekli enerjiyi tükettiğini fark ettim. Jamie bu son birkaç ayda bana bir şey öğrettiyse bu da insanları davranışlarına göre yargılamam gerektiğiydi, düşüncelerine ya da amaçlarına göre değil. Hegbert'ün ertesi gün eve girmeme izin vereceğini biliyordum. Kanepede annemin yanında otururken düşündüklerim bunlardı.

"Sence hayatta bir amacımız var mı?" diye sordum.

İlk kez anneme böyle bir soru soruyordum ama normal koşullar altında değildik.

"Sorunu anladığımdan emin değilim," dedi annem kaşlarını çatarak.

"Yani, ne yapman gerektiğini nereden biliyorsun?"

"Bu Jamie'yle geçirdiğin zamanla mı ilgili?"

Başımı salladım ama kafam hâlâ karışıktı. "Sayılır. Doğru olanı yaptığımı biliyorum ama... bir şey eksik. Jamie'yle vakit geçiriyorum, konuşuyoruz, İncil okuyoruz ama..."

Sustum, düşüncelerimi benim yerime annem tamamladı.

"Daha fazlasını yapman gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım.

"Yapabileceğin başka bir şey olduğundan emin değilim tatlım," dedi annem yumuşak bir sesle.

"Öyleyse neden böyle hissediyorum?"

Annem hafifçe bana yaklaştı, birlikte alevleri seyrettik.

"Galiba korktuğun ve çaresiz hissettiğin için, ayrıca bir şeyler yapmaya çabaladığın halde durum gitgide zorlaşmaya devam ediyor, ikiniz için de. Ve çabaladıkça durum daha da umutsuz görünüyor."

"Böyle hissetmemek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Annem beni kendine çekip sarıldı. "Hayır," dedi usulca, "yok."

Ertesi gün Jamie yataktan çıkamadı. Artık yardımla bile yürüyemeyecek kadar halsizdi, odasında İncil okuduk.

Birkaç dakika içinde uyuyakaldı.

Bir hafta daha geçti, Jamie gitgide kötülüyor, vücudu güçsüzleşiyordu. Yataktan kalkamıyordu, daha da ufak tefek görünüyordu, sanki yeniden küçük bir kız olmuştu.

"Jamie," dedim, "senin için ne yapabilirim?"

Jamie, benim tatlı Jamie'm, artık ben onunla konuşurken bile uykuya dalıyor ve saatlerce uyuyordu. Sesime tepki vermedi, bitkin halde hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

Yatağın yanına oturup uzun süre Jamie'yi seyrettim ve onu ne kadar çok sevdiğimi düşündüm. Elini tutup kalbime götü-

rürken kemikli parmaklarını hissettim. O anda içimden ağlamak geldi, Jamie'nin elini bırakıp başımı pencereye çevirdim.

Neden benim dünyam böyle paramparça olmuştu? Neden bu Jamie gibi birinin başına gelmişti? Bu olanlarda büyük bir ders mi vardı? Jamie'nin dediği gibi bütün bunlar Tanrı'nın planı mıydı? Jamie'ye âşık olmamı Tanrı mı istemişti? Yoksa ben kendi irademle mi âşık olmuştum? Jamie uyudukça varlığını yanımda daha çok hissediyordum ama bu sorulara bir türlü cevap bulamıyordum.

Sabah yağmurunun son damlaları yere düşüyordu. Kasvetli bir gün olmuştu ama şimdi güneş bulutların arasından kendini gösteriyordu. Serin ilkbahar havasında doğanın uyanışının ilk işaretlerini görüyordum. Ağaçlar tomurcuğa durmuştu, yapraklar kendilerini bir yaz mevsimine daha açmak için doğru ânı bekliyorlardı.

Yatağın yanındaki komodinin üstünde Jamie'nin sevdiği eşyalar duruyordu. Babasının fotoğrafları da vardı, fotoğraflardan birinde Hegbert kucağında küçük Jamie'yle poz vermişti, diğeri Jamie'nin anaokuluna başladığı gün okulun önünde çekilmişti; yetimhanedeki çocukların gönderdiği kartlar da komodinin üstündeydi. İçimi çekerek en üstteki kartı alıp açtım.

Boya kalemiyle şunlar yazılmıştı:

Lütfen yakında iyileş. Seni özledim.

Yazının altında Lydia'nın, Noel arifesinde Jamie'nin kucağında uyuyakalan kızın adı vardı. İkinci kart da aynı duyguları ifade ediyordu ama esas dikkatimi çeken şey Roger adındaki çocuğun çizdiği resimdi. Gökkuşağının üzerinde uçan bir kuş çizmişti.

Boğazım tıkanarak kartı kapattım. Daha fazla bakmaya dayanamayacaktım, kartları yerine koyarken su bardağının ya-

nında bir gazete küpürü fark ettim. Küpürü aldığımda bunun sahne aldığımız günün ardından pazar gazetesinde basılmış, oyunla ilgili bir makale olduğunu gördüm. Yazının üstünde Jamie'yle o güne dek çekilmiş tek fotoğrafımız yer alıyordu.

Sanki üstünden çok uzun zaman geçmişti. Küpürü yüzüme yaklaştırdım. Fotoğrafa bakarken o akşam Jamie'yi gördüğümde hissettiklerimi hatırladım. Fotoğraftaki Jamie'ye dikkatle bakarak onu nelerin beklediğini bilip bilmediğini anlamaya çalıştım. Bildiğini biliyordum, ama o geceki yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. Sadece etrafına saçtığı mutluluğu görüyordum. İçimi çekip küpürü yerine bıraktım.

İncil hâlâ bıraktığım yerde açık duruyordu, Jamie uyumasına rağmen biraz daha okuma ihtiyacı hissettim. Sonunda başka bir bölüme geldim. Şöyle yazıyordu:

Bunu buyruk olarak söylemiyorum, sadece sevginizin samimiyetini diğerlerinin içtenliğiyle karşılaştırarak sınamak istiyorum.

Bunları okuyunca yine boğazım tıkandı, tam ağlamak üzereydim ki birden okuduklarımın ne anlama geldiği kafama dank etti.

Tanrı sonunda bana cevap vermişti ve birden ne yapmam gerektiğini anlamıştım.

Arabayla gitsem kiliseye o kadar çabuk varamazdım. Bütün kestirmelere saparak, insanların bahçelerinden geçerek, çitlerden atlayarak ve bir defalığına birinin garajından girip yan kapısından çıkarak koştum. Büyürken şehir hakkında öğrendiğim ne varsa şimdi işime yarıyordu ve hiçbir zaman iyi bir atlet olmasam da o gün beni durdurmak mümkün değildi, yapmam gereken şeyi anlamış olmanın getirdiği güçle koşuyordum.

Kiliseye vardığımda nasıl göründüğüm umurumda değildi çünkü Hegbert'ün de bunu umursayacağını sanmıyordum.

Nihayet kiliseye girdiğimde yavaşlayıp yürümeye başladım, Hegbert'ün arka taraftaki ofisine giderken bir taraftan da soluklanmaya çalışıyordum.

Hegbert beni görünce kafasını kaldırdı, neden orada olduğunu anladım. Beni içeri davet etmeden başını öte yana çevirip tekrar pencereden bakmaya başladı. Evde Jamie'nin hastalığı yüzünden saplantı derecesinde temizlik yaparak kendini oyalıyordu. Oysa burada kâğıtlar masaya yayılmış, kitaplar haftalardır onlarla ilgilenen olmamış gibi odaya saçılmıştı. Bu odanın Hegbert'ün Jamie'yi düşünme yeri olduğunu, gelip burada ağladığını biliyordum.

"Peder?" dedim usulca.

Cevap vermedi ama ben yine de içeri girdim.

"Yalnız kalmak istiyorum," diye homurdandı.

İhtiyar ve bitkin görünüyordu, Davut'un Mezmurlarındaki Yahudiler kadar yorgundu. Yüzü süzülmüştü, saçları aralık ayından bu yana daha da seyrelmişti. Jamie'nin yanında benden de çok neşeli davranmak zorunda kalmış olmalıydı, bunun stresiyle de iyice yıpranmıştı.

Doğru masasına gittim, Hegbert tekrar pencereye dönmeden önce bana bir göz attı.

"Lütfen," dedi. Sesi bozguna uğramış gibiydi, sanki bana karşı koyacak güçten yoksundu.

"Sizinle konuşmak istiyorum," dedim ciddi bir sesle. "Çok önemli olmasa bunu sizden istemezdim."

Hegbert içini çekti, Noel arifesinde Jamie'yi dışarı çıkarmak için izin almaya geldiğim zaman oturduğum sandalyeye oturdum. Kafamdakileri anlatırken Hegbert beni dinledi.

Sözümü bitirdiğimde bana doğru döndü. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama neyse ki hayır demedi. Parmaklarıyla gözlerini silip yüzünü pencereye çevirdi.

Onun bile konuşamayacak kadar şok olduğunu düşünüyordum.

Yine koştum, yine yorulup usanmadım, amacım bana gereken kuvveti veriyordu. Jamie'nin evine vardığımda kapıyı çalmadan içeri daldım, Jamie'nin odasındaki hemşire çıkardığım patırtıyı duyunca dışarı çıktı. Bir şey söylemesine fırsat vermeden atıldım.

"Uyanık mı?" diye sordum, hem çok sevinçli hem de dehşete kapılmış haldeydim. "Evet," dedi hemşire temkinli bir tavırla. "Uyanınca nereye gittiğinizi sordu."

Saç baş dağınık halim için özür dileyip teşekkür ettim, sonra da bizi yalnız bırakmasını rica ettim. Jamie'nin odasına girdim, kapıyı biraz kapadım. Jamie solgundu, çok solgundu ama gülümseyişinden hâlâ savaştığını anladım.

"Merhaba Landon," dedi, sesi cılız çıkıyordu, "geri geldiğin için teşekkür ederim."

Bir sandalye çekip yanına oturdum, elini elime aldım. Onu öyle yatarken görmek içimde bir şeylerin sıkışmasına sebep oluyordu, ağlamak istiyordum.

"Zaten buradaydım ama uyuyordun," dedim.

"Biliyorum... Üzgünüm. Artık elimde olmadan uyuyakalıyorum."

"Sorun değil, gerçekten."

Jamie'nin hafifçe yukarı kaldırdığı elini öptüm, sonra eğilip yanağından da öptüm.

"Beni seviyor musun?" diye sordum.

Gülümsedi. "Evet."

"Mutlu olmamı istiyor musun?" Bunu sorarken kalbim deli gibi atmaya başladı.

"Elbette istiyorum."

"Öyleyse benim için bir şey yapar mısın?"

Jamie başını çevirdi, yüzünde kederli bir ifade vardı."Elimden gelir mi bilmiyorum," dedi.

"Elinden gelirse yapar mısın?"

O anda hissettiklerimi tam olarak tarif etmem mümkün değil. Aşk, öfke, keder, umut ve korku birbirine geçmiş, gerginliğimle birleşip hepsi daha da keskinleşmişti. Jamie merakla bana baktı, soluğum kesilecek gibiydi. Birden şimdiye kadar kimseye bu denli güçlü duygular beslemediğimi anladım. Jamie'nin gözlerine bakarken bunun farkına varmak milyonuncu defa tüm bunların geçmesini istememe sebep oldu. İmkânı olsa kendi ömrümü ona verirdim. Ona düşüncelerimi anlatmak istedim ama sesini duyunca içimdeki duygular birden susuverdi.

"Evet," dedi sonunda, sesi zayıf olsa da umut vericiydi. "Yaparım."

Sonunda kendimi toparlayıp onu bir daha öptüm, sonra elimi yüzüne götürdüm, parmaklarımı hafifçe yanağında gezdirdim. Teninin yumuşaklığına, güzel bakışlarına hayret ettim. O anda bile mükemmel görünüyordu.

Boğazım yine tıkanmaya başladı ama dediğim gibi artık ne yapmam gerektiğini biliyordum. Madem onu iyileştirmek için elimden bir şey gelmeyeceğini kabullenmek zorundaydım, ben de ona çok istediği bir şey verecektim.

Kalbimin bana söyleyip durduğu buydu işte.

O zaman anladım ki Jamie bana aradığım cevabı, kalbimin bulmak istediği o cevabı zaten vermişti. Bay Jenkins'in ofisinin önünde otururken söylemişti, oyunu yetimhanede oynamak istediğimizi Bay Jenkins'e söylediğimiz akşam.

Hafifçe gülümsedim, Jamie gülümsememe karşılık yavaşça elimi sıktı, sanki yapacağım şeyin doğruluğuna güvendiğini

gösterir gibiydi. Cesaret bularak öne eğilip derin bir nefes aldım. Nefesimi salarken ağzımdan şunlar döküldü.

"Benimle evlenir misin?"

13. Bölüm

On yedi yaşındayken hayatım ebediyen değişti.

Kırk yıl sonra Beaufort sokaklarında yürüyüp o yılı düşünürken her şeyi yeniden yaşıyormuşum gibi tüm açıklığıyla hatırlıyorum.

Soluğum kesilerek sorduğum soruya Jamie'nin evet dediğini ve birlikte nasıl ağlamaya başladığımızı hatırlıyorum. Hegbert'le ve ailemle konuşmamı, onlara yapmam gerekeni açıklayışımı hatırlıyorum. Üçü de bunu sadece Jamie için yaptığımı sanıp beni vazgeçirmeye çalıştı, özellikle de Jamie'nin evet dediğini öğrendikleri zaman. Anlamadıkları ve onlara açıklamaya çalıştığım şey bunu kendim için yapmam gerektiğiydi.

Jamie'ye âşıktım, o kadar âşıktım ki hasta olması umurumda değildi. Uzun süre birlikte olamayacağımız gerçeği de umurumda değildi. Bunların benim için hiçbir önemi yoktu. Tek önemsediğim kalbimin doğru olduğunu söylediği şeyi yapmaktı. Tanrı'nın benimle ilk kez doğrudan konuştuğunu düşünüyordum ve kesinlikle ona karşı gelmeyecektim.

Bazılarınızın bunu Jamie'ye acıdığım için yapıp yapmadığımı merak ettiğini biliyorum. Biraz daha alaycı olanlarınız zaten yakında öleceği için çok zahmete girmeyeceğimi düşü-

nerek yaptığımdan bile şüphelenebilirler. Her iki sorunun cevabı da hayır. Gelecekte ne olursa olsun Jamie Sullivan'la yine evlenirdim. Eğer dua ettiğim mucize ansızın gerçekleşseydi de Jamie Sullivan'la evlenirdim. Bunu evlenme teklif ettiğim an biliyordum, bugün de biliyorum.

Jamie sadece âşık olduğum kadın değildi. O yıl Jamie bana bugün olduğum adam haline gelmem için çok yardım etti. Kararlılıkla başka insanlara yardım etmenin ne kadar önemli olduğunu gösterdi, sabrı ve şefkatiyle hayatın gerçek anlamını gösterdi. Hastalığında bile yitirmediği neşesi ve iyimserliği hayatımda gördüğüm en hayranlık uyandırıcı şeydi.

Baptist kilisesinde Hegbert tarafından evlendirildik, babam sağdıcım olarak yanımda duruyordu. Jamie işte bunu da başarmıştı. Güneyde evlenirken babanızın yanınızda durması bir gelenektir ama benim için Jamie hayatıma girene kadar bu geleneğin pek bir anlamı yoktu. Jamie babamla beni tekrar bir araya getirmiş, hatta ailelerimiz arasındaki yaraların bazılarını bile iyileştirmişti. Jamie ve benim için yaptıklarından sonra babama her zaman güvenebileceğimi anladım, yıllar geçtikçe babamla aramızdaki bağ gittikçe güçlendi ve babamın ölümüne kadar da böyle devam etti.

Jamie ayrıca bana bağışlamanın değerini ve insanları değiştirmekteki gücünü gösterdi. Bunu Eric ve Margaret'in Jamie'lere geldiği gün anladım. Jamie kin tutmuyordu. Jamie tıpkı İncil'in öğrettiği gibi bir hayat yaşıyordu.

Jamie sadece Tom Thornton'ı kurtaran melek değildi, hepimizi kurtaran bir melekti.

Kilise tam Jamie'nin istediği gibi tıklım tıklım doluydu. 12 Mart 1959'daki düğünümüzde içeride iki yüzden fazla davetli vardı, daha da fazlası dışarıda bekliyordu. Kısa süre içinde

evlendiğimiz için hazırlık yapmaya vakit olmamıştı, insanlar sadece çıkıp gelerek bize olan desteklerini gösterip günü olabildiğince özel hale getirdiler. Tanıdığım herkes oradaydı; Bayan Garber, Eric, Margaret, Eddie, Sally, Carey, Angela, hatta Lew ve büyükannesi. Ve giriş müziği başladığında gözleri kuru kalan tek bir kişi bile yoktu. Jamie halsizliğine ve iki haftadır yataktan çıkmamış olmasına rağmen babasıyla kilise koridorunda yürümek için ısrar etti. "Bu benim için çok önemli Landon," dedi. "Bu benim hayallerimin bir parçası, unuttun mu?" Bunun imkânsız olduğunu düşünmeme rağmen başımı salladım. Yürüyebileceğine olan inancına hayret ediyordum.

Jamie'nin tiyatro oyununda giydiği elbiseyi giymeyi planladığını biliyordum. Bu kadar kısa sürede bulabildiğimiz tek beyaz elbise oydu, gerçi elbisenin artık ona bol geleceğinin de farkındaydım. Jamie'nin elbisenin içinde nasıl görüneceğini merak ederek kalabalığın önünde dikilirken babam elini omzuma koydu.

"Seninle gurur duyuyorum evlat."

Başımı salladım. "Ben de seninle gurur duyuyorum baba."

Bunu babama ilk kez söylemiştim.

Annem ön sıradaydı, düğün marşı çalmaya başladığında mendiliyle gözlerini kuruluyordu. Kapılar açılınca tekerlekli sandalyesindeki Jamie'yi gördüm, yanında bir hemşire vardı. Jamie sahip olduğu tüm kuvveti kullanarak babasının da yardımıyla sarsakça ayağa kalktı. Sonra Hegbert ve Jamie yavaş yavaş koridorda yürümeye başladı, kilisedeki herkes sessizce ve hayretle onları izliyordu. Koridorun yarısına geldiklerinde Jamie yorulmuş gibiydi, biraz soluklanması için durdular. Jamie gözlerini kapadı, bir an devam edemeyeceğini sandım. Ancak on saniye kadar geçmesine rağmen bana çok daha

uzun gelmişti, sonunda Jamie hafifçe başını salladı. Bunun üzerine tekrar yürümeye başladılar, içimin gururla dolduğunu hissettim.

O anda bunların bir insanın hayatta atmak zorunda kaldığı en zor adımlar olduğunu düşündüm.

Her bakımdan unutulmaz adımlar.

Jamie ve babası bana doğru yürürken hemşire tekerlekli sandalyeyi önden getirmişti. Jamie sonunda yanıma vardığında neşeli haykırışlar duyuldu, herkes alkışlamaya başlamıştı. Hemşire tekerlekli sandalyeyi yaklaştırdı, Jamie tekrar oturdu, iyice bitap düşmüştü. Onunla aynı seviyeye gelmek için gülümseyerek dizlerimin üstüne çöktüm. Babam da aynı şeyi yaptı.

Hegbert, Jamie'yi yanağından öptükten sonra töreni başlatmak için İncil'ini getirtti. Şimdi görevini yapıyordu, Jamie'nin babası rolünden çıkmış, duygularını kontrol altında tutabileceği, daha uzak bir göreve soyunmuştu. Yine de karşımızda dururken bocaladığını görebiliyordum. Gözlüğünü burnunun üstüne yerleştirip İncil'i açtıktan sonra Jamie ve bana baktı. Tepemizde dikilirken bu kadar alçakta kalacağımızı tahmin etmemişti sanırım. Bir an ne yapacağını bilemeden önümüzde durduktan sonra hiç beklenmedik şekilde o da diz çökmeye karar verdi. Jamie gülümseyerek babasının boştaki elini tuttu, sonra da benim elimi eline alıp hepimizi birleştirdi.

Hegbert geleneğe uygun biçimde törene başladı, sonra İncil'den Jamie'nin bana daha önce gösterdiği pasajları okumaya başladı. Jamie'nin ne kadar halsiz olduğunu bildiği için hemen yemin faslına geçecek sanıyordum ama Hegbert beni bir kez daha şaşırttı. Jamie ve bana, sonra da kilisedeki kalabalığa baktı, sonra tekrar bize döndü, sanki doğru sözleri arıyor gibiydi.

Hafifçe öksürerek boğazını temizledi, herkesin duyabilmesi için sesini yükseltti. Sonra şunları söyledi:

"Bir baba olarak kızımı vermem gerekiyor ama bunu yapabileceğimden emin değilim."

Herkes suspus oldu, Hegbert bana sabırlı olmamı söylercesine başını salladı. Jamie destek olmak için elimi sıktı.

"Jamie'yi vermek benim için kalbimi vermekten farksız. Ama Jamie'nin bana verdiği mutluluğu bir başkasıyla paylaşabilirim. Tanrı'nın inayeti sizinle olsun."

Sonra İncil'i bir kenara bıraktı. Elini bana uzattı, ben Hegbert'ün elini tutunca daire tamamlanmış oldu.

Hegbert bize evlilik yemini ettirdi. Babam annemle birlikte seçtiğimiz yüzüğü bana uzattı, Jamie de bana bir yüzük verdi. Yüzükleri parmaklarımıza geçirdik. Bu esnada Hegbert bizi izliyordu, sonunda hazır olduğumuzda bizi karı koca ilan etti. Jamie'yi nazikçe öptüğümde annem ağlamaya başladı, Jamie'nin elini avucuma aldım. Tanrı'nın ve herkesin huzurunda hastalıkta ve sağlıkta onun yanında olacağıma yemin etmiştim ve hayatımda kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Bu hayatımın en harika ânıydı.

Üstünden kırk yıl geçmesine rağmen o güne dair her şeyi hatırlıyorum. Şimdi daha yaşlı ve daha mantıklı olabilirim, o zamandan sonra başka bir hayat sürmüş olabilirim ama biliyorum ki zamanım dolduğunda aklımdan en son geçenler o güne ait görüntüler olacak. Jamie'yi hâlâ seviyorum, yüzüğümü hiç çıkarmadım. Bunca yıl içinde hiç yüzüğümü çıkarma isteği duymadım.

Derin derin nefes alıp taze ilkbahar havasını içime çekiyorum. Beaufort ve ben değiştik ama hava hiç değişmedi. Hâlâ

çocukluğumdaki hava, hâlâ on yedi yaşımdaki hava, sonunda nefesimi saldığımda yine elli yedi yaşındayım. Ama sorun değil. Hafifçe gülümsüyorum, gökyüzüne bakıyorum, size hâlâ söylemediğim bir şey olduğunun farkındayım: Artık mucizelere inanıyorum.

Teşekkür

Her zamanki gibi karım Cathy'ye teşekkür boçluyum. Evlenme teklifimi kabul ettiğinde çok mutlu olmuştum, geçen on yılın sonunda daha da mutluyum, ona olan hislerim hiç değişmedi. Hayatımın en güzel yıllarını yaşattığın için teşekkür ederim.

Kalbimde özel bir yere sahip oğullarım Miles ve Ryan'a minnettarım. İkinizi de seviyorum. Ben onlar için sadece "baba"yım.

Sanford Greenburger Associates'teki yayın temsilcim, dostum ve sırdaşım Theresa Park'a da minnet borçluyum. Benim için yaptıklarını kelimelerle ifade etmek mümkün değil.

Warner Books'taki editörüm Jamie Raab da son dört yıldır yaptıkları için en içten teşekkürlerimi hak ediyor. Sen harika birisin.

Her adımımda beni destekleyen Larry Kirshbaum, Maureen Egen, John Aherne, Dan Mandel, Howie Sanders, Richard Green, Scott Schwimer, Lynn Harris, Mark Johnson ve Denise Di Novi'ye de teşekkür borçluyum. Sizinle çalışma imkânı bulduğum için gerçekten çok şanslıyım.